

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

To
Class No. 894.8112
Stack No. ~~6-11-101~~
N. L. 38. S449 me
PRINTED—83—87 LNL/53—14-2-53—20,000.

TRUE LOVE

OR

SUNDARI

A TAMIL DRAMA

BY

Rao Saheb P. SAMBANDAM, B.A., B.L.

Author of:

"The Two Sisters," "The Bandit Chief," "Sabapathy,"
"Mandhara," "Blind Ambition," "The Demon Land,"
"Fate and Love," "Serangadhara," "Simbalanatha,"
"Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Galava,"
"The Two Friends," "The Golden Fetters," "Farces,"
"Sirothondar," "Markandeya," "The Fair Ghost,"
"The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Valli,"
"The Eye of Love," "Vijayarangam," "As you like it,"
"Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence,"
"The Good Fairy," "Geetha Manjari," "Harischandra,"
"As We Sow-So We Reap," "The Curse of Oorvasi,"
etc. in Tamil, and "Harischandra" and "Yayathi"
in English.

SECOND EDITION

Madras:

PRINTED BY DOWDAN AND CO., AT THE "PREMIER PRESS,"
21, Sankararaja Chetty Street.

1923.

All Rights reserved.)

(Price per Copy Rs. 1-4)

மெய்க்காதல்

இந்த தமிழ் நாடகம்

நாவல் சாஹெப்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நாவலிலிருந்து இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் :—

“நிலாவதி கலோசனை” “கல்வர் தலைவன்” “மனோஹரன்”
“இரண்டு கண்பர்கள்” “சரங்கதரன்” “வேதாள் உலகம்”
“சத்ருஜித்” “வயாதி” “காலவாசினி” “அமலாதித்யன்”
“காதலர் கண்கள்” “பேயல்ல-பெண்மணியே” “மகபதி”
“மார்க்கண்டேயர்” “பொன் விலங்குதன்” “சிந்தனாநாதன்”
“விரும்பிய விதமே” “சிறத்தொண்டர்” “நற்குல நெய்மம்”
“நானியூ கணிகன்” “ரஜபுத்திரன்” “ஹரிச்சந்திரன்”
“ரத்னாவதி” “புஷ்பகல்கி” “தேவஞ்சரி” “சபாபதி”
“பிரதாபராமன்” “கார்கியின் சரபம்” “விஜயாநகரம்”
“முற்பகற் செய்வின் பின்பகல் வினையும்” “வள்ளி மணம்”
“புத்த அநாதரம்” முதலியன.) :: :: :: :: ::

இரண்டாம் பதிப்பு

சென்னை :

டேஸ்டிக் எம்பெனியரிக்

“பிரின்டெஸ்” அச்சுக்கடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

[மேலே]

[தாழ்வு 1923]

Ta

894.8112

S4497 mm

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS

P. VIJARANGA MUDALIAR,

and

P. MANICKAVELU AMMAL

"At the feet of thy Parents lies Paradise "

After Mahomet.

Ta
894.8112
Sa 4A
mk

Preface to the First Edition

This was written by me as early as 1892, and the first public performance given by the Suguna Vilasa Sabha was, of this drama, in 1893. From that time forward till very recently, I paid no attention whatever to this early work of my pen. Some time ago, I casually came across the manuscript of this drama, and out of mere curiosity, I went through it. It was a peculiar sensation to read what I wrote twenty-two years ago. It interested me, and feeling that it might also interest my readers, I was led to print it. My reason for printing this drama, has induced me to print it exactly as I wrote it years back, without any alteration whatever, though if I had to re-write the drama, I should like to make many changes therein. I give this to my readers, as the work of my 'apprentice hand', in the hope that they will find it not altogether devoid of beauty as a work of art.

"PAMMAL LODGE"
MADRAS
15th Nov. 1914. }

THE AUTHOR.

Preface to the Second Edition

I would like to draw the attention of all concerned that previous permission must be obtained before any body stages this or any other drama written by me, and that I charge a Royalty for each performance of my dramas.

"PAMMAL LODGE"
MADRAS
20th February 1923. }

THE AUTHOR.

மெய்க்காதல்

நாடக பாத்திரங்கள்

ஜெயந்தன்	விதர்ப்பதேசத்த அரசன்
கிரகேனன்	கோசலாசாத்திர அரசன்
அதிபுஷ்	ஜெயந்தனுடைய குமாரன்
சுத்யாந்தன்	அதிபுஷனுடைய தோழன்
மித்திரவக	காஞ்சலாசாத்திர அரச குமாரன்
விசமசுத்தாண்டன்	கிரகேனனுடைய சேனாதிபதி
கலிகாதி } மதிபுதி }	கிரகேனனுடைய மந்திரிகள்
வசுமதி	ஜெயந்தனுடைய மனைவி
சுந்தரி	கிரகேனனுடைய பெண்
காலிகை	சுந்தரியின் தோழி
வசுதை	வசுமதியின் தோழி

விதவகன், ஓர் புரோதரிதர், ஓர் குறந்தி, சேனாசன், பேசுகிரகன்,
கேடசன், கொத்தவகன், சிறைக் காவலாளிகள்
முதலியோர்.

மெய்க்காதல்

—❦—

முதல் அங்கம்

முதல் காட்சி

குடம்—ஜெயந்தன் அரண்மனையில் ஓர் மண்டபம்.

ஜெயந்தனும் வசுமதியும் ஆரணத்தில் வீற்றிருக்கிறார்கள்.

வசுமதி முதலிய நாறியர் உபசாரம்செய்துகொண்
டிருக்கிறார்கள்.

ஜெ. வசுமதி, நான் ராஜதானியை விட்டுச் சென்று நேச
சஞ்சாரஞ் செய்வத் தொடங்கியது முதல், இதுவரை
யில், சற்றேறக்குறைய ஆறு மாதங்க ளாய்விட்டன
பார்த்தாயா? இவ்வாறு மாதங்களாக நீ சந்தேகம் கற்று
வருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். மிகவும் சந்தோஷம்,
வசுமதி, எதோ, நான் சற்று கெட்கலேனுமாம்.

வ. உத்தரவு, பிராணநாதா, லலிதா, என் வீணையை எடு.

[வசுமதி வீணையை எடுத்துக்
கொடுக்கிறாள்.]

ஜெ. அதிருபதும் சத்யவந்தனும் எங்கே? லலிதா, நீ சென்று
நான் அவர்களை அழைப்பதாகச் சொன்.

ல. அப்படியே, மஹாராஜா.

வசுமதி வெளியிற் சென்று, சத்யவந்தனை அழைத்துக்கொண்டு
மறுபடியும் வருகிறாள்.

க. மஹாராஜா, நமஸ்காரம். அம்மா, நமஸ்காரம்.

ஜெ. சத்யவந்தா, உன் நோழினைக்கே?

உ. பிராணகாதா, இவன் அறிவாக் குழந்தையாச்சே! இங்
கையோ காட்டிற்கு வேட்டையாட அனுப்புவது?

ஜே. ஆம் கண்மணியே, நீயோ அறியாப் பாலதன் கட்டித்
சென்று வேட்டையாடுவ தென்றால் எளிதன்று. உனக்கு
வன விலங்குகளால் ஏதாவது தீங்கு நேரிடின் தான் என்
வாறு சிறிப்பேன்? ஆதலால், நமது ஸகனியங்களை
உன்னுடன் அழைத்துச் செல்வாய்.

வ. அப்படியாவது செய்யட்டும்.

அ. ஐயோ! நான் அவ்வாறு சேனைகளுடன் செல்வேனாயின்
வேட்டையாடுவதினா லுண்டாகும் சுகங்களில் ஒன்றை
பும் அனுபவிக்கமாட்டேனே.

வ. இல்லாவிட்டால் நீ வேட்டைக்குப் போகவேண்டிய
தில்லை.

ஜே. இல்லை இல்லை. எனக்குத் சஞ்சலமா யிருக்கிறது. அவ்
வாறுதான் நீ செய்யவேண்டும்.

அ. ஐயனே, இந்த ஒரு வரம் மாதிரம் எனக்குத் தாங்கள்
அருள வேண்டும். வேண்டுமென்றால் நமது ராஜாங்கத்து
வேட்களை மாதிரம் என்னுடன் அழைத்துச் செல்
கிறேன். தன்னுடைய உரிமைப் பார்க்கிலும் மேலாக
என்னை மதிக்கிற என்று நண்பனாகிய சத்யவந்தன் என்
னுடன் வரப்போகிறான் அவனைப் பார்க்கிலும் வே
றென்ன எனக்குத் துணைவேண்டும்?

ஜே. ஆம் சரிதான், சிக்கிரத்தில் வேட்டையாடி வருவாய்,
அப்பா, சத்யவந்தா, என்னுடைய குமாரனை உன்னிடம்
ஒப்புவித்தேன். அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் வராமல் நீ
தான் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். நீ என்னுடைய குமா
ருடன் செல்லும்போது அவனுக்கு என்ன தீங்கு நேரி
டப் போகிறது?

வ. சத்யவந்தா, நீ தான் எனக்கு அதிருப்திச் சிக்கிரத்தில்
ஒப்புவிக்கவேண்டும்.

அ. அம்மணி, அப்படியே; மஹாராஜா, என்று நேயனுக்கு
ஒரு தீங்கும் வராமல் பாதுகாத்துக்கொள்வது என்

ஊடைய கடமைபரம். தெய்வாதினத்தால் அப்படி ஏதாவது தீங்கு கேரிமோயின் எனக்குப் பிறகாலம் அது கேரிமென்று தாங்கள் ஸ்திரமாக நம்பலாம்.

ஜே. அப்படி பொன்றும் வராதென்றே நினைக்கிறேன். குழந்தைகளே, சுகமாகப் போய் வருகிறீர்களா. ஜாக்கிரதை, சேக்கிரம் வரவேண்டும். நீங்கள் யருமனவும் ஒரு சூழலும் ஒரு யுதமாவே எனக்குக் கழியும்—ஜாக்கிரதை!

வி. ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை! சேக்கிரம் வரவேண்டும்.

அ. அப்படியே, நாங்கள் போய் வருகிறோம்.

ச. [போகும்போது] ஸ்திரீ, நமது வேடர்களை வெல்லும் ஆயத்தமா மிருக்குப்படிச் சொல்லிவிட்டீரா?

அ. இல்லை இல்லை, சத்யவந்தா, நீ போய் சொல்லிவிட்டுவா.

காட்சி முடிவது.

இரண்டாம் காட்சி

ஆடம்—தர் காடு.

தீயனாக, காடம், நாணக் புலியாக, இதுளக் முதலியோர் வேட்டை காய்களுடனும் விலை முதலியவைகளுடனும் வருகிறார்கள்.

தி. அடே! ராஜ குமாரர் முதலிய எல்லோரும் வேட்டை யாடுகிறார்கள். சேக்கிரம் வரலுங்கள். மிருத்த விலைகளை பெல்லா பெடுத்துக்கொண்டு போவோம்.

மற்றவர். இதோ வந்துட்டோரு சாமி, இதோ வந்துட்டோம்,

[நின்னன் போகிறான்.]

அடே காடம்! நாணக்! இதுளாக! புலியாக! சேக்கிரம் வரக்கூடா. அதோ நடுது, ஒடுதடா புலி! விலையே பெடுத்துக்கொடாங். அதோ நடுது பாருடா பண்ணி! பண்ணி! கொல்லுடா கொல்லு! அடி அடி!

[என்ற உலிக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

அதிபதனம் சத்யஸிந்தனம் வருகிருக்கன்.

[ச.] அரகே, நாம் இன்று வேட்டையாடியது போதும், இக் காட்டு மிருகங்க ளெல்லாம் ஹதமாய் விட்டன. நாம் கம்முடைய பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வோம்.

அ. சுற்றப் பொது சத்யவந்தா, இன்னும் ஏதாவது மிருகம் இருக்கிறதா எனப் பார்ப்போம்—அதோ பார்த்தாயா! அதோ பார்த்தாயா! காட்டுப் பன்றி! சத்யவந்தா! எப் படியாவது அதோ ஒகின்ற காட்டுப் பன்றியைக் கொன்றுவிட்டே நாம் திரும்பவேண்டும்.

ச. ஐயனே! பன்றியோ இதற்குள்ளாக நெடுந்தூரம் சென்று விட்டது. நாம் இனி அதைப் பிடிப்பது மிகவும் கடினம்.

அ. அப்படி யல்லை! அதோ பார்ப்போம், சேக்கிரம் வா.

[இருவரும் விரைந்து போகின்றனர்.]

காடகி, புலியாள், குருங்கி, நாணகி மதபடி

வருகிருக்கன்.

கா. ஆ! ஆ! அடே! நாணகி! இருளாக! இந்த பச்சிங்களை வெல்லாம் ஒண்ணு புடிச்சி வையுங்கோடா!

இ. அடே! புலியாள்! நாம்போ இண்ணக்கி ஆடனது எல்ல வேட்டோடா!

கா. ஆமாண்டா! ஆமாண்டா!

பு. அடே! காடாக! இண்ணக்கி எத்தினி புனிடா கொண்ணே?

கா. போடா! இண்ணக்கி ஒண்ணுதான்டா ஆப்புடுச்சி.

பு. புலியா! புலியா! நா நெண்டு புனி கொண்ணேண்டா, இண்ணக்கி!

இ. போடாபோ! பொய் பேசுது இவன்; பொதாஸ்ஸை பதக்கிண்ணு இந்தா! இவெ னெண்டு புனி கொண் னா!

கா. ஊன் தென்னாடா தெரிஞ்சிச்சி? அங்கே ஒள்ச்சிக்கிளை
ஒள்ச்சிதேனா, நெண்டு புளி பொள்ள வந்திச்சி, சட்டிண்ணு
இந்த சட்டியாலே நெண்டையு ஒரே குத்தா குத்திட்டே,
குத்திட்டு அப்படித் திரும்பினே, இந்த பக்க நெண்டு
புளிக்க வந்திச்சி, அதனையு ஒரே குத்தா குத்திட்டே—

தி. அடே! நெண்டு புளிக்க இண்ணு சென்னாயே, இப்போ
நாணு எப்படியா வந்திச்சி?

கா. போடா! ஊங்கென்னாடா தெரிஞ்சிச்சி? நான்தா கொல்
கோணே! அப்பறம் என்னு செய்தே, இந்த எட்டு
புளிகையு தூக்கி தோள்மேலே போட்டுகிணே—

கா. அடே! நெண்டு புளி எட்டு புளி சூய்யுடிச்சோடோ
இதுக் குள்ளோ!—அதிருக்கட்டும் எங்கே அந்த
புளிக்க?

கா. கேள்வா செல்ரே, இதுக்குள்ளே அவசா இவனுக்கு.
இந்த பன்னெண்டு புளிக்கனையும் தூக்கமுடியாதே என்
னாலே—கொஞ்சந்தூர தூக்கினே வந்தே, அப்பறம்
அதோ சூது இர்க்குதே அதிலே, ஒவ்வொண்ணு இந்த
பதினாறு புளிகையு போட்டிட்டே.

பு. போடா! போடா! போடா! இவென் பொய் பேசுறா.
முன்னே நெண்டுபுளி இண்ணு, அப்புற பதனாறு புளி
யாம்! போடா! இவனா எம்பக்கடாதுடா.

மற்றவர். சூமாண்டா! சூமாண்டா!

திண்ணன் மறபடியும் வருகிறான்.

தி. அடே!

வே. தண்டம் சாமி, தண்டம்!

தி. எல்லோரும் காணு குமாணாத் தேடிக்கொண் டிருக்கிறார்
கள், துஷ்டப் பலக்கனே! இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு
உச்சலிட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!

மற்றவர். இல்லே சாமி, இல்லே சாமி.

- தி. என்ன இல்லை? இளங்கை சொங்கே?
- கா. அது என்னுடையது? எள்கை—எங்கு தெரியாது சாமி!
- தி. அடே! அதிருப சொங்கேயடா?
- கா. என்னுடையது? டேயப்பா! எது? எது?
- தி. கழுதைகளே! எள்கையின் பிள்ளை எங்கே?
- கா. ராசா குட்டியா? அந்த எப்போ முன்னெ சொல்லி அழ ரததானே, சொம்மா கோவிச்சினு—ராசா குட்டியா?
- தி. ஒழிந்தது, ராஜா குட்டிதான், சொல், யாராவது பார்த்திருக்கிறா?
- கா. ராஜா குட்டி சாமி! பண்ணி சாமி இவ்வே, கரட்டுப் பண்ணி, அத்தே தொறத்திவினு பேச்சி சாமி.
- தி. எப்பொழுது?
- கா. இப்போதாஞ் சாமி, கொஞ்ச மிள்ளே.
- தி. நீங்கள் ஏன் பின்னாலே போகவில்லை? ராஜா குமாரசாமிடம் யார் சொந்தது?
- கா. அல்லாசாமி, ராஜ குட்டியோட, யின்னென்னு வந்திச்சே, அது பேச்சி சாமி! கொண்டு போகு அந்த பண்ணி பின்னாலே ஒடிச்சி.
- கா. ஆமாஞ் சாமி, நங்குட பாத் தேன்.
- தி. சரி! ஆனால் நாமெல்லாம் தேடிச் செல்வோம் வாராங்கன்; எப்படியும் இருட்டுவதற்கு முன்பாக நாம் ராஜ குமாரசாமிக்கு கண்டு பிடிக்கவேண்டும்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

முன்னும் காட்சி

இடம்—கிரேக்கன் அரண்மனையைச் சார்ந்த பூம்பொழில்.

அந்நிபக் சத்யவத்தன் வருகிறான்.

- அ. சத்யவந்தா, பிதா நம்மை பெய்ப்படியில் கடிந்து கொள்வா
ரென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. நாம் எப்படி நம்முடைய
பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல்வது? நாம் இப்
பொழுது எங்கே யிருக்கிறோம் தெரியுமா?
- சு. அரசே, எனக் கொன்றுத் தோன்ற வில்லை, அப்
பன்றியைத் தூத்திக்கொண்டு அனேக காத தூரம் நாம்
வந்திருக்கலென்றும்; நமது நாட்டெல்லையை விட்டு நாம்
வந்திருக்கிறப் போலத் தோன்றுகிறது எனக்கு.
- அ. ஆம் தோழா, எனக்கு மப்படியேதான் தோன்றுகிறது.
நாயிப்பொழுது வந்திருப்பது நமது தேசத்திற்கு அயலி
துள்ள ஓர் நாடாகவே யிருக்கலென்றும்—சத்யவந்தா,
இச் சோலையைக் கண்டாயா! எவ்வளவு இனிமையாக
யிருக்கிறது! ஓர் அரசனுடைய மந்தவனத்தைப்போல
லவோ தோன்றுகிறது.
- சு. ஆம் ஆம், மிகவும் நன்றாகவே யிருக்கிறது.
- அ. அப்பா! என்ன குளிர்ச்சியாகத் தென்றல் வீசுகிறது.
தோழனே, நாம் இங்கு சுற்றுக் களைப்பாறி, பின்பு நமது
தேசத்திற்குச் செல்ல வழி தேடுவோம். அப் பன்றியின்
பின்னே ஓடி வந்ததனால் என்ன காலெல்லாம் நேரவு
கிறது.
- சு. அப்படி ஓடியும் அதைப் பிடிக்கவில்லையே.
- அ. அதற்கு நாமென்ன செய்யலாம். நம்மா லியன்ற யாவது
முயன்றோம்.—தோழா, இப் புஷ்பச் செடிகளெல்லாம்
இப்பொழுதுதான் மலரத் தொடங்குகின்றன கண்
டாயா?
- சு. ஆம் ஆம், சாயங்கால மாய்கிட்டதல்லவா? அரசே
நாம் குரியன் அஸ்தமிப்பதற்குமுன் இதோ அருகாமையில்

பிறகு ஐயுடைய அடிப்படைகளில் சென்று நமது பட்டணத் திற்கு வழி யறிந்து செல்லவேண்டும், போயேயும் வாரும்.

அ. நண்பா, இன்றைக்கு தெடுக்க மாடுகிட்டது. நாம் இவ் விடத்தில் இன்றிரவு தங்கி, காளைத்தினம் காலை யில் செல்லலாகாதா?

ச. ஐயனே, நா மப்படிச் செய்வாமாகில் மஹாராஜா நம் மீது மிகவுங் கொடுத்தக் கொள்வார். நம்மை மிகவுங் சிக்கிரத்தில் வரும்படிச் சட்டளை யிட்டதை மறந்து விட் மரோ? அதுவு முன்றி இன்றிரவில் இப் பட்டணத்தில் நாம் எங்கு தங்கி இருப்பது?

அ. என்? பட்டணமென்றால் சத்திரங்கள் முதலியன இல்லா மலா யிருக்கும்? அவற்று ளொன்றில் இன் றிரவைத் கழித்தாற் போகிறது.

ச. அரசே, நாமப்படி செய்தல் நம தந்தஸ்திற் கேற்ற தன்று; எப்படியும் நம்மை இன்னாரொருந் கண்டு பிடித்து விடுவார்கள்.

அ. என்ன! நாம் இன்னாரென்று கூறாவிட்டால் இப் பட்ட ணத்து ஜனங்கள் எவ்வாறு நம்மைக் கண்டு பிடிப்பாற் றன்?

ச. ஐயனே, நாம் கூறாவிட்டாலும் நம்முடைய கையையுடை பா ல்கைகளே நம்மை இன்னாரென்று வெளியாக்கி விடு மென்பதற் கைவ மில்லை.

அ. அப்படியா? ஆனால் நம்முடைய சிறந்த ஆடை யாடா ணங்களை மெல்லாம் கழற்றிக் கிட்டுச் சாதாரண ஜனங் களோடுபோ விருப்போம்; இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்?

ச. அரசே, எப்படி யிருத்தபோதிலும் நா மின்னாரென்று வெளியாகிவிடும்.

அ. என்ன சத்யவந்தா? நாமே கூறாவிட்டால் ஒருகாலும் வெளியாவாது.

- த. என்னைத் தங்களுக்கு மாறுகக் கூறுவதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்; நா னவ்வாறு நினைக்க வில்லை.
- அ. இதோ பார்ப்போம்; அன்பினே, இன்று முதல் ஒரு மாதம் வரையில் நா மின்னாசென்று ஒருவரிடமும் கூற லாகாது. எப்படி. கண்ணை இன்னாசென்று கண்டு விடிக் கிறார்களே! பார்ப்போம்.
- ச. ஸ்பீனே, அவ்வாறு நிரூபித்து மிகவும் கடினம்.
- அ. என்ன சத்யவந்தா! நாம் ஒரு பிரதிமையைச் செய்துகொண் டால் அதன்படி நடவாழத் தோவோம்? என்னதான் நேரிட்டபோதிலும் இப் பிரதிகளைவிட நின்றும் நாம் தவறலாகாது; அதனால் என்ன விளைகிறதெனக் கூன் டறிவோம்.
- ச. ஆனால் உங்களுடைய இஷ்டம், அப்படியே செய்யலாம், ஆயினும் பிதா—
- அ. அதிருக்கட்டும் சத்யவந்தா, எனக்கு மிகவும் தாக விடா யா வருகிறதே; அருகாமையிற் சென்று நீ னருந்த ஐயம் சிக்கிரத்திற் கொண்டுவிட, நான் அதிகமாகக் களைத் திருக்கிறேன்.
- ச. அப்படியே, இதோ கொண்டுவிந்துவிட்டேன்
[பொருள்.]
- அ. ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! என்றைக்கு மில்லாதபடி இப்பொழுது எனக்கு தாக மெடுக்கிறதே! காலே முதல் வேட்டையாடி வந்ததே இதற்குக் காரண மென்பதற் கைய மில்லை.—என்ன, என்னுடைய நண்பன் இன்னும் எவ்விலை? இதென்ன! அனது—நாவானது பேச எழு வில்லையே—ஆ!—ஆ!
[முடிச்சையாகொன்.]
- க. திரிபும் அகலிகையும் வருகிறார்கள்.
- ச. தோழி, இன்னும் சற்று நேரம் இங்கு நாம் புஷ்பங்களைப் பறித்து விளையாடிவிட்டுப் பின்பு நாம் அக்கம்புரத்திற்

ருச் செல்லோம்—அடி! சாகரிகா, இதோ கண்டாயா, இவ் வரும்புக னெல்லாம் இப்பொழுதுதான் மலரத் தொடங்குகின்றன.

கா. ஆம் ஆம், சூரியன் அஸ்தமிக்குங் கால மாயிற்றே அம்மா! இப் பூத்தோட்டத்தைச் சுற்றி, ஓடி ஓடி, எனக்கு மிகவும் இளைப்பா யிருக்கிறது. இங்கே காம் சற்றும்கூர்ந்த இளைப்பாறலாமா?

க. அப்படி யல்ல சாகரிகா, இப் புஷ்பங்க ளெல்லாம் எவ் வளவு அழகா யிருக்கின்றன, இவைகளை மாலைகளாகத் தொடுத்தால் மிகவும் அழகா யிருக்கு மன்றோ? இம் மலர்களைப் பறிப்போம் வாராய்.

கா. ஆம், இதுவும் நல்ல யோசனைதான், ஆனால் சீக்கிரம் பறி, சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளைபாய் விட்டது. காமும் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வந்து செழிவேரம் ஆயிற்று, சீக்கிரம் திரும்பிப் போகவேண்டும்.

[புஷ்பங்களைப் பறிக்கின்றனர்.]

க. அடி, சாகரிகா, இம் மல்லிகைக் கொடியைக் கண்டாயா! இது இப் பாரிஜாதச் செடியைச் சுற்றியிருப்பது ஓர் நாயகி தன் காதலனைத் தழுவி நிற்கல்தோல் இருக்கிறது.

கா. ஒஹோ! அந்தச்! இதனால் உன் உண்மையான எண்ணத் தை வெளியிட்டு விட்டாய்; இனி ஒளிப்பதற் பயனில்லை, இம் மல்லிகை பாரிஜாதத்தைத் தழுவி நிற்கல்போல நீயும் ஓர் காதலனை யடைந்து சீக்கிரம் கிணக்கக் கருது கிரு யன்றோ? உண்மையைக் கூறிவிடு.

க. அடி சாகரிகா! என்ன பரிதாசஞ் செய்கிருயோ?
[கிரகக்குள் "சாகரிகா சாக ரிகா"]

கா. அம்மா, அந்தப்புரத்தில் யாரோ என்னை அழைக்கிறார் கள். நீ இங்கேதா னிரு. கான் சென்று கேட்டுவிட்டு சீக்கிரம் வருகிறேன்.
[போகிறார்.]

க. கம்முடைய தோழி திரும்ப வருவதற்குமுன் இப் புஷ்பங்களை யெல்லாம் பறித்து ஓர் துறையாகக் கட்டுவோம்.

[இன்னும் சில புஷ்பங்களை பறிக்கிறது.]

சாகரிஸையை இப்பொழுது யார் அந்தப்புரத்தில் அழைத்திருக்கலாம்? எல்லாம் அவள் வந்தவுடன் விசாரித்தறிகிறேன்.

[திரும்பி, உறங்கும் அதிருப்பதம் காண்கிறது.]

ஆ! இதைன்ன ஆச்சரியம்! இது யார்? யாரோ ஒரு கந்தா புருஷன் இங்கு நித்திரை செய்கிறார். கம்முடைய தோழி அந்தப்புரத்தைச் சார்ந்த இந்த கந்தவனத்தில் ஒரு புருஷனும் வரலாகாதெனக் கட்டியாயிட் டிருக்கிறாரே! இவ் வடிவழகுள்ள புருஷனை இங்கு காண்பாராயின் இவருக்குத் தீங்கு நேரிடுமே. ஐயோ, பாவம்! இம் மஹா புருஷன் யாராவது இருக்கலாம்? சற்று அருகிற் சென்று பார்ப்போம்; இவ்வளவு வடிவழகுள்ள புருஷனை நான் எங்கும் இதுவரையில் கண்டதில்லையே! இவருடைய முகமேனது கோடி ரூபியைப்போலப் பிரகாசித்திருக்கிறது! இவருடைய அழகை யாரால் வர்ணிக்கும் கடும்? ஒருநாள் அனைக்கணை என் மனத்தைப் பரிசேத்தியாதற்காக ஓர் அங்கங்கொண்டியந்திருக்கிறாரே! அவ்வாறாயின் கருமாபுச் சிஸையைக் காணோமே! அல்லது துறியைப் பிடுக்கலாமோ? துறியாயின் சங்கு சக்கரச் சின்னங்களைக் காணோமே! பூலோகத்தில் இவ்வளவு வடிவழகு மையந்த புருஷனைக் காண்பதரிது! இவரை தேவகணங்கூரி லொருவரென்றே கூடுவோம். ஒருவேளை தேவையற்றானாக இருக்கலாமோ? இல்லை இல்லை, ஆகிரம் கண்களில்லையே சின்பு யாராவது இருக்கலாம்? எப்படியும் இவர் கிந்த ராஜகுமார னென்பதற்குச் சிறிதும் தடையில்கூட முகத்தைக் கொக்குமிடத்த அது வெனியாகிறது. விதர்ப்ப தேசத்த மஹாராஜாபின் குமார் அதிருபத என்பவர் மதனை வென்ற அழகு வாய்ந்தவ

சென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்; ஒருகால் இவரே அதிருபரக இருக்கலாமா? இன்னும் சற்று அருகிற் சென்று பார்க்கிறேன்—இச் சுந்தர புருஷரது அருகிற் செல்வதென்றால் எனக்கு எவ்வளவு நாணமா யிருக்கிறது! ஆயினும் அவ்வாறு செய்தல் சந்தோஷத்தையும் தருகிறது. காதலென்பதைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதுவோ காதல்? நான் இச் சுந்தர புருஷன்மீது காதல்கொண் டிருக்கிறேனா என்ன? என் மனமாவது என்று மில்லாதாயி. அவசரமே கேட்கிறதே! ஆம்! ஆம்! இது காதல்தான் என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை. ஆயினும் இவர் இன்னாரென் றறிவதன்முன் இவரீது நாம் காதல் கொள்ளுதல் முறையோ? ஆ! மனமே சற்றுப் பொறு! அவசரப்பட்டாதே! இவர் கைகளில் ஓர் மோதிரம் அணிந்திருக்கிறார்; அதைக் கழற் றிப் பார்ப்போமாகில் இவர் யாரென்று வெளியாகும்.—

[அருகிற் சென்று]

ஆயினும் நான் கண்ணிகையா யிருந்து ஒரு புருஷனைத் திண்டலாமா?— மனமே! அதைரியப்பட்டாதே. அவ்வாறு செய்தல் தவறன்று. எப்பொழுது நான் இவர் மீது காதல் கொண்டேனோ, அப்பொழுதே அவருடைய பத்திரி யாய்விட்டேன். ஓர் காதலி தன் கணவனது காததைத் திண்டிவதில் என்ன தவறு? அவர்ந்து நித்திரை செய்கிறார்.

[அவனது கணையாழியை மெல்ல கழற்றுகிறாள்.]

ஐயோ! என்னுடைய தெனர்ப்பரக்கியத்தை நாளை நென்று கொல்லுவேன்? இக் கணையாழியில் ஒரு பெயரும் வெட்டப்பட வில்லையே! இனி என்ன செய்யலாம்? இவரை யெழுப்பி எல்லாம் கேட்டறிவலாமா? ஐயோ! அப்படிச் செய்யவேனாயின் என் காதலர்க்கு நித்திரை பங்கம் செரிமே!

[உள்ளிருந்த "அம்மா சுந்தரீ! சுந்தரீ!"]

ஐயோ! நான் என் செய்வது? இவரை விட்டு நாளை வந்து பிடுவது? ஓர் யோசனை எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனது கணையாழியைக் கழற்றி இவர் விரலி லணிந்துச் செல்கிறேன். அப்பொழுது இவர் கிழித்தவுடனே அதனைப் பார்ப்பேன். பிறகு ஓர் சாலத்தில் இது உபயோகப்படும்.

[தன் மோதிரத்தைக் கழற்றி அதி ரூபன் விரலில் லணித்து]

இவருடைய மோதிரத்தை என் விரலில் லணித்து கொள் ளுகிறேன்.

[உள்ளிருந்து சுந்தர்! சுந்தர்!]

ஐயோ! நம்முடைய தோழி அருகில் வந்துவிட்டாள்.

ஐயோ! என காதலனை விட்டு நாளைப் படிச் செல்வீன்?

நம்முடைய தோழிக்கு நான் இவைகளை யெல்லாம் வெளியிட லாகாது. இவர்களுடைய நான் காதல்கொண் டிருப்பது பிடுவதற்குத் தெரியுமாயின் பெருந் தீங்கு விளையும். நாம் விட்டுப் பிடுவதன்முன் இவரது மதி யோன்ற முகத்தை முத்தமிட்டுச் செல்வோம்.

[முத்தம் கொடுக்கிறாள்.]

இன்ன மொரு தரம்

[மறபடியும் முத்தமிடுகிறாள்.]

காதலரே! நான் நம்முடையவ னாடினேன். என்னை நீர் பறக்கலாகாது — எல்லாம் உமது கருணை — நான் போய் வருகிறேன்.

[முன்கூர் விரைந்த வருகிறாள்.]

சரகரினிக ஓர் மலர் மலையுடன் மறபடி வருகிறாள்.

21. அம்மா, உன்னை நான் எவ்வளவு நேரத் தேடுவது? இக் நேரம் எவ்வருந்தாய்?

22. தேரநி, இவ்ருள்ள புக்ப்பங்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன் றாகப் பறித்துக்கொண் டிருந்தேன், அதனால் நேர மாயது.

23. அப்படியா? அதிருக்கட்டும், கண்ணே, என்ன உன் முகம் வாட்டல்கொண் டிருக்கிறதே — உன்னைப் பார்க்கு மிடத்து இப்பொழுதுதான், பாரே ஒரு சுந்தர புரு

வழிக் கண்டு காதல்கொண்டு வந்தாற்போலத் தோன்றுகிறதே.

க. தோழி! என்னை பரிசாசஞ் செய்கிறாயோ? எனக்குத் தெரியும், நீ வாய்மீதே காதல்கொண்டிருக்கிறாற்போலத் தோன்றுகிறது, அதை வன்மீது சாற்றிப் பேசுகிறாயோ?

கா. அநெப்படிவாழினு மாகுக, கண்மணியே! நீ யுன் கருத்திற் கிடைந்த கணவனைச் சிக்காததில் மணம் புரிவாபாக!
[நான் கொண்டுவந்த மாணியை அந்தசிலின் கழுத்திற் போடுகிறேன்.]

ஒரு தோழி வருகிறாள்.

தோ. அம்மா! நீங்க னென்ன இங்கு விளையாடக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மிபாமுது சென்று நெடுநேர மாய்விட்டதே! சூரியன் அஸ்தமித்து விட்டான், இருட்டிவிட்டது, அந்தப்புரத்திற்கு வரவில்லையா?

கா. ஆம் அம்மா, நெடு நேர மாய்விட்டது, நாம் அந்தப் புரத்திற்குப் போவோம் வரலாம்.

க. [ஒரு புறமாக] ஐயோ! நா னெப்படிப் பிரிந்துச் செல்வேன்? இன்னும் ஒருதரம் பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன்.

கா. அம்மா, என்ன திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறாய்?

க. ஒன்று மில்லை, இதோ வந்துவிட்டேன் — தோழி, சுற்றில், கரையில் முன் கைத்தது, அதை எடுத்துவிட்டு வருகிறேன்.

கா. வா வா, சிக்கிரம், நேரமாய்விட்டது.

[மூவரும் போகிறார்கள்.]

அ. [கண் விழித்து] ஆ! இதென்ன! நான் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறேன்? நான் கண்டது கனவோ திணைவோ? என் கண்பு னெங்கே? தண்ணீருக்காக அணுநீரணும் அல்லவா! என்ன இன்னும் வரவில்லை? — இது சினைவா மிகுக்குமா?

தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு சத்யவதிதன் மறுபடி

வருகிறாள்.

ச. ஐயனே, என்னை மண்ணிக்கவேண்டும் ஐயம் கொண்டு வரப் போன விடத்தில் சுற்று கால தாமத மாயது.

அ. அப்பா, சத்யவதிதா, நான் இப்பொழுது தூக்குகிறேனோ? விழித்திருக்கிறேனோ? உண்மையைக் கூறு

ச. அரசே! என்ன வினா யாசினிதீரோ? மிகவுங் களைத்திருக்கிறீர், இந்த ஜலத்தை அருந்தும், அப்புறம் பேசலாம்.

[தண்ணீரைக் குடிக்கச் செய்கிறாள்.]

அ. ஆ! சத்யவதிதா, நான் சுற்று முன்பாக ஒரு கனவு கண்டேன். அதனை நான் என்னென்று சொல்வேன்! நான் இங்கு உறங்கும்பொழுது யாரோ ஒரு அதிருப்தி யான சாஜ ஸ்திரீ யந்து, என்னைக்கண்டு, என்மீது காதல் கொண்டு, பிறகு எனக்கு முத்தமிட்டிற் சென்றதாகக் கனவு கண்டேன். அது ரஸமோ உண்மையோ, என்றே எனக்குச் சந்தேகமா யிருக்கிறது. ஒரு விதத்தில் யோசிக்கும்பொழுது கனவாகத் தோற்றுகிறது. இன்னும் சுற்று யோசித்தால் உண்மைபோலத் தோற்றுகிறது! ஆ! கண்பனே, அப் பெண்மணியின் அழகை நான் என்னென்று சொல்வேன்!

ச. ஐயனே! இதென்ன மனோபிராந்திகொண் டிருக்கிறீரா என்ன? இங்காவது, ஓர் சாஜ ஸ்திரீயாவது, வருவதாவது! நீர் கண்டது கனவாகத்தா னிருக்கவேண்டும்.

அ. கோழனே, அதுவு மன்றி அம் மாதிரிசாமணி எனது மோதிரத்தைக் கழற்றித் தன் விரலி லணித்துக்கொண்டு தனது மோதிரத்தை எனது கையி லிட்டுச் சென்றதாகவும்—சத்யவதிதா! இதென்ன ஆச்சரியம்! இதோ பார்த்தாயா! என் விரலி லிருப்பது என்னுடைய மோதிர மன்றே! நான் கண்டது உண்மை உண்டாதான் என்பதற்குச் சிறந்தும் சந்தேக மில்லை! இதோ பார்த்தாயா அக் களை யாழி!

[அதற்கு முத்த மிகுகொள்.]

ச. எதோ காட்டும்—ஐயனே! எனக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது. இது நீர் முன்பணித்திருந்த மோதிரமான் நென்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. ஆயினும் இக்கணையாழி உம்முடைய கிரகில் எப்படி வந்தது?

அ. தோழா, இனி நீ என்ன கூறினாலும் நம்பமாட்டேன். நான் கண்ட தவ்வனவும் உண்மையே! சந்தேகமில்லை. அக் கண்ணிகையின் அழகை நான் எவ்வாறு உனக்குக் கூறப்போகிறேன்! அது யாராக இருக்கலாம்?

ச. ஐயனே, அம் மோதிரத்தில் ஏதாவது பெயர் வெட்டப்பட்டிருக்கிறதா பாரும்.

அ. ஆம்! ஆம்! தோழா, கல்ல யுத்தி கூறினாய்; இதோ பார்த்தாயா, சுந்தரி, என்று வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. சந்தரியே! என் காதலியே! உனக்கு முத்த மிவெதற்குப் பதிலாக உன் கணையாழிக்கு முத்த மிடுகிறேன்.

[அதற்கு முத்தமிடுகிறான்.]

தோழா, இக் கந்தரி யாராக இருக்கலாம்?

ச. அசே, எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது, எனக்கு ஒன்றுத் தோற்றவில்லை.

ஒரு புரோஷிதம் வருகிறது.

பு. போது போச்சு, நான் சீக்கிரம் ஜாகைக்குப் போக வேண்டும்.—அப்பா! நீங்கள் யார்? இப்போது நீங்கள் வங்கே கிருக்கிறீர்கள் தெரியுமா? ஐயோ! இது மஹா ராஜா கின் அந்தப்புரத்தைச் சார்ந்த உத்பாண வனமாயிற்றே, இங்கு புருஷான் ஒருவரும் வரவராதென்று மஹாராஜா கட்டளையிட் இருக்கிறது உமக்குத் தெரியாதே? உங்களை யாராவது கண்டால் சிரசார்களை நேசிடுமே; வடுபாதிக்கு நேக்கு மாத்திரம் இவ் வழியாகச் செல்ல உத்தரவுண்டு.

ச. பிரமணோத்தமனே, எங்களை மன்னிக்கவேண்டும். நான், கன் இத் தேசத்தா ரல்ல, வேறு தேசத்திலிருந்து ஒரு

காரணமாக இங் து வந்தவிட்டோம். இது அந்தப்புரத்
து உத்தியான வனமென்று எங்களுக்குத் தெரியாதது.
இன்றிரவு தங்குவதற்கு ஓர் இருப்பிடம் எங்களுக்குக்
காட்டுவீராயின் உமக்கு மிகவும் புண்ணிய முண்டு.

பு. ஐயோ பாவம்! வெளியூரார் போதும் அப்பா, உங்களைப்
பார்த்தால் நல்ல பிள்ளைகளைப் போலத் தோன்றுகிறது.
வாளுக்குள் சிக்கிரம், வண்ணாடைய ஆத்தக்கு உங்களை
பழைத்துச் செல்கிறேன்.

த. அப்படியே, இது எங்களுக்குப் பெரிய வுகாசமாம்.

அ. [ஒரு புரமாக] தோழா, சுந்தரி என்பவன் யாரென்று அவ
ரைக் கேள்.

ச. [ஒரு புரமாக] ஐயனே, இப்பொழுது பேசாமலிரும்,
எல்லாம் அப்புறம் விசாரிப்போம்.

[எக்ஷோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

—அகநாடு—

நான்காம் காட்சி

குட்டி—வீரசேனன் அரண்மனையில் நூர்

அந்தாங்கமான அறை.

வீரசேனன் நூர் ஆனத்தில் வீற்றிருக்க,

சுற்றுதலாந்திங் காகரிகை நித்திரை.

வி. சாகரிகா, சுந்தரி எங்கே?

சா. மஹாராஜா, அந்தப்புரத்தி லிருக்கிறான்.

வி. அப்படியா, அதிருக்கட்டும், சுந்தரி இன்றைத்தினம்
எதோ ஒருவாறு விருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன்,
அவன் என் மனோ விபாகவன்கொண் டிருக்கிறான் உனக்
குத் தெரியுமா? அவளுக்கு வருத்தத்தை புண்டு பண்
னுப்படியாக என்ன செரிட்டது? அறிவாயா?

சா. மஹாராஜா, கந்தரி ஏதோ சஞ்சலங்கொண் டிருக்கிறாள் என்பது உண்மையே, ஆகிலும் அதற்குக் காரணம் ஒன்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை.

வீ. என்ன சாகரிகா! நீ எப்பொழுதும் உன் தலைவினை விட்டுப் பிரியாதிருக்கிறாய். அப்படி இருக்கும்பொழுது உனக்குத் தெரியா திருக்குமா? ஒரு வேளை கந்தரி காதல் கொண் டிருக்கிறாளோ?

சா. நான் அப்படி யினைக்கவில்லை. கந்தரி யாசீரீது காதல் கொள்ளப் போகிறாள்? அந்தப்புரத்தில் உங்களை யன்றி ஒரு புருஷனும் வந்ததில்லையே?

வீ. சரி, ஆனால் நீ யுள்ளே சென்று கந்தரியை நான் அழைப்பதாகச் சொல்.

சா. அப்படியே, மஹாராஜா [போகிறாள்.]

வீ. கந்தரி ஏன் விசனமூழ் நிருக்கிறாள்? அவளுக்கு விவாகஞ் செய்வவேண்டிய பருவம் வந்துவிட்டது. அவள் கண்ணிகைப் பருவத்தை யடைந்து கொடுகான் ஆபது! ஒருகால் இன்னும் விவாகமாகவில்லையே பென்று விசனமூழ் நிருக்கிறாளோ? அவ்வாறுதான் விருக்கியேண்டும். ஆதலால் இது நான் அவளுக்கு என்னுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு நகுந்த சமயம்.

கந்தரியும் காகரிகையும் வருகிறார்கள்.

வீ. கண்மணியே, எனதருகில் வந்துட்கார். சாகரிகா, நீ சற்று அப்புறம் போகிரு.

[சாகரிகை போகிறாள்.]

குழந்தாய், கந்தரி, என்ன விசேஷம்? உனது முகமாவது இத்தனை நாட்களாக இருந்ததுபோலிவாய் இன்மைக்கு வேற றுருவங்கொண் டிருக்கிறதே? மதியை வென்ற உனது வதனம் வெளுத்துக் காட்டுவா னேன்? — குழந்தாய், என்ன நான் கேட்பதற்குப் பதில் கூறுது சுமமா இருக்கிறாய்?

- க. ஒன்று மில்லை தந்தையே.
- வி. சன்னே, என் என்னிடம் ஒளிக்கிறாய்! உன்மனவுய்
/ உறிவிடு. உனக்கு பாராவது திக்கு செய்தார்களா?
அல்லது அரண்மனையில் உனக்கு நடக்கவேண்டிய
மரியாதைகளில் ஏதாவது தவறியதோ? அல்லது ஏதா
வது சினியினு மிப்படி யிருக்கிறாயா?
- க. ஐயனே, அப்படி யொன்று மில்லை.
- வி. அப்படியானால் நீ மனோ விவாகஸங்கொண்டிருப்பதற்குக்
காரணத்தை யறிந்துகொண்டேன். குமுந்தாய், என் கண்
மணியே, என்னிடம்கூற லஜ்ஜைப்படுகிறாய் போலும்.
சபாவந்தான்.—கந்தரி, உனக்கோ விவாகஞ் செய்து
கொடுக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. இனி நீ
வருந்தவேண்டாம். உனக்குத் தக்க புருஷனை சம்பாதித்
துச் சீக்கிரத்தில் விவாகஞ் செய்வத் தீர்மானித்திருக்
கிறேன்.—
- க. [தனக்குள்] மனமே! சற்றுப் பொறு!]
- வி. இதோ சூருவதேசத் தரசனிட மிருந்து கடிதம் வந்
திருக்கிறது. அவருடைய குமாரராகிய மித்ரவக உன்
மீது காதல்கொண் டிருக்கிறாராம். உன்னை மித்திர
வகவுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்க எனக்குக் சம்மதி
தானவெனக் போட்டிருக்கிறார். சீக்கிரத்தில் மித்திர
வகவும் இங்கு வருவதா எழுதி யிருக்கிறார். குமுந்தாய்,
மித்திரவக மிகவும் ரூபலாவண்ய முடையவன், மிகுந்த
செல்வ வந்தன்; அவ் விராஜ குமாரனுக்கே உன்னைப்
பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொடுக்கலாமென்றெண்ணி
யிருக்கிறேன். ஆயினும் அப்படித் தீர்மானிப்பதற்கு
முன், உன்னுடைய எண்ணத்தை கேட்கலாம் என்றே
உன்னைவழத்தேன்; என்ன சொல்லுகிறாய்?
- க. [தனக்குள்] ஐயோ! இதைன்ன?—தந்தையே, எனக்கு
இப்பொழுது விவாகத்தின்மீது சிரியமே யில்லை. இதற்
குள்ளாக எனக்கு விவாக மென்னத்திற்கு?

வி. என் கண்மணியே! அவ்வாறல்ல! இன்னும் உன்னைக் கண்ணிகையாகவே வைத்திருத்தல் மிகவும் தவறும்! ஆதலால் நான் உன்னை சாளுவ ராஜகுமாரன் மித்திரவகவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். உன்னுடைய கைத்தைக்கோரியே அவ்வாறு செய்கிறேன். நீ யதற்கு எப்படியும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு சேவகன் வருகிறான்.

சே. மஹாராஜா, சாளுவதேசத் தாசனுடைய குமார் தன் கணைப் பார்ப்பதற்காக ஆசன வாசலில் வந்திருக்கிறார்.

வி. ஒதேறா! இவர்களுள்ளாக வந்துவிட்டாரா? இதோ நான் வருவதாகச் சொல் போ. [சேவகன் போகிறான்.]

குமாரதாய், இந்த ராஜகுமாரன் உன்னைத் தேடி எவ்வளவு துரிதமாக வந்திருக்கிறான் கண்டாயா? மித்திரவகவே உனக்குத் தக்க கணவன். இதோ சற்று நேரத்திற்குள்ளாகப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். [போகிறான்.]

உ. ஐயோ! இதைன்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! நா மென்று கிணக்க தெய்வமொன்று நினைத்ததே! நான் மித்திரவகனைவா மணம் புரிவவேண்டும்? நான் எவ்வாறு அவ் விராஜ குமாரனை மணம் புரிவது? என் மனமெல்லாம் அன்று நான் பூஞ்சோலையில் கண்ட மஹாபுருஷன்மீதே இருக்கிறதே! ஒரு சுண்ணப்போதம் அவருடைய மதனை வென்ற உருவம் என் மனத்தினிடே அகலவில்லையே! எப்பொழுது அம் மஹாபுருஷன்மீது நான் காதல் கொண்டேனோ, அப்பொழுதே நான் அவருக்கு மனைவியாய் விட்டேன்; ஆதலால் இப்பொழுது நான் மித்திரவகனை எவ்வாறு மணம் புரிவது! பிதாவினிடம் இவ் விஷயங்களை வெல்லாம் கூறலாமென்றாலே, எனக்கு நாவெழுகில்லை! அதுவுமன்றி பிதாவானவர் ஒன்றைத் தீர்மானித்து விட்டால் மூம் மூர்த்திகளும் வந்து வேண்டிய போதிலும் அதனை மாற்ற

மாட்டாரே! ஐயோ! இச் சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்? இதுமே என்னுடைய கிதி! ஐயோ! இத்தரு நான் யாரை நோவது!—யாரை நோத்த பயன் என்ன! என்னியே நான் நொந்துகொள்ளவேண்டும். ஆ! பிராணநாதா! இவ்வாறு நீர் என்னை வருத்துவது நியாயமோ? நீர் யாரென்று அறியாது நான் தவிக்கிறேனே. நீர் ஓர் சிறந்த ராஜகுமாரர் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. அப்படி யிருக்க, எனது தந்தை என்னை மித்திரவகைக்கு விவாகஞ் செய்வதற்குமுன், அவரிடம் வந்து, நீர் இன்னாரென்று தெரிவித்து, என்னை மணம் புரியலாகாதா? ஐயோ! உம்மைக் கண்டபின் நான் வேறொரு புருஷனை மணம் புரிவேனோ? மித்திரவகையினுடைய படத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன். உம்முடைய சந்தரத்தில் ஆயிரத்தி லொரு பங்கும் மித்திரவகைவுக்கு இல்லை! ஆ! பிராணநாதா! உம்மை மறப்படி யும் எப்பொழுது காணப் பேசுகிறேன்? இத் துயர்க் கடலி னின்றும் எவ்வாறு கரைபேறுவேன்!

மறப்படி காகிலைக வந்த அவன் கால்மாட்டில்
உட்கருகினான்.

- அ. அம்மா! சந்தரி! ஏன் கண்ணீர் விடுகிறாய்? கண்ணே! அழுவேண்டாம் [முகத்தை தடைக்கினான்.]
- க. அடி சாநரி! என்னுடைய துன்மத்தை என்னென்று சொல்வேன். ஐயோ! ஏனோ இவ் வுலகில் நான் பெண்ணாகப் பிறந்தேன்!
- அ. கண்ணே! நீ எப்பொழுது யாரோ ஒரு புருஷன்மீது காதல் கொண்டு அதனால் வருந்துகிறாய் என்பதற்குச் சிந்தித் தந்தேக மில்லை. என்னிடம் ஒளித்துப் பேசாதே; உன்னுடைய இளைத்த மேனியைப் பார்க்கும் பொழுது அது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிகிறது. இனி ஒளிப்பானேன்? நீ நீதல்கொண் டிருக்கும்படியான அப் புண்ணிய புருஷன் யார்? நான் இருவரிடமும்

வெளியிட வில்லை நீ என்னிடம் மாத்திரஞ் சொல்.

கி. அடிதோழி, உன்னிடங் கூறுது வேறு யாரிடம் என் னுடைய தர்ப்பாக்கியத்தைச் சொல்லப் போகிறேன்? அங்குறத்தினம் நாம் சாயங்காலமாகப் பூத்தோட்டத் தில் விளையாடிக்கொண் டிருந்தோமே, அப்பொழுது அந்தப்புரத்தி னின்றும், உன்னை யாரோ அழைக்க, நீ என்னைத் தனியாக விட்டுச் சென்று யல்வா? அப் பொழுது நான் புஷ்பம் பறித்துக்கொண் டிருக்கும் போது, அங்கே யாரோ ஒரு கந்தர புருஷன் படுத்து நித்திரை செய்துகொண் டிருந்தார், அவரைக் கண்டது முதல்— [முகத்தை கவிழ்த்து கொங்கினும்.]

கா. ஆம், ஆம், அப்புறம், அவரைக் கண்டவுடன், அவர் மீது காதல் கொண்டாய், அப்புறம் என்ன? அவருடன் வார்த்தை யாடினாய்? அவர் இன்னுசொன் றறிந்தாயா?

க. ஐயோ! தோழி, அதுதானே என்னுடைய தெனர்ப் பாக்கியம். அவர் நித்திரை செய்துகொண் டிருந்தமை யால் அப்பொழுது எழுப்புவது சிவாய மல்லவென்று அப்படியே நின்றுகொண்டே, அவருடைய வடிவழகக் கண்டு வியந்துகொண் டிருந்தேன். சற்று நேரமாயும் அவர் எழுந்திருக்கவில்லை. இதற்குள்ளாக உன் குரலுக் கேட்கவே நான் நானமுற்று வந்துவிட்டேன். - அந்த ஷடாமுதல் அங்குடைய ரூபம் எனது மனத்தையிட் டகலவில்லைவே! அவரையே என் மனம் நாடுகிறது! சரி, நான் என் காதலை மறுபடியும் இந்த ஜன்மத்தில் காணப்போகிறேனோ?

கா. அம்மா, என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நமது உத்தி யான வனத்தில் ஒரு புருஷனும் வாலாகதென்று பிரை கட்டளை விட் டிருக்கிறோ; அப்படியிருக்க அங்கு யார் வந்திருக்கக் கூடும்? ஒரு வேளை நீ கண்டது கனவே?

க. சாகரிகா! நீ என்னை பரிசாசஞ் செய்வலாமோ? நான் கண்டது உண்மை என்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேக மில்லை.

இதோ பார்! என் கண்ணுளின் லிட்டு நான் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்த காலத்தில், ஓர் அடைபாளமாகத் தான் எனது கணையாழியை அவர் லிரவி லிட்டு, அவருடைய மோதிரத்தை நான் அணித்து வந்திருக்கிறேன். தேரழி, என் கண்ணுளின் நான் எப்பொழுதடி காணப் போகிறேன்?

ஈ. [ஒரு புறமாக] ஒரேயா, இது உன்மைதான், சந்தேகஞ் சந்தேக மில்லை.—ஆயினும், அம்மா, அம்ம ஹா புருஷன் யாரென்று உனக்குத் தெரியாதா?

ச. ஐயோ! அது தெரியாமற்றானே நான் தவிக்கிறேன். அவர் ஒரு ராஜகுமாரர் என்பதற்குச் சிறிதும் சந்தேக மில்லை! அவருடைய முகவரித்தந்தை நோக்கிய பொழுதே அது வெளியாயது. அடி தேரழி, அவருடைய அழகை உனக்கு நான் என்னென்று சொல்லுவேன்! அவருடைய ரூபத்தக்காரன் ஆயிரங்கண்கள் வேறுமடி! சாகரிசா, அம்ம ஹா புருஷனைக் கண்டது முதல் எப் பொழுது அவரை பெனக்கு நாயகனாகப் பெறுவேனோ என்கிற எண்ணமே, என் மனதில் குடிக்கொண் டிருக்கிறது! அதுவே என்னை வருத்திக்கொண் டிருக்கிறது! நான் என்ன செய்வேன்?

ஈ. அம்மா, இதை முன்பே என்னிடம் கூறியிருக்க லாகாதா? நீ இனி வருந்தவேண்டாம். நான் இதாவுக்கு எல்லாவற்றையு மறியித்து, அக் காதலன் யாரென்று கண்டுபிடித்து அவருக்கு உன்னை விவாகஞ் செய்து கொடுக்கும்படியாக நான் கேட்கிறேன், நீ அதைரியப் படாதே.

ச. ஐயோ! அவசரப்படாதே, அவசரப்படாதே!

[எழுந்து அவன் கையைப் பிடித் துக்கொண்டு]

உனக்கு இன்னும் எல்லாச் சமாசாரமும் தெரியாது. என்னுடைய தூர் அதிர்ஷ்டத்தை இன்னும் நன்றாய்க்

தேள். பிதாவானவர் இப்பொழுதுதான் வந்து. நான் இவற்றை யெல்லாம் உறுவதற்குமுன், என்னைச் சாளுவ தெசுத்து சாதகுமாரருக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்திருப்பதாகக் கூறிக் சென்றார். பிதாவோ ஒன்று தீர்மானித்தபிறகு பின்வாங்கமாட்டாரே! இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் அவருக்குத் தெரிவித்தால் மிக வுக் கோபம் கொள்வாரே, இதற்கு என்ன செய்வது?

கா. என்ன அம்மா! உன்னையா மித்திரவசவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கப் போகிறார்? தேவ கன்னிகையை விற்கு தலையனுக்குக் கொடுப்பார்களே! எப்படி விருத்த போதிலும் உன்னை மித்திரவசவுக்கு விவாகம் செய்யுந் திருக்கும்படி நான் முயலுகிறேன். நீ யுனது கருத்திற் கிசைந்த காதலனை மணம் புரிவாயே யன்றி வேறொரு வனையும் மணம் புரியலாகாது.

க. அடி தோழி, நீ கூறிவிட்டாளாகுமோ? பிதாவோ உறுதி யாகக் கூறிக் சென்றார்; நான் அவருக் கென்ன உத்தரம் சொல்வது?

கா. அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறேன். ஏனா? நீ இப்பொழுது ஒரு விரதம் பூண்டிருப்பதாயும், அவ் விர தம் முடிவதற்கு இன்னும் ஒரு மாதஞ் செல்லுமென் றும், அவ் விரதம் முடிந்த பின்பே, நீ மணம்புரியக் கூடும் என்றும் சொல்லிவிடு. இதற்குள்ளாக உன் காத லன் யாரென்று நாம் சுகதியமாக விசாரித் தழிவோம்.

க. ஆம்! ஆம்! தோழி இது நல்ல யோசனைதான்—ஆயி றும் என் காதலனை நாம் எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது? இப்பொழுது இப் பட்டணத்தி விருக்கிறாரோ அவ்வது போய் விட்டாரோ?

கா. அம்மா, கந்தரி, நீ அதைரியப்பட்டவேண்டாம். இதோ அவருடைய மோதிரம் இருக்கிறதல்லவா, இதைக் கொண்டு எசம் நன்றாக விசாரிப்போமாகில், எப்படியும் கண்டு பிடிப்போம். அதுவுமன்றி உன்னுடைய கணை

பாழி அவர் கையில் இருக்கிறதே; அதில் உன் பெயர் வெட்டப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? ஆதலால் "கந்தரி" யாரென்று விசாரியாது உன் காதலர் இக் காரத்தை விட்டுக் கொள்ளார்.

- க. அடி சாகரிகா, இந்த ஒரு உபகாரம் மாத்திரம் நீ எனக்குச் செய்வவேண்டும். நீ எப்படி யாவது முயன்று அவர் யாரென்று விசாரித்து எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வாயானால் எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை யளித்தா யாவாய்.
- கா. அம்மா, இதைக் குறித்து நீ இனி கவலைப்பட வேண்டாம். காணத்தினம் ருசியன் புறப்படு முன்னே உன் காதலர் இன்னாரென்று கண்டறிந்து உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன், உன் மனக் கலக்கம் நீங்கி சந்தோஷமா யிரு.
- க. ஐயோ! தோழி நான் எவ்வாறு சந்தோஷமா யிருப்பேன்? எந்நேரமும் என்னுடைய மனம் எனது காதலையே நாடுகிறது. அவரைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் என் மனம் வருந்துகிறது. இந்த வருத்தத்தை எவ்வாறு நான் சகிப்பேன்? காமன் என்மீது கருணையின்றி கணை பொழிகிறானே! ஐயோ! நான் படுக்குயாதத்தை என் காதலரிடம் யார் பேசப் சொல்லப் போகிறார்கள?
- கா. அம்மா, நான் முன்பே கூறினேனே! நீ சிக்கிரத்தில் உன் காதலரை அடையும்படி நான் செய்கிக்கிறேன் பயப்படாதே. அதுவரையில் உன் மனத்தை எதன்மீது லாவது செலுத்திக்கொண் டிருக்கவேண்டும். சந்தேகத்தினால் துக்கம் தணிபு பென்பார்கள்—இதோ பாடுகிறேன் கேள்.

[பாடுகிறாள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

பெய்க்கர்த்தி

21

ஐந்தாம் காட்சி

குடும்புரோஷிதர் வீட்டில் ஓர் அறை.

அதித்யனும் சுத்யவந்தனும் வருகிறார்கள்.

- அ. அப்படியல்ல, சுத்யவந்தா,—
- ச. ஐயனே! என்னை பெயரிட்ட டைழக்கவேண்டாம். நாம் ஒருவரை பொருவர் பெயரிட்ட டைழப்போமாகில், இம் குன்னவர்கள் நம்மை எளிதில் இன்னாரென்று கண்டு பிடித்து விடுவார்கள். நாம் செய்துகொண்ட பிரதிக் கருபை இதற்குள்ளாக மறந்துவிட்டீரோ?
- அ. ஆம்! ஆம்! தேவரா, என்னை மன்னிப்பாய்—ஆயினும், நீ என்ன கூறினபோதிலும், நான் கேளேன். இந்த சுந்தரி யாரென்று கண்டு பிடிக்காமல், நாம் நம்முடைய புட்டணத்திற்குத் திரும்ப லாகாதென்று தீர்மானித்து விட்டேன்.
- ச. ஐயனே, சற்று ஆலோசித்து பிறகு அவ்வாறு தீர்மானி யும், நாம் நம்முடைய நகரத்தை விட்டு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்க ளாய்விட்டன. பிதாவோ, ஒரு ஷணப் போதும் தாமதமாக வேட்டையை முடித்துக்கொண் டேத் திரும்பி வரும்படியாகக் கட்டிவிட்ட டனுப்பினார்; நாம் சிக்கிரம் போகாவிட்டால் என்ன நினைப்பார்?
- அ. என்ன நினைக்கப் போகிறார்? எங்கேயோ தேச சஞ்சா ரஞ் செய்பப் போயிருப்பார்க ளென்று நினைக்கப் போகி றார், அவ்வளவே.
- ச. அப்படி ஒருகாலும் நினைக்கமாட்டார். நம்முடைய பரி வரங்கள் நம்மைக் காணாமென்று கூறினவுடனே, ஏதோ நமக்குக் காட்டு விலக்குகளால் தீங்கு நேரிட்டு விட்டதன்றே நினைப்பார்; இதற்குச் சற்றேனும் ஐய மில்லை. ஆதலால் நாம் சிக்கிரம் போகாவிட்டால் அவர் தாங்களே துடிப்புவென்று நிரோ போகித்துப்

பாரும்—ஐயனே, நாம் திரும்பிச் செல்வோம் நம் முருக்கு.

அ. நண்பா, நீ என்ன சொன்னபோதிலும் பிரயோஜனமில்லை. நான் எப்படியும் சுந்தரி யாரென்றறிந்து இன்னும் ஒரு முறையாவது கண்டுவிட்டே போகவேண்டும். ஆம் மூது சிரோமணியை நீ கண்டிருப்பா யானால் இவ்வாறு கூறமாட்டாய். அவளை ஒரு முறை கண்டவர்கள், சிரிப்ப விரும்புவார்களோ?

க. ஐயோ! இன்னும் கேளும், நாம் புறப்படும்போழுது உம்மை ஒரு குறையு மின்றி சீக்கிரத்திற் பிரதாவிடம் ஒப் புணிப்பதாக நான் கூறினேனே! நான் அப்படிச் செய்யவில்லையே யென்று பிரதா என்மீது மிகவுங் கோபங்கொண்டிருப்பா ரன்றோ?

அ. என்ன, நான் எவ்வளவு கூறியும் ஒரே நிகலாதமாகப் பேசுகிறாய்? உனக் கிட்ட மிருக்கு மாலின் நீ மாதிராம் திரும்பிப் போ!

க. ஐயனே, உம்மை மிக்குவிட்டு நானே தனியாகப் பட்ட னாளு செல்வது? நான் உம்மைவிட்டுப் பிரிவேனா? இதற் காக நீர் என் கோபம் கொள்ளுகிறீர்? மற்றாரைகா கோபித்துக்கொள்ளுவாசே யென்று கூறினேனே பொழி ய மற்றபடி யன்று.

அ. அப்பா, நான் உன்மீது கோபமா கொண்டேன்! அப் படி எதாவது நான் கோபமாக மொழிந்தே னாயின் மன் னிப்பாய்—தந்தை மிகவுங் கோபங்கொள்வா ரென்பது உண்மையே—உன்னைக் கடிந்துகொண்டால், நான் பல வந்தப்படுத்தினதாகக் கூறிவிடு. பிரதா வருந்துவாரென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆகிலும் நான் என்ன செய்வது? என்னுடைய மனோ நிலைமை உனக்குத் தெரி யாது; அப் பெண்ணினால் கண்ட நான் முதல் என் தென்ன மெய்க்காதல் அவள் பேரிலேயே மிருக்கிறது.

அவனை நான் சீக்கிரத்திற் காணாவிடில் என துயிர் போய்
கிடம்—

- க. ஆம், ஐயனே, நாம் இக்கேபே இன்னும் கொஞ்ச நான்
இருப்பேமென்று எண்ணுவோம். எத்தனை நான் இருந்
தபோதிலும், நாம் சுந்தரி என்பவள் யாரென்று எவ்
வாறு கண்டறிவது? நாமோ இன்னாரென்று ஒரு மாதம்
வரையில் வெளியிட லாகாதென்று பிரதிக்கொ செய்து
கொண் டிருக்கிறோம்! நாம் யாரை விசாரிப்பது? எவ்
வா றறிவது?
- அ. அகனா லென்ன? தோழா, இதனால் என்ன துன்பம்
வந்த போதிலும் சுந்தரியைக் கண்டு பிடியாது நாம்
நம்முடைய ஊருக்குச் செல்லலாகாது.
- க. ஐயனே, எனக்கு அவ்வாறு கண்டு பிடித்தல் மிகவும்
கடினமெனத் தோற்றுகிறது—இல்லை கண்டு பிடித்
தோம், பிறகு சுந்தரி என்பவள் ஓர் பிரஜையினுடைய
மகனா விருந்தால் அவனை நீர் மணம் புரிதல் நியாய
மாமோ?
- அ. என்ன சொன்னாய்? சுந்தரி அற்ப குலத்தி லுதித்த
பெண்ணு யிருப்பாளென்று சந்தேகப்படுகிறாயோ?
தோழா! நான் சந்தேகப்படுவ தென்னவென்றால், தேவ
கன்னிகை பூலோகத்தில் எவ்வாறு உதித்தனளென்றே
யாம். சுந்தரி சிறந்த வம்சத்தி லுதித்த ராஜகுமாரி
என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை.
- க. ஐயனே, இவ்விடத்தில் நீர் கூறியபடி அவ்வளவு வடிவழ
கமைந்த எந்த ராஜகுமாரி இருக்கப் போகிறாள்?
- அ. அதுவே எனக்குஞ் சந்தேகமா யிருக்கிறது. ஆயினும்
நாம் எந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்திருக்கிறோமென்று
இன்னும் கண்டறிய வில்லையே?
- க. ஆமாம், நாம் முன்பே அனைத் தேட்டறிவாதது
தவறேயாம். இதோ, நம்முடைய வீட்டுப் பிராம்மணர்
வருகிறார், அவரைக் கேட் டறிவோம்.

புராணிக் கருத்து.

4. ஆ! என்ன சாப்பாடு! என்ன சாப்பாடு! கிருந்தென்றால் இதைப்பே உறவேண்டும்! ஐயோ! பிள்ளைகளே, நீங்கள் பிராம்மணர்களாகப் பிறவாதது நீங்கள் செய்த தூர் அதிர்ஷ்டம்தான்!
5. என்ன ஐயா, என்ன விசேஷம்?
4. ஐயோ! அந்த என்ஷென்று சொல்வது? தேவாயித்தன் தான்—ஒரு வகையில் எத்தனை விதங்கள்! எத்தனைவித பச்சடிகள்! எத்தனைவித அப்பளங்கள்!—
5. எங்கே?
4. வேறு எங்கே கிருக்கப் போகிறது? கம்மூண்டப மறவி ராஜா கிட்டில்தான், பிராம்மண ஜன்ம மெடுத்ததற்கு இன்றே எனது ஜன்மம் பாதேமாயது, மறாராஜர் வாகப் பிறந்தால் இப்படிப்பட்டவராக வல்லவோ பிறக்கவேண்டும்!
5. பிராம்மணோத்தமனோ, இந்த ஜார் மறாராஜாவிலுண்டப பெய சொன்ன?
4. அதுகூட வறியீரா?—எங்கே, நீங்கள் வந்தது முதல் கிட்டிலேயே உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தால் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது? வீரசேன மறாராஜ னென்று கேள்விப்பட்ட தண்டா?
5. ஆனால்—இந்த நாடு கோசலமோ?
4. ஆம்—அப்பா! இன்றுதான் எனக்குச் சாப்பிட்டார் போ கிருக்கிறது!— தவிர் கறிக னென்ன! வடங்க னென்ன! உட்டுக னென்ன!—
5. ஐயனே, இன்று மறாராஜா கிட்டில் என்ன விசேஷம்?
4. எல்லாப் பதார்த்தங்களும் விசேஷமாகத்தர னிருந்தன.
5. அதற்கு, எதற்காக உங்களுக்குக் கெல்லாம் இன்றைக்கு கிருந்த உடந்தது?

- பு. அதுவா! மஹாராஜாவின் ஏக புத்திரிக்கு இக்கைத் தினம் பிறந்த நாள். இவ்வளவு பிராம்மணர்களுடைய மனத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் மஹாராஜாவுக்கு அழகம்மந்த புத்திரி வம்மந்தது எனக் கொரு சூட்சரிய மாகத் தோற்றவில்லை.
- ச. என்ன, மஹாராஜாவின் குமாரத்தி அவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவனோ?
- பு. அழகு வாய்ந்தவனா என்று கேட்டீர்! கந்தரி பென்னுள் அவளுக்கே தகும்.
- அ. என்ன! என்ன! ராஜ குமாரத்தியின் பெயர் என்ன வென்று கூறினீர்?
- பு. கந்தரி—அக் கன்னிகைக்குக் கந்தரி பென்று பெயரிட்டது தவறு, அதி செளந்தரி பென்றே பெயரிட்டிருக்கவேண்டும்.
- ச. [அதிருபகைத்தடுத்து] பிராம்மணோத்தமனோ, இன்று நாம் கன் கன்னுய்ப் புசித்தாற்போ கிருக்கிறதா?
- பு. கேட்பானேல்! இனி மூன்று நாளைக்கு நாம் சாப்பிடவே வேண்டியதில்லை!—அப்பா! நான் போய் சற்றுப் படுத்துக்கொண்டு புரளவேண்டும். இல்லாகிட்டால் நான் புசித்தது ஜீரணமாகாது [போகிறார்.]
- அ. ஆ! ஆ! நன்பனே! இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறாய்? நான் மூன்பே கூறினேனே! கந்தரியினுடைய முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே ராஜகுமாரி என்று தெரியாதா?
- ச. ஆம்!—அப்படித்தான் கிருக்கவேண்டும்.
- அ. என்ன சொன்னாய்? எது அப்படித்தான் கிருக்கவேண்டும்? தோழா என்ன யோசிக்கிறாய்?
- ச. ஒன்று யில்லை—என்ன சொன்னீர்?

- அ. நான் பனை, என்னுடைய இரண்டு கோரிக்கைகளில் ஒன்று நிறைவேறி விட்டது. சுத்தரி யாரென்று கண்டு பிடித்து விட்டோம். மற்றொன்று, நான் ஊருக்குத் திரும்பிப் போவதற்குமுன் சுத்தரிவைக் காணவேண்டும். அதெப்படி நிறைவேறுவது? தோழா, ஒருவனுக்கு வேண்டிய காலங்களில் உதவி செய்பதற் கவர்கள் உயிர் சினேகிதனைப்போல வேறொரு மில்லை யென்று சொல்லுவார்கள். நீ யெனக்கு ராஜ குமாரத்திபைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு வழியைச் சொல்லமாட்டுவாயா?
- ச. [ஒரு புறமாக] இனி யொளிப்பதற் பயனில்லை—ஐயனே, நீர் கூடிய சீக்கிரத்தில் ராஜ குமாரத்திபைப் பார்க்கும் படி செய்விக்கும் படியான சக்தி எனக்குத் தெய்வ தீனமாக நேரிட்டிருக்கிறது—
- அ. தோழா! எப்படி? எப்படி?
- ச. சொல்லுகிறேன் கேளும், அன்றைத்தினம் நீர் என்னை ஐவன்கொண்டு வரச்சொன்னீரோ, ராஜரவின் தோட்டத் தில் நாம் முதலில் வழிபகப்படாது சிக்கியபொழுது, ரூபக மிருக்கிறதா?
- அ. ஆம்! ஆம்! அப்பறம்—
- ச. நான் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்றபொழுது, ஒரு பெண்ணைக் கண்டு, காதல் கொண்டேன். அப்பொழுது அவளும் என்மீதில் காதல் கொண்டாள். அப்பெண்ணை நான் யாரென்று விசாரிக்க, நான் இவ்வூர் ராஜ குமாரி யின் தோழி என்றும், தன் பெயர் சாகரிகை என்றும் கூறினாள்.
- அ. ஆ! ஆ! அப்படியா—
- ச. நேரு, அவளை விட்டு நான் பிரியும்பொழுது, நான் சீக் கிரம் இப் பட்டணத்தாக்கிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்று சொல்ல, அவள் அவ்வாறு செய்வதற்குமுன், தன்னை இன்றிரவு ஒரீடத்தில் வந்து காணும்படியாகக் கூறி

கிட்டிச் சென்றான், அங்கு நான் பேசிக்கொண்டிருந்த படியிருந்தான் நான் உமக்கு ஐயம் கொண்டவரே நேரமாகிற்று,

அ. ஒஹோ! தோழா! நீயும் ஓர் பெண்ணைக் கைப்பற்றி இருக்கிறாற்போலிருக்கிறது!

க. ஐயனே, எம் மிருவருக்கும் அவ்வளவாக வித்தியாசமில்லை, நீர் சாது குமாத்தியின்மீது காதல் கொண்டவர், நான் அவருடைய தோழியின்மீது காதல் கொண்டேன், அவ்வளவே!

அ. ஆம், தோழா, அதிருக்கட்டும், கந்தரியை நான் காண வழி சொல்லுகிறேன் என்றாயே.

க. அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன், கேளும்! புரோதரிதர் இக் காதலை யானும் விரசேன மஹாராஜனுக்கு ஒரே பெண்ணென்றும், அப் பெண்ணைக் கந்தரியென்றும் கூறினா ஸ்வயம்! ஆதலால் சாகரிகை கந்தரியின் தோழி பெண்பதற்கு சந்தேகமே யில்லை. ஆகவே, இன்றிரவு நான் சாகரிகையைக் காணும்பொழுது, நீர் எப்படியாவது கந்தரியை நேரில் காணும்படி அவனைக்கொண்டு செய்க்கிறேன். கந்தரியும் உம்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறா ளான்றோ?

அ. ஆ! தோழா! இது நல்ல யுக்திதான்! எப்படியாவது நான் என் காதலியைக் காணும்படிச் செய்க்கப்பை யாயின் எனக்கு உபரவித்தா யாவாய்!

க. ஐயனே, நான் இதுவரையில் இவ் விஷயங்களைல்லாம் உமக்குக் கூறாம விருந்ததை மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு என்னைப் பார்த்து நடைக்கிறீரோ வென்று இதுவரையில் பேசாதிருந்தேன்.

அ. அதனொன்று யில்லை தோழா, எப்படியாவது இந்த ஆதலி மாத்திரம் நீ எனக்குச் செய்யவேண்டும்.

8. ஐயனே, உன்னே சென்று இன்னும் மற்ற சமாசாரம் களை பிராம்மணரிடமிருந்து விசாரித் தறிவேரம், வாருமே. [போகிறான்.]

சேட்கி முடிசிறது.

இரும் காட்சி

இடம்—அரசன் அரண்மனையைச் சார்ந்த சந்தனத்தின் ஓர் இருண்ட இடம்.
சாக்ரிக வகுசெருள்.

8a. இவ்விடத்திற் றானே அவரை வரச் சொன்னோம்? இரவு பதினைந்து நாழிகையா யிருக்கும். இன்னறத்தினம் பெளர்ணமியா யிருந்தும் கருக் கிருட்டா யிருப்பா னேன்? ஒஹோ! சந்திரன் மேகங்களால் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது; அதனாற் றான் இங்கு இருட்டாக விருக்கிறது.— ஒஹோ! சம்முடைப காதலர் அநேக வருகிறார். இங்கு நான் பதுக்கி யிருந்து இவர் என்ன செய்கிறாரென்று கண்டறிகிறேன்.

[ஒருபுறமாய் ஒளிந்துக் கொள்ளுகிறான்.]

சத்பலத்தம் வருகிறான்.

8. என்ன இருட்டா யிருக்கிறது! வழியேர தெரிய வில்லை, ஆயினும் சாக்ரிகை இங்குதான் என்னை வந்திருக்கும் படிச் சொன்னாள். [புலகுகிறான்.]

பதினைந்து நாழிகையாகி செடு ரோமாகி விட்டது. இன்னும் சாக்ரிகை ஏன் வரவில்லை? ஒருவேளை நான் கூறியதை மறந்து விட்டனவோ? அல்லது என்மீ திருத்த காதல் குன்றினவோ? ஓ! அவ்வாறு நினைது. என் காதலி என்னை யன்றி வேறொருவரையும் விரும்பான், எப்படியும் இங்கு வருவான், ஏதோ வழியில் அசந்

தர்ப்பம் தெரிட்டிருக்கவேண்டும் அவ்வளவே.—அல்லது, இருட்டில் வழி யகப்படாது வருந்துகிறாளோ என்னமோ? ஆ! சந்திரனை இதுவகையில் மறைத்திருந்த கருமேகமானது நீங்கியது! ஆறா எவ்வளவு வழகாகச் சந்திரன் ஒளி வீசுகிறான்! இனி என் காதலி சீக்கிரத்தில் வழியைக் கண்டிபிடித்துக்கொண்டு என்னிடம் வந்து விடுவாள்—இதென்ன! குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரகிரணம் என்மீது பதிவதனால் என்னுடம்பு வெப்பமடைகிறதே! காதல் கொண்டவர்களுக்கு மதி விரோதி யென்பதி னுண்மையை இப்பொழுதுதான் கண்டேன்! ஐயோ! சந்திரா, என் என்னைத் தறிக்கிறாய்? நான் உனக் கென்ன அபராதம் செய்தேன்? என் பகைவனாகிய மதன் உன்னையும் இத் தென்றலையும் என்னை வருத்த அனுப்பித்தானோ? சற்றுப் பொறுங்கள்! என் காதலி வரட்டும்; அப்பொழுது உங்கள் சர்வத்தை யெல்லாம் அடக்குகிறேன்!—என்ன, இவ்வளவு சேரமாயும் சாகரிகை வரக் காணோமே! அவள் வருவாளோ? ஒரு வேளை வராம விருப்பாளோ? என் தபத்தை அவள் அறியாளோ? என் தபத்தை அவள் சற்று தணி யாளோ?

[சாகரிகை பின்புறமாக வந்து அவள் கண்களைப் பொத்துகிறாள்.]

ஆறா! சாகரிகா! என் காதலியே, உன்னை யறிவேன்! அறிவேன்! மாரா! இனி உன் பகை வெல்லாது, என் காதலி என்னிடம் வந்துவிட்டான். [அவன் காதலை விவக்கி] என் காதற்குரியே, என் இவ்வளவு சேரமாயது? என் சித்திரம்? என் தருகில் உட்காருவாய்.

பிராணநாதா, உமது கண்களை மூடியது நான்தான் என் னு உமக் கெப்படித் தெரியும்?

கண்ணே, உன் கைகள் என் மேனியில் பட்ட மாத்திரத் தில் என் அஞ்சமெல்லாம் கிடைக்கிறது குளிர்ந்துவிட்டது.

வேறு யாருடைய காம் பட்டால் அவ்வாறு குளிரப் போகிறது?

கா. அதிருக்கட்டும், பிராணநாதா, நீர் வறுக்கு சிக்கித்தித் போகவேண்டும் என்றிரே, எப்பொழுது போகிறீர்?

க. கண்ணே, இன்னும் கொஞ்ச நாட்களுக்குள்ளாக நான் போகமாட்டேன்—சாகரிகா, உன்னுடைய தலைபின் பெய சொன்ன? அவன் யார்?

கா. அந்த யேன் கேட்டிறீர்?

க. ஒரு காரணம்பற்றிக் கேட்டிறேன், சொல்.

கா. என் தலை விசேஷ மறநாநாவினுடைய பெண் ணென்று முன்பே கூறினேனே, அவன் பெயர் சுந்தரி, பிராணநாதா, ஏன் அந்த வினவுகிறீர், என்னிடம் கூற லாகாதா?

க. சாகரிகா, என்மீது நீ உண்மையாகக் காதல்கொண்டிருப் பதானால் நான் உன்னை ஒன்று கேட்கப் போகிறேன், அதற்கு நீ உடன்படவேண்டும்.

கா. பிராணநாதா, அப்படியே, அதற் கொன்ன? என்ன வேண்டுமென்றாலும் கேளும், என் னுயிரைத் தாச் சித்த மா யிருக்கிறேன்.

க. என் கண்மணியே, என்னுடன் எனது நண்ப ரொருவர் வந்திருக்கிறார், அவர் சுந்தரியின்மீது காதல்கொண்டிருக் கிறார். அவர் பாரென்று நீ என்னைக் கேட்க லாகாது. உங்களுடைய ராஜ குமாரத்தியை மணம் புரிந்து கொள் ளத்தக்க ஸ்திதியை யுடையவர், என்று மாத்நிரம் நான் உனக்குக் கூறுவேன்; வேறொன்றுக் கூறேன். அவர் சுந்தரியை எப்படியாவது, ஒருவரு மறிவாமல் பார்க்க வேண்டுமென்று யிருப்பழந் திருக்கிறார். ஆதலால் நீ என்னாலாவது ஒருவரு மறிவாதபடி அவர் சுந்தரியைப்

பார்க்கும்படிச் செய்கிக்க வேண்டும், அதுவே நான்
உன்னை வேண்டுவது.

சா. நாதா, இதுவோ அவருடைய மோதிரம்?

[ஒரு மோதிரத்தைக் காட்டுகிறான்.]

ச. ஆ! இம் மோதிரம் உனக் கொப்படி கிடைத்தது?

சா. பிராணநாதா, ஆச்சரியப்படவேண்டாம். எப்படி உம்
முடைய நண்பர் சுந்தரியின்மீது காதல்கொண் டிருக்
கிறாரோ, அவ்வாறே சுந்தரியும் அவர்மீது காதல்கொண்
டிருக்கிறாள். அவன் என்னை எப்படிப்பாவது அப் புரு
ஷன் யாரென்று விசாரித்து வரச் சொன்னான். கும்
பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போதும்.

ச. கண்ணே, யிசையும் சுந்தோஷ மாயிற்று. ஆயினும் எனது
நண்பர் சுந்தரியை எவ்வாறு காண்பது!

சா. நான் ஒரு மார்க்கம் சொல்லுகிறேன் கேளும். உமது
தோழர் ஒரு ஸ்திரீ வேடம் பூண்டு நான்குத்தினம் காலை
இங்கு காத்ததுக்கொண் டிருப்பாராயின், நான் அவரை
எனது தங்கை என்று கூறி, சுந்தரி யிருக்கு யிடத்திற்கு
அழைத்துச் செல்லுகிறேன்.

ச. ஆம்! ஆம்! சாகஸிகா, எல்ல புத்தி கூறினாய்; அப்படியே
செய்யச் சொல்லுகிறேன். கண்ணே! இப்பொழுது நீ
செய்த உபகாரத்திற்குக் கைம்மாறு செய்கிறேன்,

[முத்தமிட்டு]

அதுவே நான் செய்யத் தக்கது!

சா. பிராணநாதா, இப்பொழுதாவது நீ யாரென்று கூற
லாகாதா?

ச. என் கண்ணே, அது மாத்திரம் நீ என்னைக் கேட்க
லாகாது. நானும் எனது நண்பரும் எங்களுடைய பெய
ரை ஒரு மாதம் வரையில் வெளியிட லாகாதென்று பிர
திக்கரு செய்து கொண்டோம்,

- சா. ஆனால் சரி, பிராணநாதா, நிலவு உய்வது எவ்வளவு அழகமாக இருக்கிறது கண்டிருக்கிறாயா?
- சா. சாகரிகா, நெடுநேர மாய்விட்டது, எனது நண்பருக்கு எல்லா விஷயங்களையும் நான் போய் சீக்கிரம் தெரிகிக்க வேண்டும்; எனது வரவை ஆவதுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண் டிருப்பார். நான் சீக்கிரம் போகவேண்டும்.
- சா. பிராணநாதா, போய் வாரும் என்னை மறக்கப் போகிறீர்!
- சா. சாகரிகா, உன்னையே நான் மறப்பேன்!

[வெய்வேறு பக்கமாய்ப் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிவது.

இரண்டாவது அங்கம்

முதல் காட்சி

குடும்பியோனன் கிட்டில் ஓர் சபனம் இருஹம்.

கந்தரி ஓர் படுக்கையின்றித் தாய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

பக்கத்தில் சாகரிகா உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

ஓர் நோழி வருகிறான்.

நோ. அம்மா, தங்களை பிதா அழைக்கிறார்.

க. கமலா, பிதா ஏன் என்னை அழைக்கிறார் தெரியுமோ உனக்கு?

நோ. ஏன் அழைக்கிறாரோ எனக்குத் தெரியாது.

க. ஆனால் நான் சிக்கிரம் வருவதாகச் சொல், பேர.

நோ. அப்படியே அம்மா. [போகிறான்.]

க. ஈ மிருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நடுவில் வந்து இவன் கெடுத்தான்—ஆனால், 'சாகரிகா, நீ முன்பு கூறியது உண்மையானது? எனது பிராணநாதரை கான் இப்பொழுது காண்பேனோ?

கா. ஆம், அதற்குச் சந்தேகம் 'தடை யில்லை. இப்பொழுது தே வெரு சிக்கிரத்தில் காண்பாய்.

க. சாகரிகா, நீ என்ன கூறினபோதிலும் எனக்கு மரத்திரம் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது; அவரை நேரில் காணாமல் வும் எனக்கு அப்படியே இருக்கும். அவர் இவ்வளவு காவல் அடையாத உம் தரன்மனை அந்தப்புரத்திற்குள் எவ்வாறு வரப் போகிறார்?

கா. கந்தரி, நீ வதைத் குறித்து கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. கான் அதற்கெல்லாம் ஓர் யுக்தி செய்து வைத்திருக்கிறேன். நீ மலர்ந்து காத்தகொண்டிருப்பதைவிட

அவர் உன்மீது அதிகமாகத் காதல்கொண் டிருக்கிறார். எப்படியும் தவறாமல் இங்கு வருவதாக என்னிடம் கேட்கக் கூறி யிருக்கிறார்.

க. அப்படியா! ஆனால் நீ யவரை நேரில் கண்டாயோ?

கா. ஆம், நேற்றைத்தினம் நான் கண்டேன்.

க. ஆனால் அவர் யாரென்று கேட் டறிந்தாயா?

கா. நான் ஒரு சபதஞ் செய்திருப்பதாயும், அதனால் தன் னுடைய பெயரை வெளியிடலாகாதென்றும் கூறினார். ஆயினும் அவர் ஓர் சிறந்த காவியுத்திர எண்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் சந்தேக யில்லை. அவர் அழகை நோக் கும்போதே அது வெளியாகிறது. அவருடைய சந்தாத் தைப் பற்றி நீ என்னிடம் முன்பு கூறியதய்வளவும் உன் னமையே! அவருடைய அழகை நான் என்னென்று புகழ் வேன்! அந்த காவியுத்திர எண்பதே என்னால் வர்ணிக்க முடியாது—ஓகோ! கந்தரி சந்தோஷத்தினால் மெய் மறந் தான்போ லிருக்கிறது. இதுதான் நமக்கு நல்ல சமயம். நான் வெளியே சென்று கந்தரியின் காதலனை இங்கு அனுப்பிவிட்டு என் காதல னிருக்குமிடம் நான் சென்று கிறேன்.

[போகிறான்.]

சற்ற பொறுத்த அநீதுபன் ல்லிர் வேடம்புண்டு

வருகிறான்.

கா. இந்த இடத்தைக் கண்டு பிடிக்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியதாகிற்று. இனி நான் இவ் வேஷத்தைக் கண்டத விடலாம்—

[முகத்தை மூடிவிடுக்கும் வயிற் றத்தைக் காட்டி விடுகிறான்.]

கூ! இங்கு படுத் துறங்கும்படியான இச் சிறந்தருபவநி தானோ என் காதலி!— ஆம்! அதற்குச் சந்தேகம் என்ன! என் காதலி அன்றி வேறு எந்த ல்லிர், இப் புலோகத்தில் இவ்வளவு அழகு வாய்ந்தவனாக இருக் கப் போகிறான்? இப் பெண்மணி, கந்தரி என்பதற்குத்

தனது பிள்ளை! இதோ என்னுடைய மோதிரத்தை தன் கை விரலி வணித்திருக்கிறான். இன்று நான் இம் மரது சிரோமணியை என் கண்களால் காணப்பெற்றது வானது பூர்வ ஜன்மங்களின் பலனையாம், இன்றே நான் இப் புவிவீற் பிறந்ததன் பலனைப் பெற்றேன். இன்றே என்னுடைய ஜன்மம் சபல மாயது. இவளுடைய ரூப லாவண்யங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இப்படியே என்னுடைய ஆயுளை பெல்லாம் கழிக்கலாம்போலத் தோற்றுக்கிறதே. நல்லது, கந்தரியை இப்பொழுது எழுப்ப லாமோ! அதற்கு முன்பாகக் கோவைக் கணிகையென்ற இவளுடைய வாய்க்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்கிறேன்.

[முத்த மிடுகிறான்.]

ஆறா! இச்சுகத்தை நானென்னென்று சொல்வேன்! எவ்வாறு தேவாபிருதத்தை ஒருகால் உண்டவர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் அதை உண்ண விரும்புவார்களோ, அவ்வாறே கந்தரியை ஒருகால் முத்தமிட; மறுபடியும் மறுபடியும் முத்தமிட எனக்கு ஆவல் பெருகுகிறதே!

[மறுபடியும் முத்தமிட, கந்தரி விழித்துக் கொள்கிறாள்.]

அ. காதற் கிளியே! என் ஆந்தரிப்படுகிறாய்? என்னை நீ வறியாடியோ? ஐயோ! கிறித்தினால் உன் மலர்போன்ற பாதுகைகள் வருந்தும் என்றீது நருணை புரிந்து இங்கு உட்காருவாய்—

[கந்தரி, ஒருபுறமாய் காணத்தான் உட்காருகிறாள்.]

எனதாருபிர்க் கற்பகமே! இன்றுதான் என்னுடைய ஜன்மம் புனிதமாயது! நான் இச் சுகத்தைப் பெற என்ன பாக்கியம் பண்ணினேனோ! நானும் என்னுடைய முன்னோர்களுந் பூர்வ ஜன்மங்களில் பண்ணிய புண்ணியத்தின் பயனை இன்று நான் உன்னைக் காணப் பெற்றது! கண்ணே, ஏன் முகம் குனித்திருக்கிறாய்? உன் மதியைவென்ற வதனத்தை நான் நன்றாய்க் காணு லாகாதோ?

- க. பிராணநாதா, நீர் இவ்வளவு தாவதுள்ள அந்தப்புரத் திற்குள்ளாக எப்படி வந்தீர்? உம்மை இங்கு பாராட்டி கண்டால் உமக்குப் பெருந் திக்கு நோடுமே?
- அ. என் தாவதக் கிரியை, உனது தோழி சாகசிகையினது உதவியைக் கொண்டு மாறுவேடம் பூண்டு இங்கு வந்தேன், இனி எனக்கு என்ன திங்கு நோர்தா வென்ன? இங்கு வந்தேன், உன்னைக் கண்டேன், என் கவலைத் தீர்த்தேன்? இனிமேல் என்ன துன்பம் நேரிட்டாலும் பெரிதல்ல, உன் காதலைப் பெற்ற எனக்கு இனி துன்பமும் இன்பமும் ஒன்றே.
- க. பிராணநாதா, உமக்கு எதாவது திங்கு நேரிமோயின் அதனை நான் நெய்வாறு சகிப்பேன்? அதிருக்கட்டும். தாங்கள் யார் என்று அறிய நான் நிகலும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். தம்முடைய காதலர் இன்னாரென்று அறிய விரும்புவது பெண்களுக்கும் கியற்கை யன்றோ? ஆகலால் எப்படியும் அதனை எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்.
- அ. [ஒரு புறமாக] ஐயோ! இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்?—பெண்கள்காவகமே! என்னை எப்படியாவது மன்னிக்கவேண்டும் நான் எனது கண்பனுடன் ஓர் சபதஞ் செய்திருக்கிறேன், அச்சபதப்படி எனது பெயரை இன்னும் லேகாலம் யாரை யொருவருக்கும் வெளியிடலாகாது; ஆயினும், நான் உன்னை மணம்புரியத் தகுந்த ஸ்திதியி லிருப்பவனென்று மாத்நிரம் கூற என் னால் முடியும். அவ்வளவே! உன்னை நான் இரந்து வேண்டுகிறேன். உனது கேள்விக்கு விடை யளிப்பத இப் பிறையைய மாத்நிரம் நீ என்பது அநுள் புரிந்து மன்னிக்கவேண்டும்.
- க. பிராணநாதா, ஆனால் சிக்கிரம் பிரதானியிடஞ் சென்று உமக்கு என்னை மணம்புரிவிக்கும்படி கேட்க லாகாதா? ஏனெனில்—

அ. ஐயோ! நான் முதன்பே கூறினேனே! அச் சபதப்படி நான் ஒருவரிடமும் இன்னொன்றுவெளியிடலாகாதே! உன்னுடைய பிதாவிற்கு என்னுடைய பொய்காக் கூறுது உன்னை எனக்கு மணம் புரிவிக்கும்படி எவ்வாறு நான் கேட்பது?

க. அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது, ஆயினும் என்னைச் சித்திரம் நீர் மணம் புரியாவிட்டால் நீர் என்னை இழப்பீர், நானும் உம்மை யிழப்பேன்; ஆதலால் பிராண நாதா, என்பீது நீர் காதல்கொண்டிருப்பது உன்னை யாயின் நான் கூறியபடி செய்வீர்!

அ. ஐயோ! என்னோ! இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு நான் என் செய்வேன்? நான் என்னுடைய வாக்கால் அட்டுண்டிருக்கிறேனே!—ஆயினும் உன்பீது நான் காதல்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதற்குச் சுற்றேனுஞ் சுந்தேக மில்லை யென்று நீயே யறியாயோ! இதே, ஆகாயவாணி பூமி தேவி யறியக் கூறுகிறேன் உன்னையன்றி யிதுவரையில் ஒரு ஸ்திரீயையும் நான் முகமெடுத்துப் பார்த்ததும் இல்லை, இனி பார்த்தப்போகிறது மில்லை, உன்னை யன்றி வேறெந்த ஸ்திரீயையும் நான் மணம் புரியேன். இது சத்தியம்! சத்தியம்!

க. பிராணநாதா, நானும் கூறுகிறேன் கேளும். உம்மை யன்றி வேறெந்தப் புருஷனையும் நான் விவாகஞ் செய்து கொள்ளேன், இது உண்ணா.

அ. சந்தரி, நீ இப்பொழுது கூறிய ஒவ்வொரு மொழியும் எனது உடலை தேவாமிர்தம்போல் குவிரச் செய்தது. இதற்குக் கைம்மரது நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்! இதோ உனது பவளவாய்க் கொரு முத்த மிடுகிறேன்.

[முத்தமிடுகின். அச்சமயம் மீதிநா வக வருகின்.]

மி. ஆ! ஆ! அப்படியா சமாசரம்!

[வெளியே விவாகத்தொடங்கின்.]

மெய்க்காதல்

[அம்மை]

க. பிராணநாதா! ஐயோ! நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்! நீர் இவ்விடத்தை விட்டுச் சிக்கிரத்தில் தப்பித் துக் செல்லவேண்டும்! நீர் இங்கு இனி ஒரு கணங் போதேனும் இருப்பீராயின் உமக்கு ரொகக் கை நேரிடுமென்பதற்கு ஐய மில்லை! ஐயோ உன்னென் செய்வேன்!

அ. சுந்தரி, என்ன, என்ன விசேஷம்?

க. ஐயோ! சுற்று முன்பாக நீர் என்னைச் சிக்கிரம் மணம் புரியாவிடில் என்னை இழப்பீ ரென்று கூறினேன்ல்லவா? அதற்குக் காரணம், என்னுடைய பிதாவாளை இப்பொழுது இங்கு உம்மைக் கண்டு கோபித்துச் சென்ற மித்திரவக வென்னும் ராஜகுமாரனுக்கு என்னை விவாகஞ் செய்து கொடுக்க எண்ணி யிருக்கிறார் என்பதேயாம். இம் மித்திரவகவே. மிகவுங் கொடியவன். நாமிருவரும் ஒரே ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்து விட்டான். எப்படியும் என் பிதாவிடம் சிக்கிரத்தில் இவ் விஷயத்தை வெளியிடுவான். பிதா இங்கு உம்மைக் காண்பாராயின் எப்படியும் உம்மைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடும்படியாகக் கட்டளை விடுவார். ஆதலால் பிராணநாதா, தாம் இனி ஒரு படிமும் இங்கிருக்க வரகாது. வந்த வழியாகவே சிக்கிரம் வெளியே போய்விடும்!

கா. [உன்னிருந்து அம்மா! சுந்தரி! எங்கு இருக்கிறாய்? பிதா உன்னைத் தேடி வருகிறாரே.

க. ஒத்தோ! பிதா வந்துவிட்டார்! சாகரிகா எச்சரிக்கிறான். பிராணநாதா! சிக்கிரம் போய்விடும்.

அ. கண்ணே, அப்படியே போய்விடுகிறேன்.

[வெளியே போகிறான்.]

மற்றொரு புறமிருந்த விரசேனனும் மித்திரவகவும்
சாகரிகையும் வருகிறார்கள்.

க. என்ன, மித்திரவக! இங்கு இருக்காதுக் காணோமே.

மீ. நாம் வருவ தறிந்து அவன் வெளியே போய்கிட்டான் போ விருக்கிறது. நான் என் இரண்டு கண்களால் சற்று முன்பாகக் கண்டேனே! இதில் சந்தேகம் பொய் யில்லை. உம்முடைய குமாரத்தினை நீரே கேளுமே.

வீ. ஆம்! ஆம்! உண்மையாகத்தான் விருக்கவேண்டும். நானும் வரும்பொழுது பேச்சாவது கேட்டேன் [உட்காத்த] சுந்தரி! இது என்ன இது?

க. என்ன அண்ணா?

வீ. ஓஹோ! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா என்று ஒன்றுத் தெரிபாதவள் பேரிலே கேட்கிறாற்போ விருக்கிறது! யார் இங்கு இதுவகையில் வந்திருந்தது?—என்னை, நான் கேட்பதற்குப் பதில் கூறுகிறார்களா?

கா. [ஒரு புறமாக] கண்ணே, உண்மையைக் கூறியிடு.

வீ. ஓஹோ! என்னுடைய மகளாகப் பிறந்த நீ, இவ்வளவு தூர் நடத்தையுடையவளாக இருக்கிறாயல்லவா? இப் பொழுது ஆகியோடந்தமாக நீ எல்லாவற்றையும் உண்மையாகக் கூறுவியல், நீ என்னுடைய மகளென்றும் பாராமல், உடைவாளினால் ஒரே வெட்டாக வெட்டியிடுவேன்! உண்மையைச் சொல்லியிடு!

க. [பாதத்தில் கீழ்த்த] தந்தையே! தந்தையே! நீர் என்மீது இவ்வளவு கோபம் கொள்ளலாகாது. நீர் நினைத்திருக்கும்படியான அம்மாதிரியான குற்றம் ஒன்றும் நான் செய்தவ எல்ல.

வீ. அதெல்லா விருக்கட்டும், இங்கு இதுவகையில் இருக்கிறது யார்? ஒளிக்காதே! ஜாக்கிரதை!

க. ஐயனே! நான் உண்மையைக் கூறுகிறேன். என்மீது தாங்கள் அருள் புரியவேண்டும். இங்கு உந்தவர் ஒரு புருஷன் தான், ஆயினும் அவர் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது.

- வி. ஆதா! கந்தி! எனது கேரபமானது முன் டெரிசெறது. அதனை விர்த்தி செய்யாதே! ஜாக்கைத! பொய்யுரைக் காதே! என்னை புத்தியற்றவனென்று கருதினாயோ! இவ் வளவு சாவ லமைந்த எனது அரண்மனையின் அந்தப் புரத்தில், உன்னிடம் வந்த ஒரு பூவுண், உனது அது மதியின்றி வந்திருப்பானா? அவனுக்கும் உனக்கும் முன்பே பழக்கமில்லா திருக்குமா? அவனை இன்னு னென்று நீ அறியா திருப்பாயா? நான் பலதரம் உன் னைக் கேட்கமாட்டேன்! உண்மையைக் கூற்கிறேன்.
- க. அண்ணா! என்மீது தாங்கள் தலை புரியவேண்டும்- எல்லாவற்றையும் உண்மையாகக் கூறுகிறேன். இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பாக ஒருநாள் சாயங்காசும் நமது கந்தவணத்தில் நான் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அங்கே ஒரு மஹா புருஷன் படுத்துறங்க- நான் கண்டு-நான் கண்டு-காதல்கொண்டேன். அவனோ இன்று இங்கு வந்திருந்தவர். பூந்தோட்டத்திற் கண்ட பிறகு, இப்பொழுதே மறுபடியும் நானவரைக் கண் டேன். அவர் அந்தப்புரத்துக் காவல்களை யெல்லாம் வலுவாது கடந்து வந்தாரேனா நா னறிவேன், அவரை நான் வினவியபொழுது, நான் ஒர் பிரதிக்ஷை செய் திருப்பதாயும், அகன்படி நான் சிலகாலம் வரையில், தனது உண்மையான பெயரை வெளியிடலாகாதென் றாம் கூறினார். ஆயினும் அவர் ஒர் சிறந்த ராஜகுமார னென்பதற்கு ஐயமே வில்லை. நான் எப்படி அவர் மீது காதல்கொண்டிருக்கிறேனோ, அப்படியே அவ ரும் என்மீது காதல்கொண்டிருக்கிறார் அதுவுமன்றித் தன் பெயரைக் கூறுவிட்டபோதிலும், என்னை மணந்துக் கொள்ளத் தகுந்த ஸ்திதியிலேயேதான் இருப்பதாகக் கூறினார். அண்ணா, இதிலே யுண்மை! எப்படியாவிலும் அம் மஹா புருஷனைக் கண்டு பிடித்து, இன்னாரை றறிந்து, தாங்கள் என்னை அவருக்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டும்.

வி. ஆறா! சுந்தரி! எரிசின்ற கொல்லியை ஏறத் தன்ரு
 கரு பல்லவ! என்ன ஆச்சரியம்! மித்திரவச! ஸ்திரி
 களுடைய மனத்தைக் கண்டறிந்தார் ஒருவரு மில்லை
 பென்று நான் கேள்விப்பட்ட டிருக்கிறேன்! ஆறா!
 அது ஊண்மலைய நான் இன்றே கண்டேன், என்
 ஊடைய பெண் இவ்வளவு குதுள்ளவென்று நான்
 கனவிலும் நினைத்த தில்லை! சுந்தரி! என் கட்டளைபை
 மீறி நடந்ததுமன்றி, யாரோ ஒரு புருஷனை, நான் ஆண்
 பிள்ளைகள் ஒருவரும் செல்லக்கூடாது என்று கட்டளை
 யிட்டிருக்கிற நந்தவனத்தில் கண்டதாகவும், இன்னும்
 இவ்விதமாக பொய்யுரைத்தது மன்றி, யாரோ ஒரு அந்
 பன்மீது காதல்கொண்டு, அவ் வற்பனுக்கு உன்னை விவா
 கஞ் செய்துகொடுக்கும்படியாக என்னையே கேட்கிறாய்
 அல்லவா! சுந்தரி! உன்னுடைய துர்க்குணத்தையும்
 தைரியத்தையும் நான் என்னென்று சொல்வேன்!
 ஆறா!

மி. மஹாராஜா, எனக்கு நல்ல மரியாதை செய்துவைத்தீர்!
 நான் ஊருக்குத் திரும்பிப்போகிறேன் விடை தாரும்.

வி. மித்திரவச! அப்படியல்ல, என் பெண் தன்னை யொரு
 அற்ப துஷ்டனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும்படி
 வாகக் கேட்டால், நான் அவ்வாறு செய்வேனோ?
 உனக்கே எப்படியும் சுந்தரியை விவாகஞ் செய்து
 கொடுக்கிறேன் அவசரப்படாதே—சுந்தரி! உன்னை எந்த
 துஷ்டப்பயனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்கும்படியாகக்
 கேட்கிறாயோ அவனை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து,
 உன் கண் முன்பாகவே பதினாயிரம் தண்டங்களாக
 வெட்டி வைக்காவிட்டால் நான் வீரசேன மஹாராஜ
 னல்ல! ஒரு அற்பனிடத்திலா நீ காதல் கொள்வது?

க. ஐயோ அவர் ஒரு அற்ப னல்லவே! அவர் ஓர் கிறந்த
 வம்சத்தி லுதித்த ராஜ குமார னென்பதற்குச் சந்தேக
 மே தில்லை, அவர் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே—

- வி. அதிசயமாகப் பேசாதே! எனக்கு இன்னும் கோபம் வரும் சுந்தரீ! இன்னும் ஒரு முறைதான் உன்னை நான் கேட்பேன். என்னுடைய உத்தரவின்றி இவ் வந்தப்புரத் திற்குள் துழைந்து உன் மனத்தைக் கவர்ந்துகொன்ற அத் துஷ்டன் யார்? இப்பொழுதாவது உன்மையைக் கூறிவிடு.
- க. ஐயனே, நான் உன்மையை முன்பே கூறிவிட்டேன்; எனக்குத் தெரியாது.
- வி. இருக்கட்டும், இப்பொழுதவன் எங்கே யிருக்கிறான் தெரியுமா?
- க. அதுவுத் தெரியாது.
- வி. எல்லது! அவனது அங்க மச்சம் அடையாளங்களை யாவது கூறுவாயா? என்ன சம்மா யிருக்கிறது? அது வுக் கூறமாட்டாயா? நீ கூறாமற் போனாலென்ன! நான் காணாத்தினம் சூரியன் அஸ்தமிப்பதற்குமுன் அத் துஷ்டனை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து, என் சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் பார்: அனை நிகழவேற்றிய பிறகு, உன்னை இதோ நிற்கும் மித்திரவகவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கிறேன். மறுபடியும் கூறுகிறேன்—அப் படி நான் செய்யாவிட்டால், என்பெயர் வீரசேன ராஜ னுன்டா—சாகரிகா, உனக்கு இவ் விஷயத்தைக் குறித்து ஏதாவது தெரியுமா?
- ரா. மஹாராஜா, எனக்கு தெரியாது. அப்படி ஏதாவது தெரித்திருக்குமானின் உமக்கு நான் முன்பே கூறிவிருக்க மாட்டேனா?
- வி. ஆம் ஆம்! உனக்கு எப்படி தெரியப் போகிறது, என்னை மோசஞ் செய்தவன் உன்னை மோசஞ் செய்வதற்குக் கேட்பாரிதான்.
- ரா. மஹாராஜா, எனக்குத் காணாத்தினம் அத் துஷ்டனைத் தேடிச் கண்டுபிடிக்க உத்தர வளிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ. ஆம், அப்படியே செய்வாய். மித்திரவக, நாம் நம் முன்பு கைகளியங்களை நான்கு பிரிவாக வகுத்து, நானேத்தினம் இப் பட்டணத்தின் நான்கு புறங்களிலும் தேடச் செய்வவென்றும் நான் ஒரு பிரிவுடன் வடக்கில் செல்கிறேன். நீ தெற்கில் செல்வாய், கந்தரி! இன்னும் உண்மையைக் கூறமாட்டாயல்லவா? நானேத்தினம் உன் மன உறுதியைக் கலக்குகிறேன் பார்!

[சாகரிகையும் கந்தரியும் தவிர மற்றவர்கள் போகிறார்கள்.]

சு. ஐயோ! சாகரிகா! நான் என்ன செய்வேன்? என்ன செய்வேன்? நான் அம் மஹாபுருஷன்மீது காதல்கொண்டதனால் அவருக்குப் பெருந் தீங்கு விளையும்படி, செய்கிறேனே. அவருடைய உயிருக்கு நான் யமனாய் வாய்த் தேனே! என்னால் அவர் தன் தருமையான உயிரை நானேத்தினம் இழக்கப் போகிறாரே! பிதா எப்படியும் அவரைக் கண்டுபிடித்து விடுவார். பிதா என் காதலைப் பிதா செய்த சபதப்படி, என் முன்பாகக் கொல்வாராயின் அத் துயரத்தை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? எப்படிப் பொறுப்பேன்?

சா. அம்மா, நீ இதற்காக வருத்தவேண்டாம். உன்னுடைய காதலரைக் காப்பாற்றுவது என் கடனாகும். என்னுயிருள்ளவளும் அவருக்கு ஒரு தீங்கும் நேரிடாது. நான் இப்பொழுதே சென்று அவரை ஒருவரு மறியாதபடி ஒரிடத்தில் பத்திரமாக இருக்கச் செய்கிறேன். அவரைக் குறித்து நீ இனி கவலைப்படவேண்டாம்.

சு. அடி சாகரிகா, உன்னையே நம்பினேன், என துயிர் உன் கையில் இருக்கிறது.

சா. கந்தரி, நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இம் மித்திரவகனின் ஸல்லவேர இவ்வளவு துயரம் நேர்த்தது. எனக்கு ஒர் வுத்தி தோற்றுவித்தது. அம் மித்திரவகனுக்கு

தகுந்த சினைகூட நான் காணேத்தினக் செய்துவைக்கிறேன்
பார்,

[போகிறான்.]

காட்சி முடிசிறகு.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—ஓர் பாத் மண்டபம்.

சக்தியவந்தன் வருகிறான்.

- ச. இம்மாதிரியான சங்கடங்கள் வருமென்றே காணப்பட்ட
டணத்தில் தங்கலாகாதென்று முன்பே கூறினேன். ஆயி
றும் எனது நண்பன் சுந்தரியின்மீது கொண்ட காத்லி
னில் எனது வார்த்தையைக் கேளேனென்றான். என்
நண்பனை இப் பட்டணத்துச் சேவகர்கள் கண்டுபிடித்து
விட்டார்களானால், அவன் ஏப்படியும் உலி ரிழக்க வேண்
டுவரும்; தான் இன்னுனென்று வெளியிட்டித் தப்பித்
துக் கொள்ளவும், அன்று செய்த சபதத்தினால் கவா
தினமற் றிருக்கிறான். நான் அருகில் நின்று காப்பாற்
றலா மென்றாலோ, அதுவு மாகாதபடி என்னை இங்கு
அனுப்பித்துவிட்டான்; இச் சங்கடத்திற்கு நான் என்ன
செய்வது?

சாக்ரிகை முட்டை யொன்றை எடுத்துக்கொண்டு

விவாந்த வருகிறான்.

- சா. ஆ! பிராணநாதா! நான் உம்மை எங்கென்று தேடுவேன்!
உம்மைத் தேடித் தேடி என் கால் எல்லாம் நொவுகிறது.
நான் நெற்றைத்தினம் இரவே உம்மைக் காணவேண்டு
மென் றிருந்தேன், அவ்வாறு செய்ய முடியாமற்
போயிற்று. உமது நண்ப ரெங்கே?

- ச. சாக்ரிகா, அவரைப் பிடிக்க இப் பட்டணத்தி லெவ்ருந்
தேடுகிருக்க னென்று னனக்குத் தெரியாதா? இவ் விஷ
யம் நான் முன்பே கேள்விப்பட்டு அவரை இப் பட்ட

ஈ. னத்திற் கருகாமையிலுள்ள ஓரிடத்தில் ஒனித்துவைத் திருக்கிறேன். இதனை நீ யாரிடமாவது சொல்லப் போகிறாய்.

சா. அதற்காகத்தான் நான் உம்மைத் தேடி வந்தது. நான் சொல்வதற்குமுன் நீரே ஜாக்கிரதை செத்துவிட்டாற் போல் இருக்கிறது. இப் பட்டணத்திற்கு வந்திருக்கும் படியான வெண்பூரூ ரெல்லோரையும் மஹாராஜா பிடித்து வரும்படி கட்டளையிட்டு இருக்கிறாரே, நீர் என்ன செய்யப் போகிறீர்? உம்மைச் சேவகர்கள் கான்பா ராவின் மஹாராஜா முன்பாகப் பிடித்துச் செல்வாரே.

சா. அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறேன். நானும் என் நண்பனுடன் இருக்கலா மென்றாலே, அவர் இங்கு என்ன நடக்கிறதென்றும், தான் மறுபடியும் சுந்தரியைப் பார்ப்ப தெப்படி வென்றும் அறிந்து வரும்படியாக என் னைத் தெரிந்தாவு செய்தார்; நானென்ன செய்வது?

சா. [தான் கொண்மெந்த சூட்டையை வலித்தது] இதோ, உன் னிருவருக்கும் மாறு வேஷம் பூண சன்யாசிகளின் உடை களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீர் இதில் ஒன்றைத் தரித்துக்கொள்ளும், அப்புறம் நான் உமக்கு ஒரு விஷ யம் சொல்லுகிறேன்.

சா. கண்ணே! என்னுடைய சேஷமத்திற்காக நீ இவ்வளவு கஷ்ட மெடுத்துக்கொண்டதற்காக நான் என்ன வகை மாறு செய்யப்போகிறேன்.

[சூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு ஒதுப்பும் போகிறான்.]

சா. இந்த மித்திரவசவுக்குத் தகுந்த சிஷைச் செய்துவைத்தா லொழிய எண்க்குத் திர்ப்பி யிராது. என்னை அரசன் மனையிலுள்ள ஒரு தாகியென் றல்லவோ எண்ணி ஏன் னம் செய்தான்!

மறுபடியும் சுத்யவந்தன் என்பாசி யுடையில் வருகிறான்.

வாருமைய சந்தியாசிராரே! உட்காரும்.

ச. ஒநேமா! சாகரிகா, கீயே யென்னைப் பரிசாகஞ் செய்
பெறுப்போல் இருக்கிறது.

சா. இல்லை! இல்லை! சிக்கிரம் நான் சொல்லுகிறதைக் கேளும்,
இப்பொழுது மஹாபாஜா சந்திரியை மித்திரவசு வென்
தும் ஒரு சாஜ குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்
கத் தீர்மானித்திருக்கிறார் என்று உமக்குத் தெரியுமே.
அந்த மித்திரவசு இப்பொழுது உமது தோழனைத்
தேடிக்கொண் டிருக்கிறான். சிக்கிரம் இங்கு வருவான்,
வந்து உம்மைக் கேட்கும்பொழுது, அவர்கள் தேமும்படி
யான புருஷனை நீர் டீயுத்துக் கொடுப்பதாகக் கூறி, எப்
படியாவது இந்தப் பைக்குள்ளாக பதுக்கியிருக்கச் செய்
பும்; பைக்குள்ளாக அயன் சென்றவுடன், கங்குயிதுக்கிக்
கட்டிவிடும். நான் இரண்டு மூன்று சேவகர்களை அழைத்
துக்கொண்டு, நானும் தேடுகிறதபோல் வருகிறேன். அப்
பொழுது இப் பைகைய என்னிடம் ஒப்புவித்து, நான்கள்
தேமும்படியான ஆள் இதற்குள்ளாக இருக்கிறா னென்
தும், நான் மித்திரவசுவென்று கூறி தப்பித்துக்கொண்டு
போகப் பார்க்கிறானென்றும் கூறியிடும், மற்ற விஷயங்
களை வெல்லாம் பிறகு நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ச. ஒநேமா! சாகரிகா! உன் எண்ணத்தையறிந்தேன், அறிந்
தேன். இதுவும் நல்ல யோசனைதான்! அப்படியே செய்
கிறேன். அம் மித்திரவசுவிற்கு லல்லவோ இவ்வளவு
கஷ்டம் நமக்கு நேர்ந்தது. இருக்கட்டும்.—

மி. [நிரைஞ்சு] அடே! சிக்கிரம் வருங்கள்.

சா. ஒநேமா! இதோ வந்து விட்டான் மித்திரவசு. ஜாக்
கிரகத! நான் ஒளித்துக்கொண் டிருக்கிறேன்.

[ஒளித்துச் சொல்லுகிறான்.]

மித்திரவசு வருகிறான்.

ச. யாரப்பா, அது?

மி. ஐயா, சண்முகியாரே, இந்த கிட்டிஸ் யாராவது அன்பு
தேசத்தார் வந்திருக்கிறார்களா?

க. [கைகை செய்து] அப்பா, இங்கு அருகில் வா; உறக்கப் பேசாதே. சேவகர்களெல்லாம் ஒரு மணிதனைத் தேடுகிறதாகத் தேன்விப்பட்டேன். அவனையா நீயும் தேடுகிறாய்? அவனை நான் பிடித்து உன்னிடம் ஒப்புவித்தால் எனக்கு என்ன தருகிறாய்?

மி. என்ன! என்ன! அவன் எங்கிருக்கிறானென்று உமக்குத் தெரியுமே! ஐயா சன்யாசி, நீர் அப்படியாவது அத்தஷ்டனை என்னிடம் பிடித்துக் கொடுத்தால் உமக்கு ஆபிரம் பொன் தருகிறேன்.

க. அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டும். சற்று நேரத்திற்குள்ளாக அவன் இங்கு வருவான். அப்பொழுது நீ இங்கு எங்காவது பதுங்கி-நிற்குமா, அவன் பேசுகிறதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு. அப்புறம் நான் ஒரு கைகை செய்கிறேன், உடனே நீ அவனறியாதபடி இவ் வழியாக வெளியே சென்று, சேவகர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, அவனைப் பிடித்துக்கொள்.

மி. ஆமாம், இது நல்ல யோசனை, அப்படியே செய்கிறேன்.

க. இதோ அவன் வரும் வேளையாகிவிட்டது. இங்கே நீ பதுங்கி நிற்கக் ஒன்றையுங் காணாமே! இந்த பைக்குள்ளாகவாவது புருந்துகொள், மூடிவிடுகிறேன்.

[மித்திரனை பைக்குள்ளாக நுழைய, சத்யவத்தன் கட்டிவிடுகிறான்.]

மி. என்ன ஐயா! கட்டியா விடுகிறீர்?

க. இல்லை இல்லை, நன்றாக மூடிவிடுகிறேன்.

மறுபடியும் கைகைகை வருகிறது.

கா. நன்றாகச் செய்தீர்! நான் சென்று சேவகர்களை அழைத்து வருகிறேன். [வெளியே போகிறான்.]

க. ஆஹா! இப்படியல்லவே அசைப்பட்டுக் கொள்ளவேண்டும்.

மறபடியும் சாகசிகை காங்கு சேவகர்களுடன்
வருகிறான்.

சா. ஐயா சன்யாசி, எங்கே பிடித்துத் தருகிறேன் என்றீரே?

சே. இந்நோ கோணிப் பையி னைடத்து வைத்திருக்கிறேன்; நான் கிசிய வகையி லகப்பட்டுக் கொண்டான்; இனி நீங்கள் மஹாராஜாவிடம் எடுத்துச் செல்லலாம்; நான் அப்புறம் வருகிறேன்.

சா. சேவகர்களே, இந்தப் பையி லகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான் இவ்வளவு நேரம் நாமெல்லாம் தேடியு மகப்படாததுண்டன், அப்படியே பெடுத்துக் கொள்ளுங்கள், பேரவோம் மஹாராஜாவிடம். மஹாராஜாவிடஞ் சொல்லித் தக்க வெகுமதி உங்களுக்கு ரொடுக்கச் சொல்லுகிறேன்.

சே. ஆஹா! அகப்பட்டுக்கொண்டான் திருடன். அடே அண்ணே, தூக்கடா தூக்கு! [அப்படியே தூக்குகிறார்கள்.]

யி. [உள்ளிருந்து] ஐயா, சன்யாசி நேரமாப் பிட்டுட்டே, எனக்கு மூச்சுவிடக் கூடவில்லையே. கொஞ்சம் அவிழ்த்து விடும்.

சே. அவுத்தா கிடவேணும்! குட்டு ரெண்டு கல்தா!

[புடைச்சென்றனர்.]

ச. அப்பா, இவனை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துச் செல்லுங்கள். இவன் தான் மித்திரவகவென்று கூறி தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறான். அவிழ்த்துவிடப் போகிறீர்கள்! பத்திரம்!

சே. இவனைப் பாவ அவுத்து கிடவேரம்! இவனு மித்திரவக? அவரு அங்கே யிருக்கிறாரே! இங்கே எப்போ வந்தாரு? இவன் மித்திரவக பாட்டுடே இன்னுக்காகூட, அவுத்து கிட மாட்டோமே!

யி. [உள்ளிருந்து] ஐயயோ! சன்யாசி! நான்தான் மித்திரவக!

ச. பார்த்துக் கொண்டீரா! இப்பொழுதே சொல்லுகிறான்.

சா. அடே அவன் கூறுவதை ஒன்றாக் கேட்கவேண்டாம், சிக்கிரம் எடுத்து வாருங்கள்.

மி. ஐயோ! ஐயோ! நான் நித்திரைகவாச்சே, என்னை எங்கே துக்கிக்கொண்டு போகிறீர்கள்? ஐயா! ஐயா! சன்பாசி!

சா. நீங்கள் பேராய் வாருங்கள். நான் அப்பறம் வருகிறேன் மஹாராஜாவிடம்.

[மித்திரைகள் உள்போகவிக்கொண்டிருக்க, சேவகர்கள் பைபுடன் துக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் காட்சி

குடும்பம்—விரசேனன் அரண்மனையில் ஓர் மண்டபம்.

சுந்தரியும் சாகரிகையும் உட்காந்திருக்கின்றனர்.

சா. தோழி, நீ கூறியது உண்மைதானா?

மி. அவ்வளவும் உண்மைதான். இம்மா! அக் கோணியைப் பைக் குள்ளாக இருப்பவன் நித்திரைகதான். இதர வந்தவுடன் எல்லாம் வெளியாகிறது பாரும். அப்பொழுது திரிக்கப் போகிறீர். ஐக்கிரதையா யிரும்.

விரசேன மஹாராஜன் வருகிறார்.

மி. சாகரிகா, எங்கே? அத் துஷ்டனை நீ பிடித்து வந்திருக்கிறாயா? என்னமாய் பிடித்தாய்?

சா. மஹாராஜா, நான் சென்று கிழக்கில் தேடும்பொழுது, அங்கொரு சன்பாசியைக் கண்டு கினைவு, அவர் கசியமாய் என்னை பழைத்து; தேடுப்படியானவன் அவருக்குத் தெரியுமென்றும், ஆகவே பெரன் கொடுத்தால் என்னக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதாகவும், கூறினார் நான்

அதற்கு இதை என்னை இரண்டு மூன்று சேவகர்களை அழைத்துவரச் சொன்னார். நான் அப்படியே அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அவ சிருக்குமிடத்திற்குச் செல்ல, அவர் ஒரு கோணிப்பையைக் கொடுத்து, அதில் அவனை எமாத்தித் தான் பிடித்துவிட்டதாகக் கூறினார். உடனே அப் பையை சேவகர்கள் தலை வெடுப்பித் துக்கொண்டு வந்தேன்.

வி. அந்த சண்டாசி எங்கே?

கா. நான் பின்பு வருவதாகக் கூறினார்.

வி. சாகசிகா, உன் திறமைக்கு மெச்சினேன்; அந்த பையை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துவரச் சொல்.

[சாகசிகை போகிறாள்.]

வி. ஆஹா! கந்தரி! இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறாய்? உன் காதலன் என் னைகரி லகர்ப்பட்டுவிட்டான். எனது சபதத்தை கிறைவேற்றிவிட்டேன் பார்த்தாயா? இதோ சிக்கிரத்தில் உன் காதலனை உன் கண் முன்பாகக் காண்பாய்; உன்க்கெதிராகவே, எந்த புருஷன்மீது என் கட்டளையை மீறி நீ காதல் கொண்டாயோ அவனை ஆரிரச் சுண்டல்களாக வெட்டுப்படிக்கட்டளை விடுகிறேன் பார்.

சாகசிகை மறுபடியும் வருகிறாள், நான்கு சேவகர்கள் மீத்திரவக உன் கோணிப்பையைத் துக்கிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

அடே என் முன்பாக இப் பையைப் போடுங்கள்.

மி. மெல்ல! மெல்ல!

[சேவகர்கள் பையை கீழே வைக்கிறார்கள்.]

வி. இக் கொடியவனைத் தண்டிக்குமிடமொழுது மித்திரவகவும் நம்முடன் இருக்கவேண்டும், சேவகா, மித்திரவக எங்கே?

மி. ஐயோ! ஐயோ! நான்தானே மித்திரவக!

சே. சாமி! இந்தத் திருடன் முன்னாலேயேப் புடிச்சி, காண்தான் நித்திரைக்க ராஜா, இன்னு கொல்லிக்வே இருக்கிரா. அவரு அவ்கே திதடிகனு இருக்கிறாரே!—

ஸீ. அப்படியா! சிக்கிரம் போய் நா னைமத்ததாகக் கை யுடனே இட்டுக்கொண்டுவா.

சே. அப்படியே சாமி. [ஒருவன் போகிறான்.]

ஸீ. அடே துஷ்டா! நீ என்னுடைய கந்தவனத்துக்குள் துழைந்து எனது சூமாரத்தியை வசியஞ் செய்துச் சென் றாயல்லவா? அதுவுமன்றி நான் வைத்த காவல்களைப் பெல் லாம் கடந்து என் உத்தரவின்றி அந்தப்புரத்திற் குள்ளும் துழைந்தா யல்லவா? அற்புதாய நீ என் சூமாரத்தியை மணம் புரியப் பார்த்தாயல்லவா? சீ! உன்னை உதைக்கிறேன் துஷ்டனே! கந்தரி! இதோ பார் உன் காதலனை உதைக்கிறேன். [பையை உதைக்கிறார்.]

மி. ஐயோ! ஐயோ! இதென்னடா இது, என்னயர் என்னை உதைக்கிறீர்?

ஸீ. கந்தரி! என் சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் நான். அடே சேலகர்களை! இப் பையை மெல்ல அவிழ்த்து இசைய மெல்ல வெளியே உறுதியாகப் பிடித்து நிறுத்துங்கள். இத் தாண்டலுடைய முடிக்கை நான் பார்த்து யாரென் னறிய வேண்டும்.

[சேலகர்கள் பையைக் திரை விச்சிரை வெளியே வருகிறார்கள்.]

நித்திரைக்க!

மி. ஐயா! மஹாசாஜா! போதும் போதும்! உம்முடைய பெண்ணைக் கவியாணஞ் செய்ய வந்ததற்குக் கோணிப் பையி லடைபடுத்தி, உம்முடைய சேலகர்களால் உதைபடுத்தி போதும் போதும். நான் எவ்வை நாட் யற்கூப் போய் வருகிறேன். உம்முடைய பெண்ணும் வேண்டாம், கோணிப்பையும் வேண்டாம், உம்முடைய சேலகர்களது உதையும் வேண்டாம்!

- வி. மித்திரவசு ! அவசரப்படவேண்டாம் ! என்ன ஆச்சரியம் ! சாகரிகா ! இதைப்போது ? நான் மித்திரவசுவசுவர பிடித்துவசு கொள்ளேன் ?
- ச2. மஹாராஜா, எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது ! எனக்கு ஒன்றுத் தோற்றவில்லை. அந்த ராஜாஜி என்னை மோசனம் செய்தான் ! நான் என்ன செய்வேன் ? இக்கோஸிப் பைபைக் கொடுத்த அதனால் நாம் தேரும்படியான துஷ்டம் இருப்பதாகச் சொல்லவே, நான் மெய்யென்று நம்பி எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். அந்த சம்பாசி மஹா திருடனா இருக்கவேண்டும்.
- மி. இல்லை ! இல்லை ! நீ தான் மஹா திருடி. நான்தான் மித்திரவசு, அவிழ்த்துவிடுங்கமென்று எத்தனை தரம் வேண்டியேன், விட்டிருக்கிறேன் ?
- சா. ஐயா, எங்கெங்கேதான் கோபங்கொள்ள வாகாது. நான்கென்ன செய்வேன் ? அக் கொட்ட சம்பாசி இப்படியாக இருப்பவன் தான் மித்திரவசு வென்று கூறி தப்பித் தோடலாமென்று பார்க்கிறான், ஜாக்கிரதையா பிடுங்கான் என்று கூறினால் ஆகவே உங்களை யறிபாது, வெளியில் சிபோ மென்றும், நான்கு அறியாது செய்த பிழைப்பை மன்னிக்கவேண்டும்.
- மி. ஆம், உனக்கென்ன சொல்லாமல், நான் பட்டது எனக் கல்லிவர தெரியும்.
- வி. மித்திரவசு, நீ கோபம் கொள்வதில் பயனில்லை. தெரியாமல் நடந்த காரியத்திற்கு மாமென்ன செய்வாம் ? ஆகவே உன்னை இக் கோலங்கண்ட அக் காட சம்பாசிக் குத் தருத்த சிவமடி விதிக்கிறேன். 'சேவகர்' அந்த சம்பாசி சிங்கரம் இங்கு வருவான், வந்தவுடன் ஒரே பிடியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு என்முன் வரவேண்டும்.
- ச3. அப்படியே ! மஹாராஜா !

கா. [ஒரு புறமாக] ஆம்! இங்கு வந்தகாலத்தில் பார்த்துக் கொள்வோம்!

வி. ஆஹா! சுந்தரி! உனக்கென்ன இதெல்லாம் சிறிப்பாக இருக்கிறதோ? சற்றுப் பொறு. இன்னும் மாலிப் பொழுதாக வில்லை. அதற்குள்ளாக எப்படியும் உன் காதலனைப் பிடித்து வந்து என் சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் பார். மித்திரவக, நேரமாகிவிட்டது. வினாகக் காலத்தைக் கழித்துவிட்டோம். இவராகுமுன் நாம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும், சிக்கிரம் வர போவோம்.

[சேகவர்களுடன் போகிறார்.
மித்திரவகவும் போகிறார்.]

கா. ஆஹா! ஆ! சுந்தரி! கோலிக்குள்ளிருந்தவர் யாரென்று கண்டாயா? என்னுடைய வார்த்தையை இப்பொழுது நாவது நம்புவாரா? மித்திரவகவுக்கு இத் தண்டனை போதாமல்லவா?

க. அடி! சாகரிகா! இந்த விளையாட்டிற்குக்கட்டும். என் பிராணநாதர் இவர்கள் கைவிலகப்படாத வண்ணம் பத்திரமாக இருக்கிறாரோ?

சா. அம்மா, நான் முன்பே கூறினேனே, இப் பட்டணத்தில் இவர்கள் இன்னும் பத்து வருஷங்கள் தீடினாலும் இவர்கள் கைவிடப்படமாட்டார். நீ அவரைக் குறித்து இனி கவலைப்படவேண்டாம்.

க. ஆகிலும் தோழி, நான் அவரை மறுபடியும் எப்படிக்காண்பது? அவரைக் காணாமலும், எதன் செய்யும் வேதனையை எவ்வாறு தரிப்பேனடி. — அடா! மதனா! ஏனடா இவ்வாறு வாட்டுகிறாய்.

[குரத்தி வெளியே பாடுகிறார்.]

ஆ! சாகரிகா, யாரோ குறத்தி கூவுகிறாற்போலிருக்கிறது. அவளுக்குக் குரந்தி சொல்ல ஒரு வேளை தெரிந்திருக்கலாம், நீ போய் அழைத்து வா, குறம் கேட்போம்.

சா. அம்மா, இதி லெல்லா மென்ன யிருக்கிறது?—ஆயினும்
நான் போய் அழைத்து வருகிறேன். [போகிறாள்]

மறபடியும் காணிகை ஒரு குறத்தியுடன்
வருகினாள்.

க. இவள்தானா குறத்தி?

கு. ஆமா அம்மே, நான்தான் குறச்சி! அம்மே! எவ்வளவு
குறந்தாரி அம்மே, சாக்கோ குறம் சொல்றோ அம்மே!
குறம் சொல்றோ!

க. அப்படியா! ஆனால் நானென்று பனதில் வண்ணி யிருக்
கிறேன், அதைச் சொல் பார்ப்போம்.

கு. இதோ! சொல்றே அம்மே! இதோ! சொல்றே! நீக்க
வகை காட்டுக்கொ அம்மே! வகை காட்டுக்கொ—கண்ணா
ரக்குது அம்மே! அல்லாம் கொம்ப கண்ணா இக்குது
அம்மே! அல்லாம் கொம்ப கண்ணா இக்குது! இதோ நீக்க
கேக்காந் சொல்றே அம்மே!—அம்மே, ஒரு புருசமேனெ
னென பட்டு இக்கொ, அக்கப் புருசெ, வருவானா
இன்னா நிக்கொ அம்மே! பயப்புடாசே, எப்படியும்
வருவானா பயப்புடாசே அம்மே!—ஆனால் கொஞ்ச
மணக்கு நஸ்தம் வரு. வந்தாறும் கடைசியிலே வல்
லாம் சரியாபுடி அம்மே! சரியாபுடும்! நீ மகாராஜியாவே
அம்மே! பயப்புடாசே! பயப்புடாசே—அம்மே!

க. அப்படியா! சரிதான். நான்கொ, இந்த குறத்திக்கு நல்ல
வெகுமதி கொடுத்தனுப்பு. ஆயினும் இவள் கூறியது
என் மனக் கவலைவைய அடிகப்படுத்தி விட்டது!

சா. அப்பா, நான் முன்பே கூறினேனே, இவள் கூறியதை நீ
நம்பி அதையியல் பட்டேண்டாம்; உனக்கு ஒரு துன்ப
மும் வராது.

கு. ஆம்மையே! ஆம்மையே! நான் பொய் சொல்வேனா? உன்
கும் சொஞ்சும் மனக் கஸ்தம் வருது பாரு!

சா. வந்தால் வாட்டும், நீ போ.

[குமத்தியை வெளியே அழைத்
துக்கொண்டு போகிறாள்.]

காட்சி முடிந்தது.

தான்காம் காட்சி

இடம்—ஆண்மனை நக்தவனத்தில் ஓர் மூலை.

மித்திரவாக ஒரு கிருபத்தைப் படித்தவண்ணம்
வருகிறான்.

மி. ஆ! என்ன எழுதி யிருக்கிறது! “என் காதற் விளியே!
சந்தரி! நீ எழுதிப்படியே இன்று சரயங்காலம் ஐந்து
மணிக்கு நான் உன்னை அந்தப்புரத்தின் நக்தவனத்தில்
தெற்கு மூலையில் தவறாது காண்கிறேன், இப்படிக்கு
உனக்காகத் தனதாவியையு மிழக்கச் சித்தமா யிருக்கும்,
உன் காதலன்”—ஓஹோ! அப்படியா சமரசாரம்? இப்
பொழுது தெல்லாம் தெரிய வருகிறது. அந்தமட்டும் இக்
கடிதத்தை என்னலே வென்று பாசா திராமல் எடுத்துப்
பார்த்தேனே! இதன் பங்கத்தில் கிடந்த பூச் செண்டிற்
குள்ளாக இதை வைத்து; அத் திருடன் சந்தரிக்கு
அனுப்பினாற்போ ளிருக்கிறது. ஆஹோ! பல நாளைத்
திருடன் இன்றைக்கு அகப்பட்டுக்கொண்டான், இம்
முறை இவனை விடுகிறேனா? இப்பொழுது என்ன
செய்யுகிறது?—ரூபாய்தமண மாகிவிட்டது. சந்தரி
யும் அந் துஷ்டமும் எப்படியும் இங்குதான் வருவாள்
கள், நான் இங்கே ஒளித்திருந்து, சற்று நேரம் இவச்
கள் என்ன பேசுகிறார்களென்று கேட்டிருந்து; பிறகு
மஹாராஜாவிடம் தெரியாமற் போய்ச் சொல்லி,
இவனைப் பிடித்துக் கொள்ளச் செய்கிறேன். இன்

அதற்கு நா மெழுந்த வேளை நல்ல வேளை ! இனி கிட்டென்
இவனை !

[ஒருபுறம் போய் மறைந்து
கொள்கிறான்.]

சந்திரியும் சாகடிகையும் வருகிறார்கள்.

ச. அடி, சாஸனிகா, நோமாவச்சிட்டதே இன்னும் எனது
கண்ணாள் என் கரக் காணோமே ! ஆ, தோழி ! நான் பெண்
குன்ற மெடுத்ததற்கு இதுவேயா பலம் ? நான் ஒரு
புருஷன்மீது காதல் கொண்டிருக்க, வேறொரு புருஷனை
எப்படி நான் மணப்பேன் ? பிதாவோ நான் என்ன
வேண்டியும் கேளாமன், நானேத்தினம் என்னை அச் சண்
டாளன் மீத்திரவகவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுப்ப
தாகக் கூறியிட்டார். நான் என்ன செய்வேன் ?

பா. அம்மா அப்படி ஒன்றும் நேரிடாதென்றே நினைக்கிறேன்.
அதோ உன்னுடைய காதலர் வருகிறார். நான் போய்
வருகிறேன். [போகிறான்.]

மந்திரிபன் வருகிறான்.

ச. ஆ ! பிராணசாதா !

பா. ஆ ! கண்ணே !

[ஒருவரை யொருவர் கட்டி முத்
திகொடுக்கிறார்கள்.]

சந்திரி, ஏன் கண்ணீர் விடுகிறாய் ? என்ன சமாசாரம் ?
இப்படி உட்கார்.

ச. பிராணசாதா, நான் என்னும் இவ்வளவு அவசரமாக வர
வழைத்ததற்குக் காரணம் உமக்குத் தெரியாதே,
சொல்லுகிறேன் கேளும்—பிதா என்னை நானைக்கு மீத்
திரவகவுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கப் போகி
றாராம். [தங்கப்படுகிறான்.]

பா. கண்ணே, அழுவேண்டியே, எல்லாவற்றையும் விவரமாகச்
சொல். நானேத்தின மென்றா கூறினாய் ?

- ச. ஆமாம், நாளைத்தினம் காலை; நாள் என்ன வேண்டியும் பிடிவாதமாக விருக்கிறார். பிராணநாதா! நாளை என்ன செய்வோம்?
- அ. அப்படியா, ஆனால் கந்தரி, இதனினாலும் நீ தப்பித்துக் கொள்ள ஆரோ மார்த்திக முண்டு.
- ச. என்ன, என்ன?
- அ. உன் பிதாநாத இயி நீ என்னவேண்டியும் மன மிரங்காத. ஆதலால் நாளைத்தினம் விடிவதன்முன் நாமிருவரும் இப் பட்டணத்தினை விட்டுச் செல்லவேண்டும்.
- ச. ஆமாம்! அப்படியே; பிராணநாதா, நீ எங்கு சென்றாலும் உமக்குப் பின்னாகவே நானும் தொடர் சித்தபா விருக்கிறேன்.
- அ. ஆனால் கண்மணி, இன்றிரவு நான் இங்கு பண்ணிரண்டு மணிக்கு வந்திருக்கிறேன். நீ ஒருமிடமும் கூறாது, இங்கு அக் கேசத்தில் வந்திருப்பாயானால், நாமிருவரும் பொழுது விடிவதன்முன் இங் ஐதரவிட்டுச் செல்வோம். அதைத் தவிர இச் சங்கடத்தினினாலும் கரையேற வேறு மார்த்திகம் எனக்கு அகப்படவில்லை.
- ச. ஆம் ஆம்! பிராணநாதா, அப்படியே செய்வோம்.

மித்திரவக மறைவிடமிருந்த வெளியே
வருகிறான்.

- மி. ஹா! ஹா! அப்படியா சமாசாரம்? இரண்டு பேரும் இன் திராத்திரி ஊராகிட்டா ஒழிப்போகப் போகிறீர் ஈன்! இதே போகிறேன் மஹாநாதாவிடம்—அடே! ஹா! ஹா!
- ச. ஐயோ! ஐயோ! மித்திரவக! பிராணநாதா, நீ இங்கு கல்லாது ஒழிப்போய்க்கிடும்!
- அ. இவன் தானே மித்திரவக? ஈ!

[காலைகீர், மித்திரவக கிழே விழுங்குகான்.]

கந்தரி, நான் கூறியது ஞாபக மிடுக்கட்டும்.

[வினாத்த போகிறான்.]

மி. ஐயோ! ஐயோ! மஹாராஜா! மஹாராஜா! ரேவகர்களை [அதோ ஒடுகிறான்! ரிடியுங்கள்! ரிடியுங்கள்! என்னைக் கொன்றுவிட்டான் பாவி!

விநாயகமே! நான்கு ரேவகர்களுடன் ஒருபுறமாய் வருகிறான்.

சாக்ரிகை மற்றொருபுறமாக வருகிறான்.

வீ. மித்திரவக! என்ன சமரசாரம்? என்ன சமரசாரம்?

மி. ஐயோ! மஹாராஜா! நான் உயிரோடு இருக்கிறேன் அல்லது செத்திருப்பேய்விட்டேனா, பாருங்கள். அந்தப் பாவி என்னைக் கொன்றுவிட்டான்.

வீ. அப்பா, உனக் கொன்று விட்டேன். ஒரு காலமும் காணோமே. எழுந்திரு. என்ன சங்கதி? யார் உன்னை யடித்தது?

மி. [எழுந்து] யார் என்னை அடித்தது! அதோ ஒடினானே பார்க்கவில்லையா? என்னை உதைத்துவிட்டு ஒடினான் உம்முடைய பெண்ணின் காதலன்தான்.

வீ. அப்படியா! மூன்பே என் சொல்லுகிறீர்? எப்படிச் சென்றான் அவன்?

மி. இதோ இப்படி, நீங்கள் அவனைப் ரிடித்துக்கொண்டே சென்றல்லவோ பார்த்தேன்.

வீ. சேவகர்களை உங்களை விருவர் இந்தப் பாக்கிராகச் சென்று யார் அங்கு பேரண்போதினும் ரிடித்து வராமல் கன், பிடித்து வரவிட்டால் உங்களைச் சேவகர்களை செய் யுமபடி யாகக் கட்டண்படுகிறேன்.

சே. அப்படியே மஹாராஜா! இப்படி சேவகர்கள் தடுகின்றனர்.]

வீ. ஓ! கந்தரி! என்ன சங்கதி! எல்லா வற்றையும் செல்லு கிறாயா என்ன! மித்திரவக, அத் துஷ்டன் இக்கொப்படி வந்தான்!

மி. இதோ பாரும் இந் நிருபத்தை; அப்புறம் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன்.

வி. [வினாவுடன் அனைப் படித்துப் பார்த்து] ஆறா! சுந்தரி! நீ என்னுடைய பெண்ணென்றும் பாராமல் உன்னை ஒரே வெட்டாக வெட்டிவிடலா? இது என்ன இது?

மி. இன்னும் கேளுங்க ஸ்வாமி! நான் இத் தேரட்டத்தில் உலாவிக்கொண் டிருந்தபோழுது அகஸ்மாத்தாய் இக் கடிதத்தைக் கண்டெடுத்தேன். பிறகு அதனால் சமாசாரத்தை யறிந்து, இவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று கண்டறிய, இங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருந்தேன். இருவரும் வந்தார்கள், முத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு இப்பொழுது என்ன தீர்மானித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் தெரியுமா? இரண்டு பேரும் இன்றிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இவ்வூரை விட்டு ஒடிப்போகப் போகிறார்களாம். உம்முடைய பெண்ணை ஜாக்கிரதை யாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்.

வி. இன்றிரவு ஒடிப்போகப் போகிறார்கள்?

மி. ஆமாம். அந்த மஹாஜாபவர் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இங்கு வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். இந்த அம்மாவாருந் தானும் ஒருவரு மறிவாதபடி இங்கு வரப் போகிறார்களாம். இருவரும் பிறகு ஒட்டம் பிடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

வி. சுந்தரி! இது உண்மைதானா?—என்ன நான் கேட்பதற்கு யதில் கூறும் விருக்கிறாய்?—நான் இன்னும் உன்னை ஒரே முறை கேட்பேன், உண்மையைக் கூறுகிறாயா என்ன?—கறமாட்டாய்?—இருக்கட்டும், நான் உன்னை அடக்குகிற விதத்தில் அடக்குகிறேன். 'ஓ' நீ என்னுடைய பெண்ணல்ல! இன்றிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒரு அற்புதமான கடி இக் கதரத்தை விட்டுச் செல்லுவா போகிறாய்! அதனை நான் நினைக்கிறேன். சாகசிகா, சுந்தரி! யின் இருகரத்தையும் ஜாக்கிரதையாய்ப் பிடித்துக்

கொண்டு வர்பின் வா கந்தரி! இன்றிரவு உன்னை
 அரண்மனையின் பெரிய சிறைச்சாலையில் அடைத்து
 வைக்கிறேன், அப்பொழுது நீ என்னமாகத் தப்பிச்
 செல்கிறாயோ பார்ப்போம். நானேத்தினம் காலை உன்
 மதத்தை படக்கி, இந்த மித்திரகைவுக்கு உன்னை விடா
 கஞ்சியது வைக்கிறேன் பார்—பட்டணத்தை விட்டா
 ஞ்டப் போகிறாய்? சேவகர்களே! ஜாக்கிரதையாக முன்
 ணம் பின்னுமாகக் காவல் செய்துகொண்டு சிறைச்
 சாலைக்குச் கந்தரியை அடைத்து வாருங்கள், நான்
 போகிறேன். [போகிறான்.]

க. [ஒரு புறமாக சரணிகளிடம்] அடி தோழி, நான் என்ன
 செய்வேன் இனி?

சா. [ஒருபுறமாக கந்தரியிடம்] அம்மா, அழியுண்டாம். நான்
 சென்று, உன் காதலரிடம் எல்லாச் சாமான்களையும்கூட
 கூறி, உன்னை எப்படியாவது கிரையினின்றும் இன்றிரவே
 விடுவித்து அழைக்கச் சொல்லும்படி செய்கிறேன்;
 என் வரத்தை நாயர் பார். அம்மா, நீ ஒன்றுக்கும்
 அஞ்சவேண்டாம். [எல்லாரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிவடைந்தது.

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்—தூர் சிறைச்சாலை.

மெய்யில் காண்கிறவர்களை எல்லாம் இருக்கிறார்கள்.

கந்தரி மோலையின் பலகணியருகில் வருகிறாள்.

க. ஆ! இந்தக் கதி அனுபவிப்பதற்கே நான் பெண் ஐன்ம
 மெடுக்கேன்! ஐயோ! இவ் வுகில் பிறந்த பெண்களில்
 என்னப்போன்ற பாசிகள் வரலாம்! இருப்பார்களா?
 இருக்கமாட்டார்கள்! இருக்கமாட்டார்கள்! ஆ! பெண்
 னாய்ப் பிறத்தலை பெருந் துயரத்திற் கெதுவாம்! நான்

ராஜ குமாரத்தியாகப் பிறந்து என்ன கசத்தை அது பகித்தேன்? என் கருத்திற் கிடைத்த புருஷனை அடையாது இத்தச் சிதைந்திட்டேனே, அவ்வளவே! ஐயோ! வனது காதுகளை இனிக் காண்பேன் என்றும் ஆசையை சிட்டேன்! விட்டேன்! நசுவே! இக் கோலமும் என்னை நீ காட்டுவாயா? என் தலை செழுந்திய விதையை என்னைன்று சொல்லுவேன்? ஐயோ! இம்மட்டோ! என்னைப்போன்ற மஹா பாபி வேறொருத்தியும் இவ்வுலகி விடையென்று சொல்லவன்மம், நான் துயரப் படுவதுமன்றி, ஒரு பாபமும் அநியாத ஒரு மஹா புருஷனையும் துன்பத்திற் காணக்கூடுமேனே. என் காதலர் நான் படுந் துயரத்தைக் கேட்பாராயின், அவர் மனம் எவ்வளவு வருத்தும்! காதலரே, உம்மீது நான் காதல் கொண்டதற்குப் பலன் உம்மை நான் வருத்தமடையச் செய்வதே யோ? ஐயோ! உம்மை நான் மறுபடியும் எத்தனும்மத்திற் காணப்பேரகிறேன்? இனி யழுது பயனில்கே. இப்பொழுது நம்முடைய விதையை சற்று யோசிப்போம். இத்தச் சிதைச்சாலைகளினின்றும் தப்பித் துச் செல்லவோ எனக்கு ஒரு யுக்தியும் தேற்றாளில்கே. இக்கு காவல் செய்பும் உம் துதர்களைப் போன்ற சேவகர்கள் என்னைத் தப்பச் செல்லவிடார். நமது நேரழி சாதாரண எப்படியாவது என்னை இன்றிரவு இவ்விடத்தினின்றும் தப்புவனிக்கும் வழியைத் தேடுகிறேனென்று உறுதியாகக் கூறிச்சென்றுள். ஆயினும் பேதை யாகிய அவள ல் என்ன முடியும்?—உனத்தினம் காலை நான் இங்கிருப்பே னாயின், நிரதா என்னை எப்படியும் மித்திரவசவுக்கு விவாகஞ் செய்துவிடுவார். அப்பொழுது நான் எண்ணி யிருந்த எண்ணங்களைல்லாம் என்ன வாகிவிடும்? நிரதாவோ தானது தீர்மானத்தினின்றும் எப்படியும் மறமாட்டார்—எப்படியாவதினும் மாகுக; காதலரே, உமக்கு நான் அன்று பேரமாணஞ் செய்து கொடுத்ததை மறப்பேனா? ஒருகூறும் மறவேன்!

நான் மணம் புரிவேனாயின், உம்மை மணம் புரிவேன்; அல்லது எனது உயிரைத் தியாகஞ் செய்துகொள்வேன்! நானேத்தினம் காலைக்குள்ளாக நான் உம்மை அடைவப் பெருகியின் எனதுயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்; இது நிச்சயம்.

மு-சே. அடே, பத்திரம், ஜாக்கிரதையாக நாம் இன்று காவல் செய்யவேண்டும், இல்லாவிட்டால் நமது தலை போய்விடும்.

இ-சே. ஆமாம், இன்றிரவு நாம் தூக்கவே கூடாது

மு-சே. ஆம், எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாக விழித்துக்கொண்டு காவல் செய்யவேண்டும்!—அப்பா!—இன்றைக்கென்ன சிறிதும் காத்தல்லை. உடம்பெல்லாம் கியர்க்கிறது! •

கா-சே. ஆமாம், எனக்கு மிகவும் இளைப்பா இருக்கிறது. மிகவும் காது மெடுக்கிறது

அதிநுபன் ஓர் வயத்தியனைப்போல் வேலும் பூண்டு

வருகிறான்.

மு-சே. அடே! யாரது? நில் அங்கே!

அ. அப்பா, பக்கத்துக் கிராமத்துக்குப் போகும் வழி வது?

கா-சே. அதிருக்கட்டும், நீ பதர்?

இ-சே. அடே! அது என்ன மூட்டை?

அ. ஒன்று மில்லைப்பா, வெறும் துணி.

மு-சே. அடே! உன்னை என்னமோ இருக்கிறது, வெறும் துணி என்கிறாயா? உண்மையைச் சொல்லுகிறாயா என்ன?

அ. அப்பா, எனக்குப் பக்கத்துக் கிராமத்துக்குப் போகும் வழியைக் காட்டுகிறாயின் சொல்லுகிறேன்.

இ-சே. காட்டுகிறேன், சொல்.

அ. அப்பா, இத்தனை காலமாக ஒரு மதுரானுபாவன் அடுத்து தொண்டு செஞ் துவந்தேன், அவர், நான் விடை பெற்று வந்தாருக்குப் போகும்பொழுது, இந்த ஓளவு

தந்தைக் கொடுத்தார், இது மிகவும் கிடை யுயர்ந்தது, எங்கு மகப்படாது.

மு-சே. என்ன மருந்து? என்ன மருந்து?

அ. இதைச் சாப்பிட்டால் பெரியவர்கள் யெல்லாம் வாலிபர் களாக்விடுவர், தேசத்திற்குச் சாத்தியமாயும் பலத்தையும் கொடுக்கும்.

இ-சே. அப்படியா? எதோ, எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொடு பார்ப்போம்—தாயகம் இருக்கிறது.

அ. எனக்கு வழியை காட்டுகிறதானால் கொடுக்கிறேன்.

இ-சே. காட்டுகிறோம், கொடு கொடு!

[ஒவ்வொருவரும் தம் மருந்தில் கொஞ்சம் குடிக்கிறார்கள்.]

மு-சே. ஆஹா! மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் கொடு.

மற்றவர். எனக்கும்! எனக்கும்!

[புட்டியை விருப்பதை யெல்லாம் குடித்து விடுகிறார்கள். பிறகு ஒவ்வொருவராக குடிபெறிக் கொண்டு ஆடிப்பாடி தன்னாமையாக் கையச் சீழி விழுவிடுகிறார்கள்.]

அ. இதை நான் நமக்குச் சமயம்! இனி எனக்கு இந்த வேஷம் என்னத்திற்கு?

[நெகிழ்ந்தவன் கிணங்கி]

சரி, இதன் சாவி யெங்கே?

[தேவர்களின் கைகளைப் பரிசேசித்து சிதைக்கிறார்கள் திறவுகோலை எடுக்கிறார்கள்.]

அ. [பலகணியின் வழியாய்] ஆ! பிராணநாதா!

அ. சுந்தரி, உச்சலிடாதே! மெல்ல இரங்கிவர வெளியே; இதோ கிடைச்சாலைக் கதவைத் திறந்துவிட்டேன்.

[திறக்கிறான்.]

கந்தரி மேழ வருகிறான்.

- க. ஆ! நாதா! உம்மை நான் மறுபடி யும் காணும்படி வாய்த்
ததே!
- அ. கண்ணே! நாம் இப்பொழுது சப்தமிடலாகாது. இச்
சேவகர்கள் குடித்து உறங்குகிறார்கள் இவர்கள்
மயக்கம் தெளிவதனமூன் நாம் போய்விடவேண்டும்.
சிக்கிரம் வா, போவேம் நம்மை சாதரினையும் என்ன
தேசமனும், எதிர் பார்த்துக்கொண்டு அருகாமையி
லிருக்கிறார்கள். போவேம் வா, விரைவாய் நட.
- க. பிராணநாதா! இங்கே வரர் துரலே கேட்கிறது.
பதுக்கி விருந்து என்னவென்று கேட்டறிவோர்.
[ஒரு புறமாய் மறைகின்றனர்.]

சித்திரவக வருகிறான்.

- சி. மஹாராஜா சிறைச்சாலையைச் சேவகர்கள் ஜாக்கிரதை
வாகக் காலல் தெய்கிறார்களா வென்று பார்த்துவிட்டு
வாச்சொன்னார்—போய்ப் பார்க்கிறேன். [அருகிற் சென்று]
ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! சிறைச்சாலையின் கதவு
திறந்து கிடக்கிறது! சேவகர்கள் உறங்கிக்கொண்டிருந்
தார்கள்! உன்னே கந்தரி இருக்கிறாளா? போய்விட்
டாளோ?

[உன்னே போகிறான்.]

கந்தரியும் சுநிநபனும் வருகிறார்கள்.

- க. பிராணநாதா! நல்ல வேளை, அகப்பட்டிக்கொண்டான்
மித்திரவக! இவனை உள்ளே வைத்துப் பூட்டிவிட்டுச்
செல்வோம்!
[தலைப் பூட்டி விடுகிறான்.]
- அ. ஆம், அயலுக்குத் தக்க தண்டனையே! வா, சிக்கிரம்
போவோம்.
[இருவரும் விரைந்த போகிறார்கள்.]
- சி. [பலகணியின் வழியாய்ப் தீர்த்து] அடே! பரடா கதவைப்
பூட்டினது? சேவகர்களே! என்னடா என்னை உள்ளே

அடைத்துப் பூட்டிவிட்டார்கள்? நான் மித்திரவக வாச்சி! அதைவத திறந்து வெளியே விடுங்கள்! விடுங்கள்! என்ன? ஒருவனும் எழுந்திருக்க மாட்டேன்! கெஞ்சு! ஐயோ! ஐயோ! மூன்று கோணிப்பைரி லடைக் கப்பட்டீடன்; இப்பொழுது சிறைச்சாலைவி லடைத்து விட்டார்கள்! சுந்தரியே ஒடிப்போய்விட்டான். நான் எப்படி வெளியே போவது? ஐயோ! இதுவும் என் தலை விதறான்.

விசேஷம் சேனைத் தலைவனுடனும் காண்கு பேர்வீரர்களுடனும் வருகிறான்.

வி. அந்த ஜாம மாகிவிட்டது. நெரத்திரிக்கு முன்பல்ல வேர சுந்தரி இப் பட்டணத்தை விட்டுச் செல்ல யந்த னித்தான்; இதோ சென்று அவளை வெட்கப்படுப்படிச் செய்கிறேன். சுந்தரி! துஷ்டப் பெண்ணே! இப் பொழுது உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறியதா? அல்லது என்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறியதா?—ஆ! வீரமார்த்தாண்டா! நான் காவல் செய்யச் சொன்னால் இவர்களெல்லாம் என்ன உறங்குகிறார்கள்! அடே! [சேவை நெருங்கி உதைத் தெழுப்புகிறான்.]

இது என்னடா இது?

இ-சே. உண்டே!

[சிறே விழுக்கிறான்.]

வி. ஒத்தா! சேனாதிபதி! இவர்களெல்லாம் கைதயோ குடித்து மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள், பேர்வீரர்களே! இவர்களை உதைவின்றே துதை யுதைத்து எழுப்புங்கள்.

பா. அடே! மஹாராஜா! மஹாராஜா!

[சேவர்கள் மெய்ய எழுந்திருக்கிறார்கள்.]

வி. அடே! சமுதானே! நான் உங்களை ஜாக்கிரதையாகக் காவல் செய்யச் சொன்னால் கள்ளிக் குடித்து விழுந்தா கிடக்கிறீர்கள். சேனாதிபதி! இவர்களை மெய்யைச் சேவ கத்தினின்றும் நீக்கிவிடு!

சே. மன்னியும்! மஹாசாஜா! மன்னியும்!

வி. அதிருக்கட்டும், சாவி எங்கே? அந்தமட்டும் இதைத் திறந்துவிடாமற் போனார்களே!

மு.சே. இதோ!

[சுந்தரி சீழ் போட்டுவிட்டுப் போன சாவியை எடுத்துக் கொடுக்கிறாள். வீரசேனன் கிறையைத் திறக்க மித்திரவை வெளியே வருகிறான்]

வி. மித்திரைவச! நீ கிறைச்சாவியினுள்ளே எப்படிச் சென்றாய்?

மி. ஆமாம்! போய்ப் பாரும், நான்தான் கிறைச்சாவியெடுத்துக் தேன். வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா என்று பாரும்.

வி. என்ன! என்ன!

[உள்ளே விரைத்தோடிப் பார்த்து வெளி வந்த]

ஒஹோ! மதிமோசம் போனேனே! சுந்தரி தப்பித்துப் போய்விட்டாள்போலிருக்கிறதே!

மி. அப்பொழுதே நான் வருவதற்கு முன்னேயே போய் விட்டாள். நான் வருவது பார்த்தும்பொழுது கத்தி கட்டிச் செவ்வகங்களெல்லாம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள், கதவு திறந்திருந்தது. நான் உள்ளே சென்று பார்த்த சுந்தரியைக் காணேன். வெளியில் வசலாமென்றேனே இதற்குள்ளாக யாருவர் எழுந்து பூட்டிவிட்டான் நான் என்ன செய்வது? இதுவரையில் சுமமாக உள்ளே பறித்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன்!

வி. ஆ! என்ன மோசம் போனேன்! என்னுடைய பெண் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாளை! ஆனால் என்னப்பா முடிந்தாகாது! ஆ! கொஞ்சிப்பிடி! இம் நான்கு நுழைதாளையும் உடனே வெட்டிவிட்டு இந் அப்படியல்ல. அடே சேவகர்களே நீங்கள் உடனே சென்று, எப்படியாவது என்

குமாரசத்தியைத் தேடிச் கொண்டு வரவிட்டால் உங்களைச் சீராகக் கொடுக்கச் செய்துவிடுவேன். நான் காவல் செய்வது சொன்னால் உன் குடித்து சுந்தரி தப்பிப் போகும்படி செய்கிறார்களா? சேனாதிபதி, நீ கம்முண்டா கைனி யங்களை அழைத்து இவர்களுடன் செல். என்னுடைய பெண்ணை நீங்கள் கண்டுபிடித்து எப்படி பரவது என்னிடங்கொண்டு வரவிட்டால் உங்களை சேவகத்தினின்றும் தள்ளிவிடுவேன். செல்லுங்கள் இவ்வுணமே!—மித்திர வக, நீயுஞ் சென்று தேடுவாய் இவர்களுடன். ஆதலா! என்ன மதிமோசம் போனேன்! [பேசுவான்.]

மி. குதிரை செத்ததுமன்றி குழி தோண்டவும் கூலி! சாஜ குமாரசத்தியை ஒருவன் அழைத்துச் செல்லுகிறதென்ன, அவனை நான் பிறகு தேடுகிறதென்ன! இதுவும் விதி தான்! [எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிந்தது.

மூன்றாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—தூர் நாடு.

அதிபை, கந்தி, சத்யவந்தன், சாகரீசர்,

வருகிறார்கள்.

அ. ஆ! கண்ணே! நமக்கு என்ன காலம் வந்தது பார்த்தாயா! இந்தக் காட்டைவிட்டு எப்படி வெளியே போகப் போகிறோம்?

ச. ஐயனே, இதற்காகத் தாங்களே வருத்த வேண்டியதில்லை. இந்த வனத்தினுள் வெளியே செல்லும்படியான வழி இராமற் போகாது. இதைப் பார்க்கிலும் எவ்வளவோ பெரிய ஆபத்துக்களை யெல்லாம் கடந்து வந்தோமே! அப்படியிருக்க இதற்காகவா நாம் வருத்தவேண்டி?—ஆயினும் நம்முடன் வரும்படியான இவர்கள் வருந்த வேண்டி வருகிறதே என்று மாத்ரிசும் எனக்குச் சஞ்சலமாக யிருக்கிறது.

அ. ஆம்! ஆம்! கண்ணே! நீ மலரினும் மெல்லிய உன் பாதங்கள் களால் இப் பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த காட்டில் நடக்கும்படி நேரிட்டதே! எனது நிமித்தம் நீ எவ்வளவு துன்பப்படுகியாய்! ஐயோ! அரண்மனையில் காமாத வசிக் திருத்த வுன்னை பாபி நான் அழைத்து வந்து, இக்கோலம் காட்டுகிறேனே!

ச. பிராணநாதா, தாங்கள் இவ்வாறு கூறலாகாது. நானும் முடன்கூடி யிருக்குமளவில் இக் காடு தேவர்கள் வாழும் நாட்டிற்குச் சமானமானதே! உம்மைப் பிரித்து நான் தனியே யிருக்கும்படியான நாடு, புலிகள் வாழும் நாட்டிற்குச் சமானமே! நீர் என்னுடன் இருக்கும் வகையில் எனக்கென்ன குறை?—ஆயினும் பிராணநாதா, எனக்

ருக் கொஞ்சம் இளைப்பா யிருக்கிறது, சற்று இங்கிருந்து இளைப்பாற்ப் பிறகு செல்வோம்.

சா. [சத்யவந்தனுக்கு] என்னக்கு மப்படியே தோணுகிறது.

அ. அதற்கென்ன, அப்படியே செய்வலாம்.

[உட்காருகிறார்கள்.]

சா. நீங்களெல்லாம் மிகவுங் களைத்திருக்கிறீர்கள். எவக்கும் மிகவும் தாது விடாயாக இருக்கிறது. அதோ தோன்றும் படியான மயிற்றிஞ்சு சென்று, நானும் நீ ராருந்தி, உங்களுக்கும் ஜலம் கொண்டு வருகிறேன், இங்குதானே ஜாக் கிரகையாக இருங்கள். [போகிறான்.]

சா. அம்மா, உன்னுடைய பிதா, நீ கைறச்சாஸியினின்றும் தப்பி வந்து விட்டதைக் குறித்து, என்ன கோபம் கொண் டிருக்கிறாரோ?

விதர்ப்பதேசத்து சேவகர்கள் நடி வருகிறார்கள்.

சே. ஆஹா! இதோ கண்டு பிடித்துவிட்டோம்! இதோ கண்டு பிடித்து விட்டோம்!

அ. சுந்தரி, சாகரிகா, பயப்பட வேண்டாம். இவர்கள் எம் முடைய சேவகர்களை '—என்ன சமாசாரம்? நீங்கள் இங்கு எங்கே வந்தீர்கள்?

சே. ஆரீசே! மஹாராஜா உம்மைக் கையுடன் அழைத்து வரச் சொன்னார். தாங்கள் பட்டணத்தை விட்டுச் சென்றது முதல் என் உறக்கமின்றி மிகவும் வருத்தி யிருக்கிறார்; தாங்கள் இவ்வளவு காலாயும் திரும்பி வரா மையால் மன வருத்தமுற்று ஆங்காங்கு சேவகர்களை வனுப்பி, எப்படியாவது கண்டு பிடித்து வரும்படியாகக் கட்டளைவிட் டிருக்கிறார்; தாங்கள் உடனே வரவிட் டால் மஹாராஜாவுக்கு உயிர் போய்விட்டாலும் போய் விடும்.

அ. அப்படியா! சரிதான், சற்று இளைப்பாற்றி இருங்கள். இதற்குள்ளாகத் தன்னிருக்கும் போன சத்யவந்தன்

வந்து விடுவான் ! மிறகு எல்லோரும் புறப்படுவோம்.

சத்யவந்தன் லேசமாய் ஒடி வருகிறான்.

- ச. ஐயனே !—நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன் !
- அ. சத்யவந்தா ! என்ன ? என்ன ?
- ச. இனி நாம் ஒரு கூணமும் தாமதிக்க லாகாது !—வீர சேன ராஜனுடைய கைனியங்கள் நம்மைத் தொடர்ந்து வருகின்றன. இன்னும் ஒரு கால் நெழிகைக் கெல்லாம் இங்கு வந்து விடுவார்கள் ! நாம் என்ன செய்வது ?
- ச. ஐயேர் ! பிராணநாதா ! பிராணநாதா ! நாம் இங்கு நில்லாது ஓடிவிடுவோம். ஓடிவிடுவோம் ! என் மிதா இத்தனைக் கோலம் என்னைக் கண்டதும்ல்லாமல், இன்னும் வருத்த முயல்கிறோ, ஐயேர் ! சிக்கிரம் போய்விடுவோம், வாரும் வாரும் !
- ச. ஐயனே ! அதிற் பிரயோஜன மில்லை ! பகைவர் நம்மைத் துறத்தி வந்தால் சுத்த வீரர்களாகிய நாம் அவர்கள் முன் ஓடுவது நியாய மல்ல. அதுவுமன்றி நம்மால் இப்பொழுது ஓட முடியாது. நாமோ மிகவுங் களைத்திருக்கிறோம். எப்படியும் நம்மை அவர்கள் பிடித்துவிடுவார்கள், ஆதலால் இங்கே நின்று அவர்களுடன் போர் புரிவதே நல்ல. வேறொரு வழியு மில்லை ! புத்தகனத்தில் ஸ்திரீகள் இருக்கலாகாது ஆதலால் சிக்கிரம் சுந்தரியையும் சாகரிகாவையும சற்று அப்புறம் அனுப்பி விட வேண்டும். [உள்ளே உச்சல்].
- அதோ வந்து விட்டார்கள் ! இனி ஒரு கூணப்போதும் தாமதிக்க லாகாது.—போகிப்பதற் பலனில்லை.—நாம்—அனுப்பிவிடுவோம் இவர்களை.
- அ. ஆம் ! சத்யவந்தா, அப்படியே செய்வோம். எல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்.
- ச. அம்மணி, நான் உத்யதை வெல்லாம் கெட்டிருக்க எல்லாம் வா ? நா மென்ன செய்வோம் எல்லாம் கவாமிவினுடைய

சுருணை. இது எப்படி முடியுமோ? எப்படி கிருந்த பேசுதிலும் புத்தகத்தில் ஸ்திரீகள் இருக்கலாகாது. ஆதலால் நீங்க அருவரும் சுற்று அப்பறம் பேசுகிறார்கள். நான் என்னை ஜெபித்தோமாகில், பிறகு வந்து அழைத்துச் செல்கிறோம்.

அ. சந்தரி! கண்ணை! அப்படியே செய்வாய்.

சு. பிராணநாதா! உம்மை விட்டு நான் பிரியேன் பிரியேன்! நீர் புத்தகத்தில் ஒருவேளை பிறந்தால் நான் என்ன செய்வது? என் கதி யெப்படியாவது!

சா. பிராணநாதா! இந்த ஒரு வரம் மரத்திரம் தாங்கள் எனக்கு அருளல் வேண்டும். உம்மையிட்டு நான் பிரியேன். உம்முடன் நானும் இறக்கிறேன்.

அ. சாக்ரிகா! கண்ணை! நான் கொல்லுகிறதைக் கேள். கால தாமதஞ் செய்பாதே! இதென்ன? ஸாதரியத்தை கைவிட்டாதே! உன் தோழிக்கு உறுதி சொல்லி அழைத்துச் செல்வாய், வருந்தவேண்டாம். மதியை வென்றாய் யார்?

சு. நாதா, நானும்மை யெப்படி பிரிந்து செல்வது? மனம் வரவில்லையே!

சா. பிராணநாதா! நான் பதிலிரதை யென்பது உன்மையானால் நீர் இந்த புத்தகத்தில் உரி ரிழக்கமாட்டீர்.

சு. நானும் பதிலிரதை யென்பது உன்மையானால் நீர் இப்பொழுது உரி ரிழக்கமாட்டீர்.

சு. ஐயனே! அருகில் வந்து விட்டார்கள்! இயர்களை சீக்கிரம் அணுப்பிவிடுவோம்.

அ. என் கண்ணை! அதைரியப்பட்டாதே! இதோ என் மோதிரத்தை அடையாளமாக உன் கிரலி கணிந்திரு.

சு. நாதந் கிரியே! உனக்கு நான் மறுபடியும் முத்த மிடும் படி வாய்க்குமோ வாய்க்காதோ! ஈசனுடைய சுருணை.

கண்ணே! உன் தோழிக்குத் தேறுதல் சொல்லிச் சீக்கிரம் அழைத்துச் செல்.

[சந்திரனை வணமுத்துக்கொண்டு சாக்ரிகா போகிறாள்.]

அ. சேலகர்களுே, நீங்களும் ஏன் வீணில் இறக்கவேண்டும். அவர்களுடன் நீங்களாகச் சென்று அவர்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருங்கள்.

சே. நீங்கள் என்ன சொன்னபோதிலும் அப்படிச் செய்வ மாட்டேன். உங்களுடன் நான்களும் மடிவச் சித்தமா யிருக்கிறோம். எங்கோக் கொன்ற இறகல்லவோ பகைவர் உங்களிடம் காலவேண்டும் பார்ப்போம் ஒரு ஊர்!

ச. நண்பனே, ஜாக்கிரதையாக புத்திஞ் செய்வவேண்டும். பகைவரோ அநேகர், நாமோ கொஞ்சம் பேர்—அதோ வருகிறார்கள்! எப்பும் அம்பை!

வீரோனனுடைய சேனாபதி விதவார்த்தாளிடமும்

மீத்திரவசகம் சாணியங்களுடன் வருகிறார்கள்.

மி. அலந்தான்! விடாதிர்கள்! விடாதிர்கள்!

[சண்டை உட்கொண்டு, அதிலுபன் சில சேலர்களுடன் புத்திம் புரிந்துகொண்டு ஒரு புறமாகப் போகிறான். சத்யவந்தனை மற் றவர்கள் சூழ்ந்துகொள்கிறார்கள். அவன் சண்டை செய்து கடைமீட்டில் சாயப்பட்டு கீழே வீழ்கிறான்.]

மு-சே. அடே! இவன் ஒருத்தன் நாண்டா! அப்படியே புடிச்சி கிண பூடலாம் மஹாஜா கிட்ட!

இ-சே. அடே ஒருத்தன் எத்தனை பேரை அடிக்கிராம் பார்! பின்னாலே கால்கலே போட்டா பூசெ!

சே. கால் ஒடிஞ்சி இன்னம் சண்டை போட்டாம் பார்.

சே. அடே! ஒத்தெ கையிலே! இன்னம் பாரு!

ச. ஆ! சாக்ரிகா!

[மூச்சுசுவசுகிறான்.]

வீர. இவந்தான் சத்த வீரன்! கையிற் பிடித்த வானுடன்
இறந்தான்.

சே. இல்லே இல்லே சாமி! உசெறு இருக்குது, கையெ ஆட்
சாம் பாரு!

வீர. ஒஹோ! முர்ச்சையாயினுன்போ விருக்கிறது. இது
தான் சமயம். மஹாராஜா இவனை உயிருடன் கொண்டு
வரச் சொன்னார். அப்படியே கயிற்றால் கட்டி இவனைத்
தூக்கிக் கொள்ளுங்கள் போவோம் ஆயினும் சாஜகுமா
ரத்திசையக் காணோமே! இங்குதான் இருப்பான் தேடு
வோம்.

[சேவகர்கள் சத்யகர்த்தனைத் தூக்
கிக்கொண்டு போகிறார்கள்.
எல்லோரும் போனபின். முத
லிலேயே இறந்ததுபோலவே
வீழ்ந்த மித்திரவசு, மெல்ல
எழுந்திருக்கிறது.]

யி. அப்பா! இன்றைக்கு நான் நகரின் முகத்தில் விழித்
தேன்! அந்தமட்டும் காயப்பட்ட டிதந்தவன்போல் பாசர்க்
கு செப்து சீழே நான் முதலிலேயே விழ்ந்திராவிட்
டால், நான் இன்று யம புரத்திற்குச் சென்றிருப்பேன்.
இதேர இந்த ஒடிந்த வில்லை எடுத்துக்கொண்டு போய்,
மஹாராஜாவிடம் காட்டி, நான் கடும் போர் புரித்தேன்
என்று சொல்கிறேன். சேவகர்களெல்லாம் யானையோ
தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். அவனுக்கத்தா விருக்க
வேண்டும். நானும் அவர்களுடன் போகிறேன்.

[போகிறான்.]

அநீதபன் ஒரு சேவகனுடன் சண்டை செய்துகொண்டு வந்து,
ரங்கத்தில் அவனைக் கொல்கிறான்.

அ. ஆ! இதென்ன! பெரிக்களத்தில் ஒருவரையுக் காணோ
மே! என் நண்பன் என்கே?—ஒருவேளை போரில் மாய்ந்
தானோ? ஆ! சத்யகர்த்தா—ஒஹோ! அவனுக்கு ஏதோ
தீங்கு நேரிட் டிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ந
னழைத்ததற்கு பதில் உருமற் போகான். இப் பின்ன

களைப் பரிசோதித்துப் பார்ப்போம். ஐயோ! சத்ய வர்தன் எனக்காக இறந்தானே!—இதுவோ அன னுடைய உடல்?—நண்பனே! நண்பனே! என் மனஞ் சுழல்கிறது!—ஆ! தோழனே! [மூர்ச்சையாகிறது.]

சுந்தரியும், சாகரிகளும் வருகிறார்கள்.

சு. அடி சாகரிகா, எனக்கு நடச்சக்கடலில்கூடோ! ஐயோ! நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? என் பிராணநாதனை இங்கு காணோமே!

சா. ஐயோ! ஒருவரையும் காணோம். ஒரு வேளை இசண்டு போருக்கும், ஏதாவது தீங்கு நேரிட்டதோ என்னமோ! எப்படி விசுந்தபோகிறார், அம்மா நாமென்ன செய்வ ளாம்? எல்லாம் விதிப்படி யாகிறது. நெறியத்தைக் கைவிடாமல் இப் போர்க்களத்தில் தேடிப் பார்ப்போம்! வச.

சு. அடி தோழி! இந்த இருட்டில் எனக்கு ஒன்றுந் தெரிய வில்லையே! ஐயோ! ஆ! இது யாருடைய உடல்?—ஆ! பிராணநாதா! [மூர்ச்சையாகிறது.]

சா. ஐயோ! சுந்தரியின் கதி மிப்படியா விசுந்தது! சரி! என் னுடைய கதையும் அப்படித்தான் போதும். தேடிப் பார் கிறேன்.

சு. [மூர்ச்சை தெளித்து] ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! இதுவோ உம்மைடைய விதி! நீர் இப்படி இறக்க வேண்டுமென்று பிரமன் விதித்தானே! ஐயனே! ஐய னே! உம்மை நான் மறுபடியும் எப் பிறப்பிற் காணப் போகிறேன்? ஐயோ! மஹா பாபியாகிய நான் உம்மை இக் கதிக்கு ஆளாக்கினேனே! பிராணநாதா! பிராண நாதா என்னுடன் இன்னும் ஒரு கார்த்தையாவது பேச லாகாதா? ஐயோ! நான் இங்கு வருத்தி அநாதையாய் அழுகிறேனே! என் அழுகிற பென்றாவது என்னைத் தாங்களே கேட்க லாகாதா? உமது உடம்பினிற் றும் இன்

தும் ருடு போகவில்லையே! உம்முடைய மதி போன்ற முகமானது இரத்தக் கறை பட்டு அழுக்கடைந்திருக்கிறதே! உம்மைக் கொல்வதென்று வந்த பாடி பிறந்திருந்தானோ? உம்மைக் கொன்ற பாணம் என்னையும் கொன்றிருக்கலாசா? பிராணநாதா! ஒரு சுண்ணப்போதும் உம்மைப் பிரிய விரும்பாத அடியாளைப் பிரித்து அவர்க்கத் திருஞ்சு செல்ல உமக்கு மனம் எப்படி வந்ததோ? உமது உயிர் நீங்கும் பொழுது என்னை நினைத்திரோ? உலகத்தை வெறுத்திரோ! பாமனை கொத்திரோ? விதியை நிந்தித்திரோ! அல்லது அவர்க்கத்தை விரும்பி ஸ்ரீயைக் கடித்துச் சென்றிரோ! ஐயனே! ஐயனே! நான் படுத்துயாம் நீர் சுழ்நேனு மறிக்கிரோ! இம் கொலம் நீர் என்னை காண்பது நியாயமா? ஐயோ! இதுவோ! என் தலை லெழுதிய விதி! ஈசனே! ஈசனே!

சா. ஐயோ! நான் இவ்வளவு நேரம் தேடியும் காணாத நாயகனைக் காணவில்லையே! சாகரிகா என்று அழைத்த குரலோ மாத்திரம் நான் கேட்டேன்!—ஐயோ! ஒரு வேளை பனைவார் அவரைச் சிறையாகப் பிடித்துச் சென்றிருக்கனோ! அப்படி விருந்தாலு மிருக்கலாம். அநேகஞ் சேகவர்களைக் கடி இறைச்சிட்டுக்கொண்டு இப் பக்கமரச்ச் சென்றார்கள்—ஆம், அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்—இந்தப் பக்கம் போய் பார்க்கிறேன். ஐயோ! இந்த சமயத்தில் சுந்தரிபைத் தனியாக விட்டுப் பிரியும் படி கேலிட்டதே! ஆயினும் நான் என்ன செய்வேன்? எனது பிராணநாதனை நான் ஏக்கிரம் காணுவிட்டால் என்னுயிர் நீங்கிவிடும். அம்மா! நான் பேரய் வருகிறேன். ஈசனே! நீயே தெதி! உன்னையே நம்பினேன். [போகிறான்.]

க. ஆ! நான் இனி அழுது என்ன பயன்? இறந்த எனது பிராணநாதர் உயிர்பெறப் போகிறாரா? இல்லையே!—பிராணநாதா! நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்

பிரிந்திருக்கமாட்டேன் ! இதோ நீர் சென்ற விடத்திற்கு
நானும் வருகிறேன். உம்மமப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வதை
விட உம்முடைய உடைவாளினால் நானும் இதந்து
உம்மைக் கூடுவதே நலம்—ஆ ! என்ன ! இப்பொழுது
இந்த நகர அகைசத்தாற்போ வருகிறதே ! உயிரோடிருக்
கொரா என்ன ? பிராணநாதா ! பிராணநாதா !

அ. [மெல்லிய குரலுடன்] சுந்தரி.

க. பிராணநாதா ! இன்னொரு தரம் அழையுமே ! இன்னொரு
தரம் அழையுமே ! ஆ ! பிராணநாதா ! நீர் உயிரோடிருக்
கிறீரா !

அ. சுந்தரி, இதென்ன நான் நனவு காண்கிறேனோ ?—நான்
எங்கிருக்கிறேன் ?

க. இல்லை ! இல்லை ! அவ்வளவும் நினைவுதான். அந்தமட்டும்
உயிர்பெற்றெழுந்திரோ ! அவ்வளவும் நினைவுதான் அந்த
மட்டும் உயிர்பெற்றெழுந்திரோ ! இவ்வளவும் நான்
செய்த புண்ணியத்தின் பலனேயாம்.

அ. ஆ ! இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகிறது ! நான் இந்
நேரம் மூர்க்கையா இருந்தேன் ! என்னுடைய கண்பன்
எங்கே ?

க. ஐயனே, சாகரிகா இந்நேரம் அவரைத் தேடிக்கொண்
டிருத்தான். இப்பொழுது அலளையும் காணும்—
இரண்டு பேரையும் காணுமே. பிராணநாதா ! இந்த
பயங்கரமான இடத்தை விட்டு சிச்சிரம அப்புறம் போ
வோம்.

அ. என்னுடைய தோழன் இறந்து விட்டானென்று நினைக்கி
றேன்.—எப்படியும் அவனுடைய உடலைத் தேடி எடுத்
துத் தகவஞ் செய்துக்கே நாம் இவ்விடத்தை விட்டுச்
செல்லவேண்டும். மனக்காகத் தன் னுயிரையும் இழந்த

நண்பனுக்கு அங் வதவியும் நான் செய்யாமற் போவே
னாகில் அது துரோகமாம் நாம் தேடிப் பார்ப்போம் வா.
[தேடிக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிபது

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—ஜெயத்தன் அரண்மனையில் துர் அறை.

கைமதி சயனித்துக்கொண்டிருக்க, அருகில்

லலிதை நின்றுகொண் டிருக்கிறாள்.

- வ. அடி. பாங்கி, அதிருபனைப் பற்றி ஏதாவது சமாசாரம் வந்ததா?
- ல. அம்மா! இன்னும் ஒன்றும் வரவில்லை. ஆனாலும் நான்
கள் அவரைக் குறித்து கவலைப்பட வேண்டியதில்லை எப்
படியும் அவர் சீக்கிரம் திரும்பி வருவார்.
- வ. ஐயோ! என் குழந்தையை நான் விட்டுப் பிரித்து ஒரு
மாசு மாசுக்கீத! தினம் நாளைக்கு வருவான் நாளைக்கு
வருவான், என்று எண்ணி, இந்த ஒரு மாதத்தையும்
கழித்து விட்டேனே! அதிருபனை நான் மறுபடியும் எப்
பொழுது காணப்போகிறேன்! அவன் அநியாத
குழந்தை வாச்சே! மஹாராஜா எப்படி மனம் துணிந்து
இதற்குள்ளாக அவனைக் கொடிய மிருகங்கள் வாழும்
காட்டிலே வேட்டை யாடும்படி அனுப்பினாரே!
இன்னும் திரும்பி வராதபடியால் அவனுக்குக் காட்டி
மிருகங்களால் ஏதோ தீங்கு நேரிட் டிருக்கவேண்டு
மென்று நினைக்கிறேன்.—
- ல. அம்மா, அப்படி ஒன்றும் நேரிட் டிசாது. சத்யவந்தனும்
அவருடன்போ மிருக்கிறானே, சத்யவந்தன் எப்படி
யும் அவருக்கு ஒரு துன்பமும் நேரிடாதபடிக் காப்
பாற்றுவான் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வ. சத்யவந்தன் ஒருவனால் என்ன முடியும்? அதிருபர! என் கண்மணியே! நா னுன்னை எப்பொழுது காணப் போகிறேன்? ஐயோ! காட்டு மிருகங்களால் கொல்லப் பட்டாயோ? அப்படிக்கொல்லப்படும்பொழுது என்னை நினைத்து அழுதாயோ? உன் மீதாவை தீர்த்தாயோ? விதியை மொத்தாயோ? அல்லது ஒரு வேளை காட்டில் வழி தெரியாது அகப்பட்டுக்கொண்டு திரிந்து திரிந்து வருத்தவிறையோ? கண்ணே! கண்ணே! நான் உன்னை எப்பொழுதடா காணப் போகிறேன்?

ல. அம்மா, தாங்கள் சிலவாறு துக்கப்படலாகாது. உம் முடைய குமாரர் ஒரு குறையு மின்றி சீக்கிரம் உம்பிடம் வருவார். என் வார்த்தையைப் பாரும். இளவரசர் சத்யவந்தன் இருயகுமாரகக் கூடித் தேச சஞ்சாரஞ் செய்கிறார்களென்று நாம் நினைக்கிறேன்.—

விநாயகசுக் திடமென்று வருகிறான்.

லி. அம்மா, அதுதான் நானும் நினைக்கிறேன்

வ. விநாயகசுரே, உட்காரும். அதிருபனைப்பற்றி ஏதாவது கேள்விப்பட்டாரா?

லி. ஓ! கேள்விப்பட்டேன்

வ. அப்படியா? என்ன என்ன சமாசாரம்?

லி. வேட்டையாடப் போனவர் இன்னும் வரக் காணோம். அதுதான் கேள்விப்பட்டேன்.

வ. விதவுகரே, இப்பொழுது விளையாடவேண்டாம். அவன் எப்பொழுது திரும்பி வருவான் தெரியுமா?

லி. அவர் இதற்குள்ளாக வந்து விடுவாரா? வேட்டையாடப் போகிறேனென்று சொல்லி இதுதான் சாக்கென்று வரவல்லாது சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருவார், பாரும்.

வ. ஐயோ! நான் என் சூழ்நிலை மிரிந்ததற்காக விசைப் பட்டுக்கொண் டிருந்தால் அது உமக்கு விளையாட்டாக இருக்கிறதோ?

வி. அம்மணி இதற்காகத் தங்கள் விபசனப்படுவா னேன்? சந்தேகநிலைமையோ படவேண்டும். எப்படியும் இளவரசர் சிக்கிரம் வரப்போகிறார். வருப்போழுது சும்மரசு வர வருவார்? தன்னுடன் யாராவது ஒரு சாநு குமாரத் திலையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவார். நான் சொன்னேனே பாரும் இதேர, மஹாராஜா வருகிறார்.

ஜெயந்தக் வருகிறான்.

ஜெ. விதூஷகரே, என்ன விசேஷம்?

வி. எல்லாம் விசேஷந்தான். ராஜ ஸ்திரீ நான் புத்திசன் வராததற்காக விபசனப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். நான் தேறுதல் கொல்லிக்கொண் டிருந்தேன்—உம்மீது ராஜ ஸ்திரீ கோபங்கொண் டிருக்கிறாற்போலத் தோணுகிறது.

ஜெ. வசமதி, நடந்துவிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி நாம் இனி வருத்தப்படலாமோ? நான் என்ன செய்வேன்? இம் மாதிரியாக வருமென்று தெரிந்திருந்தால் அதிருபண வேட்டைக்கு அனுப்பியிருப்போனா? என்மீது அதற்காக நீ வினாகக் கோபங் கொள்வதற் பய வில்லை.

வி. அதிருபண நான் சிக்கிரம் காணாவிட்டால் என்னுயிர் போய்விடும். எப்படியாவது அவனை நான் சிக்கிரம் பார்க்கவேண்டும்.

ஜெ. அப்பா! கோபந் தணிந்து போய்விட்டதையா! இனிமேல் சொல்லும், மஹாராஜா.

ஜெ. வசமதி, அதைக் குறித்து உன்னுடன் ஆலோசிப்பதற்கே வந்தேன். நான் தேடிவிட்ட சேலகர்களெல்லாம் காணோமென்று சொல்லித் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள். தெற்குப்புறம் சென்றவர்கள் மாதிரியும் வரவில்லை. இனி நாம் தாமதப்பதற் பய வில்லை. நமோக நமது பரிவாரக் களுடன் சென்று தெற்குப் புறத்தில் தேடுவோமென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். நமது பரிவாரக்க ளெல்லாம்

சித்தமா யிருக்கின்றன. நீ என்னுடன் வருகிருயா போவோம்?

வ. பிராணநாதர், இது நல்ல யோசனையே. ஒரு கணமும் தாமதியாத புறப்பட்டுப் போவோம்—எப்படியாவது என் கண்மணியை நான் கண்டால் போதும்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—தூர் சிறைச்சாலை

சத்யவர்த்தன் உள்ளே அடைபட்டிருக்கிறான்.

வெளியில் ஒரு கேலகன் காவலிருக்கிறான்.

க. ஆ! சக்ரவர்த்தியினுடைய பிள்ளைக்கு உயிர் கண்பனாக இருந்து, உவனுடன் எல்லாக் செவ்வகங்களையும் அது பளித்துக் கொண்டிருந்த நான், இப்பொழுது ஒரு அற்ப கைதியைப்போல சிறைச்சாலையில் ஊதுறக்க மின்றி கிலங்குகள் பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கும்படி நேரிட்டதே! ஐயோ! இதுவோ என் தலையில் எழுதிய விதி! நான் இந்த சிறைச்சாலையில் அகப்பட்டு இருப்பது இருபத் ஐதந்து நாட்களாகவிரிந்தனவே! இதுவரையில் நான் பட்ட துயரம் கொஞ்சமல்லவே! மஹா பாதகர்களாகிய இங்குள்ள காவலாளர்கள் என்னை ஹிம்சித்தது நரச வாதனை பென்றே சொல்லவேண்டும்! வேளைக்குத் தக்க ஆகாரமாவது கொடுக்கிறார்களா? அதுவு மில்லையே! நான் நாவறண்டு தண்ணீர் தண்ணீர் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுப்பொழுது, ஒரு துளி ஜலம் கொடுத்தாலுங் கொடுப்பார்கள், ஒருவேளை இல்லாவிட்டாலும், இல்லை! இயமட்டே! என் கைதன்தும் கால்களினும் இப்பாச மான கிலங்குகளைப் பூட்டி யிருக்கிறார்கள். இவ் கிலங் குகளைத் தூக்கிக்கொண்டு எழுக்கிருக்கவும் என்னு லாக

கில்லையே! ஐயோ! இத் துயரங்களை யெல்லாம் இனி எத்தனை நான் பெறுப்பேன்! ஈசனே! இனி இத் துயரம் என்னுல் பட்டு முடியாது! இத் துயரத்தினின்றும் நீக்கி, என்னை உன் பாதங்களில் சேர்த்துக்கொள்ள லாகாதோ! என்னை நீர் இவ்வாறு பரிசோதிப்பது ரூபமோ! இதுவரையில் நான் பட்டதெல்லாம் போதாதோ? இனியேனும் உம்முடைவ மனம் இரங்கலாகாதோ? நான் இச் சிதைச்சாலை விருந்து அமுத கண்ணிரானது கைகளி விருக்கும் விலக்குகளையும் சற்றுக் கரைத்துவிட்டதே, உம்முடைவ மனம் மரத்திரம் கரையாதது எவ்வண்ணமோ! ஐயனே! ஐயனே! நான் இதுவரையில் அனுபவித்த துன்பம் போதும்! போதும்! இனி நீர் என்னைப் பரிசோதிக்கலாகாது! ஆகாது! ஈசா! ஈசா! உன் மன மிரங்காயோ இனியேனும்!—ஐயோ! இவைக ளெல்லாம் இருக்கட்டும். நான் தேவத்தினுல் அனுபவிக்கும் இத் துன்பங்களெல்லாம் என் மனத் துயரத்தில் ஆயிரத்தி லொரு பங்கு ஆகாதே! என் மனமானது சஞ்சல மில்லாமல் இருந்தால் மற்றெதையும் நான் பாசேனே! ஆ! என் மனே வியாகூலத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்? யாருடனே சொல்லி யாறுவேன்? ஒரு தீசா! நீ எல்லா மறித்திருந்தும் உன்னிடமே நான் சொல் லி யழுக்கிறேன், தேட்பாய்—என்னுடைவ நண்பன் இப் பொழுது எந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறானோ தெரியவில்லையே! அவன் உயிரோ டிருக்கிறானோ? அல்லது அந்த யுத்தத் தில் மாயந்தானோ? அன்று முதல் இன்று வரையில் அவ னைப்பற்றி ஒரு சமாசாரமும் எனக் கெட்டவில்லையே! ஒரு வேளை விறந்து விட்டானோ! என்னமோ? ஐயோ! ஒரு வேளை உயிருட் னிருந்தால்! என்னைக் காணாது எவ்வளவு யருத்தி விருப்பான்? ஆ! ஈசனே! உன்னை நான் எந்த சூன்மத்தில் காணப் போகிறேன்? ஐயோ! இவ்வளவு துயரம் அந்த சபதத்தினு லெல்லவா வந்தது! அப்பொழுதே நான் வேண்டாமென்று கூறினேனே!

பிடிவாதமாய்க் கூடாதென்று என்னை எதிர்த்தாயே! இனி என்ன செய்யலாம்? ஒருகால் என் கண்பனுக்கு திங்கு நேரிட்டிருக்குமாயின் சுந்தரின் கதி என்ன வாகும்! சுந்தரி இப்பொழுது எங்கிருக்கிறாளே? சேவகர்கள் எங்கு தேடியும் அகப்படவில்லை யென்று திரும்பி விட்டார்களாம். ஐயேச பாவம்! சாஜ குமாரத்தியாகப் பிறத்தும் சுந்தரி எவ்வளவு துன்பம் அனுபவிக்கும்படி நேரிட்டது. விசுவயக் கடந்தார் யார்! ஐயோ! இவ்வக னெல்லாம் இருக்கட்டும். என் கண்மணியாகிய சாக ரிகையை நினைக்கும்போதெல்லாம் அனலிற்பட்ட மெழு கைப்பிபால் என் மனம் உருகுதே! ஆ சாகரிகா! என்னை நம்பி, நானே துன்புபெற்று பற்றி, உனது தாய் தந்தையர் சுற்றத்தாரை யெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து, என் னைத் தொடர்ந்து காட்டி வுழன்றபேரதிலும் சுற்றேனும் மணம் கோணாது என் சொற்படி நடந்த உன்னைத் தனி யே அலைவிட்டேனே! உன்னை இக் கோலங் காட்டிய நான் படுந் துயரம் நீ அறிவாயோ!—ஐயோ! எனது காதலி என் பிரிவைக் குறித்து என்ன வருந்துவான்! என்ன வருந்துவான்! ஒருகால் நான் இறந்தேன் என்று கருதினானோ! அப்படி நான் இறந்ததாக எண்ணி விருந் தான் தானுந் தன் உயிரை பாய்த்துக்கொள்வான் என்ப தற்கு சந்தேக மில்லை. நான் உயிரோ டிருக்கிறேனென் று கூடி என் காதலிக்குத் தேறுதல் சொல்லவும் சக்தி யற்றவனாக இருக்கிறேன்! ஆ! சாகரிகா! உன்னை நினைத்து நான் வருந்தாத நிமிஷமும் உண்டோ! உனது முகவர சிந்தனை நான் எப்பொழுது கண்டு களிப்பப் பேரகிறேன்? என் கண்களை நான் மூடும்போதெல்லாம் என் மூன்பாக நீ தோற்றுகிறாயே! உன்னை நேரில் காணும்பொழுது நான் எப்பொகிறேனா! ஆ! சாகரிகா! சாகரிகா!— என்னுடைய சொந்த விதிதியைப்பற்றி சுற்றி ஆலோசிக்கிறேன். —நானே, நடுக் கடலில் பெருங் காற்று மழையில், தனது கப்பலைப்பட்டு, துண்டு துண்டு

டாபுகடைய, அத் துண்டுகளி கொன்றைப் பற்றி மிதந்து கொண் டிருக்கும். ஒரு மாலுமியானவன் அத் துண்ட மும் தண்ணீர் லமிழ் தண்ணை ஒரு பெரிய கரு மீன் தனது கோரமான வாயைத் திறந்துகொண்டு கவ்வரும் பொழுது, எந்த சுகமான மணத்திதழி வீரூப்பானோ, அந்த ஸ்திதிழி வீருக்கிறேன்! மஹாராஜாவே நான் உண்மையைக் கருவிட்டால் கொன்றுவிடுவதாகத் தினம் பய முறுத்துகிறார்! நான் எப்படி உண்மையைக் கூறு வது? நானோ அச் சபதத்தினால் கட்டுண் டிருக்கிறேன். அக் காலம் சீழியு மளவும் நான் இன்னுனென்று வெளி விட வாகாதே! நான் என்ன கூறியும் தனது குமாரத்தி னைச் சிறையினின்றம் மீட்டு அழைத்துச் சென்றவன் நானே பென்று நினைக்கிறார். இந்த தர்ம சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வது? நல்லது, அப் பிரதிக்கொன்று என்று டன் முடிவிறதெனப் பார்ப்போம்.—ஆ! நானேத்தினம் சாயங்காலம் சரியாக நான்கு மணிக்கு முடிவு பெறு கிறது. அப்பறம் நான் எல்லாவற்றையும் வெளியிடவா மல்லவா! ஆயினும் அதற்குள் என்னை மஹாராஜா கொன்றுவிடும்படிக் கட்டளை யிட்டால் என்ன செய் வேன்? இல்லாவிட்டாலும், நான் இன்னுனென்று அவ ருக்கு எப்படி ரூபிப்பது? ஐயோ! எனது நண்பனுடைய முத்திரை மோதிர மிருந்தாலும் எனக்கு உபயோகப் படும், அதனை நான் எப்படி இப்பொழுது பெறப் போகிறேன்? முடவன் கொம்புத் தேனாக் காணப்படா வதேயாம். இத் துயர்க் கடலினின்றும் கரைவேற ஒரு மாரக்கமூர் எனக் ககப்பட வில்லை. ஐயோ! என் காதலி சாகரிகை எனது பக்கத்தில் இப்பொழுது இருப் பா ளானால் எனக்கு ஒரு யுக்தி கூறுவாளே! ஆ! நாத சிகர! சாகரிகா!

[பூச்சுக்கைவாகுகுள்.]

சிறைக்காவலுக்கு கொளிப்புதம் சாகரிகை வருகிருள்.

சா. அப்பா! அப்பா!

- சே. யார் அது? பெண்டினைக்கு இங்கு என்ன வேலை, போ!
- சா. அப்பா, என்னை உனக்குத் தெரியாதா? நான் உன் அத்தை யாபிற்றே!
- சே. அது யார் அது! எனக்கு அத்தையு யில்லை ஒன்றுமில்லை, போ! இங்கு சில்லாதே!
- சா. ஐயோ! இதற்குள்ளாக என்னை மறந்துவிட்டாயோ? நான் உன்னைச் சிறுவயதில் எடுத்து வளர்த்த அத்தை யாபிற்றே! உன் மாமா உனக்கு அது ரூபாய் கொடுத்து விட்டு, சேஷமம் விசாரித்து வரச் சொன்னார்.
- சே. அது ரூபாயா!—எதோ?
- சா. இதை உன்னிடம் கொடுத்து நீ என்னமாக இருக்கிறாயென்று பார்த்துவிட்டு வரச் சொன்னார்.
- சே. அப்படியா!—அத்தை! கிரம்ப சந்தோஷம். மாமா சேஷமந்தானா?
- சா. சேஷமந்தான்—நீ இங்கே என்ன செய்கிறாயப்பா?
- சே. இது சிறைச்சாலை, நான் காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
- சா. சிறைச்சாலையா! நான் இதுவரையில் பார்த்ததே யில்லை, நான் உன்னைச் சென்று பார்க்கலாமா?
- சே. ஐயோ! மஹாராஜா ஒருவரையும் இங்கு உன்னை விடக் கூடாது என்று கட்டளைவிட்டிருக்கிறாரே!
- சா. இருந்தால் என்ன? ஒரு ரியூஷத்துக்குள் என்னமாக இருக்கிறதென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். ரூபாயை பத்திரமாக முடிந்துகொள்ளப்பா!
- சே. பத்திரமாகத்தான் வைத்திருக்கிறேன், சீக்கிரம் உன்னைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.

(சிறைச்சாலைக் காவலத் திமத்த சாதரிக்கலை உள்ளே விடுகான்.)

சா. என் பிராணநாதர் அடைக்கப்பட்டிருப்பது இந்த இடந்தானா? அது யார்? இவரோ என் காதலர்? ஆம்! அதற்குச் சந்தேக மென்ன! நித்திரை செய்கிறார்போலிருக்கிறது. ஐயோ! மூன் எந்த ஸ்திதியி லிருந்தவர் இப்பொழுது எந்த ஸ்திதியி லிருக்கிறார்? இவரை அடைபாளன் கண்டு பிடிப்பதே கடினமாய்ப்படி இவருடைய மேனி எவ்வளவு மாறி யிருக்கிறது! ஐயோ இந்த ஸ்திதியிலும் இவரை நான் காணும்படி நேரிட்டதே! கால தாமதமாகிறது. எழுப்புகிறேன்—பிராணநாதர்! பிராணநாதர்!

க. ஆ! சாகரிகர்! இதென்ன, நான் கனவு காண்கிறேனோ?

சா. இல்லை இல்லை!

க. சாகரிகர்! எப்படி உள்ளே வந்தாய்? என் கண்பனும் கந்தரியும் உயிரோ இருக்கிறார்களா?

சா. [ஒரு புறமாக] இப்பொழுது பொய் பேசியே தீரவேண்டும்—ஆம், கமலாகலே யிருக்கிறார்கள்.

க. ஐயோ! கண்ணே! என்னுடைய இக் கேரலத்தைக் காணவோ வந்தாய் நீ! நீயும் நான் படுந் துயரத்தை அனுபவிக்கவோ வந்தாய்!

சா. பிராணநாதர்! அதைநியப்பட வேண்டாம்! உம்மை இந்தச் சிவறியினின்றும் மீட்க வழி தேடவே நா னின்து வந்தேன்.

க. ஐயோ! அது விண் போசனை. இய் கிவங்குச் சங்கரிக னெக்லாம் கன்றாகப் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைக் கழற்றினு லொழிய என்னால் எழுந்திருக்கவும் முடியாது. அவைகளை நீக்க நான்கு ஐந்து பலத்த ஆட்கள் வேண்டுமே!

சா. ஆ! ஆனால் நான் என்ன செய்வது?

க. சாகரிகர்! இந்த மோதிரம் ஏது உனக்கு!

- ரா. பிராணநாதா, அது உம்முடைய தோழ குடையது. அவர் யுத்தத்திற்குப் போகும்பொழுது சுந்தரிக்குக் கொடுத்தாரே ஞாபக மிருக்கிறதா? சுந்தரி தன் விரலி லணித்தால் நழுவி விழுந்து விடுகிறதென்று என்னை கூறத்திருக்கச் சொன்னாள்—ஏன் அதைக் கேட்கிறீர்?
- ச. சாகசிகா! அதன் மனம உனக்குத் தெரியாது. இப் படிக் கொடு அதை எனக்கு. ஈசனே! எல்லாம் உமது அருள்! இம் மோதிரம் என் னுயிரைக் காப்பாற்றப் போகிறது!
- ரா. அப்படியா? அதை வென்ன செய்யப் போகிறீர்?
- சே. அதை, பார்த்துக்கதா? நேரமாகிறதே.
- ரா. இதோ வந்து விட்டே னப்பா—பிராணநாதா, இச் சேக களை ஏமாற்றிவிட்டு வந்தேன்—நான் சீக்கிரம் போக வேண்டும்.
- ச. அப்படியானால் கண்ணே, சுகமாய்ப் போய்வா! இனி நீ என்னைக் குறித்து கவலைப்படவேண்டாம்! நாளாத்தினம் நான்கு மணிக்குமேல் அரச சபைக்கு வா, நான் சிறையினின்றும் விடுபடுவேன். சாகசிகா, இப்பொழுது செய்த உபகாசத்திக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்வப் போகிறேன்!
- சே. அதை, நேரமாகிறதே!
- ரா. இதோ வந்துவிட்டேன். பிராணநாதா, எப்படியாவது நீ சிறையினின்றும் மீண்டாற் போதும், நான் நாளைத் தினம் உம்மைக் காண்கிறேன்.
- (அதனருகில்வா சேககன் கதவைத் திறந்து அவளை வெளியே விடு கிறான்.)
- சே. என்ன! அதை நிரம்ப நூழி பார்த்தாற்போ விருக் கிறது.
- ரா. ஆமாம், போய் வருகிறே னப்பா.

சே. அதனை, இந்த ரூபாய், கொஞ்சம் கொஞ்சம், இதோ பாருங்கள்—ஆனாலும் மாமாவை நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லுங்கள். அந்தப் பெண் விஷயம்—கொஞ்சம் ஞாபக யிருக்கட்டும்.

கா. அப்படியே அப்பா.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிந்தது.

—*—

நான்காம் காட்சி

இடம்—வீரசேன மஹாராஜனுடைய நர்ப்பாச்.

வீரசேனன் சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருக்கிறான்.

இருபுறத்திலும் மதிப்புகி, சுவர்களி, முதலிய மந்திரிகள் வீற்றிருக்கின்றனர்.

மித்திரவக, வீரமார்த்தாண்டன், சுவிரசியி னருகில் இருக்கிறார்கள்.

விர்புறப்பாச கொந்தலால் நிற்கிறான்.

நெவகர்ஷன் புடைருந்து நிற்கின்றனர்.

வி. சேனாதிபதி, இன்றைக்குச் சுந்தரியைப் பற்றி ஏதாவது சமாசாரம் வந்ததா? அவனைத் தேடிச் சென்ற சேவகர் களில் பாராவது திரும்பி வந்தார்களா?

கா. மஹாராஜா, எல்லோரும் திரும்பி வந்துவிட்டார்கள். ஆயினும் ஒருவனும் தக்கனாடைய ருமாரத்தியைப் பற்றிச் சமாசாரம் கொண்டு வரவில்லை. என்ன தேடிபுகு கானோ மென்கிறார்கள்.

வி. என்ன ஆச்சரியம்! சுந்தரி ஒருகால் இறந்துவிட்டா னோ? அப்படி யிருக்காது, அந்தப் பாதகன் அவனை எங்கேயோ ஒளித்து வைத்திருக்கவேண்டும். மந்திரி, இனி சம்மா யிருப்பதற் பய னில்லை. அந்தச் சிறையி லிருக்கும் பாதகனை வாவழைத்து இன்றைத்தினம்

எப்படியாவது உண்மையை அவனிடமிருந்து அறிய வேண்டும். அப்படி அவன் உண்மையைக் கூறுவிட்டால் அவனுக்கு 'தக்க சிகை' செய்து வைக்கவேண்டும், கொத்தவாள்!

கே. மஹாசாஜா!

லீ. கைதிலை சிக்கெம் அழைத்துவா—ஜாக்கிரதைபாக அழைத்து வாருங்கள்—தப்பி போடப் போகிறான்!

[கொத்தவாள் போகிறான்.]

க. மஹாசாஜா, நாம் என்னுள் விசாரித்த பிறகே சிகை செய்வேன்மாம்; அவசரப்படலாகாது.

லீ. உவிசாரி, அதற்கென்ன, நீ விசாரியாது தண்டனை விதிப்பேனோ?

சில சேனர்கள் கத்யவந்தனை இரும்புச் சங்கிலிகளால்

கட்டி அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.

கொத்தவாள் பிங்குல் வருகிறான்.

கே. கட்டி, சிக்கெம் நட!

க. அப்பா! இந்த பாசமான கிலக்குகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நடக்க என்னால் முடியவில்லையே! ஏனப்பா, என்னை வினாக வருத்துகிறீர்கள்?

கே. போ என்னால், பேசுகிறாயா?

லீ. மந்திரி, இவனை நான் பார்க்கும்போதெல்லாம், இவ் வுடைய முகத்தை நான் முன்பே கண்டிருப்பதாகத் தோணுகிறது. இவன் முகம் சாதாரணமான கைதியின் முகம்போலத் தோற்றவில்லை.

க. மஹாசாஜா, எனக்கும் இவனைப் பார்க்கும்பொழுது குற்றவாளியாகத் தோற்றப்படவில்லை.

லீ. ஐயனே, அப்படியல்ல, இவன் மஹா திருடன், மிகவும் பாசாக்கு செய்கிறானே பொழிய வேண்டும்தான் மிக்க.

- வி. அதிருக்கட்டும், மித்திரவசு, இவந்தான் கந்தரிவை மயக்கி அழைத்துச் சென்ற கொடியவன் என்று உறுதி யாகக் கூறுவாயா நீ?
- மி. மஹாசாஜா, நான் நிஜமாக சொல்ல முடியாது. ஆயினும் அதற்குச் சந்தேக மில்லை. இவனை இதற்கு முன்பாக நான் பார்த்திருப்பதாக ஞாபக மிருக்கிறது.
- வி. அப்படியா, இனி கைதியை நேராக விசாரிப்போம். அடே! நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேள்! நான் இப்பொழுது கேட்கப் போகிறது கடைசி முறை, அப்புறம் உன்னைக் கேட்கமாட்டேன். இப்பொழுதாவது உன் கையைக் கூறியிடு. இன்றைக்கும் உன் மையை ஒளிப்பா யானால் உன்னை சிசுக்களைச் செய்துவிடும்படி கட்டளை யிடப் போகிறேன். ஜாக்கிரதை! இப்பொழுது கந்தரி எங்கிருக்கிறாள் உனக்குத் தெரியுமா?
- ச. தெரியாது.
- வி. பெசய் பேசுகறாய்! பெசய் பேசுகறாய்! பத்திரம்!
- ச. மஹாசாஜா, இது உண்மையே,
- வி. சரி! அதிருக்கட்டும், நீ தானே கந்தரிவைச் சிறைச் சாலையினின்றும் அழைத்துச் சென்ற திருடன்?
- ச. மஹாசாஜா, நான் அழைத்துச் செல்லவில்லை.
- வி. சின்பு யாரைத்துச் சென்றது தெரியுமா?
- ச. தெரியும்.
- வி. அது யார்?
- ச. ஐயனே, நான் இதற்கு முன்பாக பதைரங் கூறியிருக்கிறேனே! கந்தரியை அழைத்துச் சென்றவர் எனது நண்பர், அவரும் நானும் செய்துகொண்ட சபதம் நிறைவேறு மானவும், எங்களுக்குடைய பெயரை நான்கள் வெளியிட லாகாது..
- வி. மஹாசாஜா, நான் முன்னமே கூறினேனே! இவன் மஹா திருடனுச்சே! இவனாவது பிரதிக்ளைச் செய்வதா

வது? எப்படியாவது தப்பித்துக்கொள்ளாமெனப் பார்க்கிறான்.

வி. அடே! நான் கேட்பதற்கு உண்மையைக் கூறமாட்டா
யா? சினிமா விதிக்கலா? என்ன சொல்லுகிறாய்?

க. மஹாராஜா, தங்களுடைய இஷ்டம். [ஒரு புறமாக]
ஐயோ! இன்னும் நான்கு மணியாகவில்லையே!

க. மஹாராஜா, சினிமா விதிப்பதன்முன் எல்லா சமரசாரம்
களையும் யோசித்து, பிறகு அப்படிச் செய்யவேண்டும்.
இவனுடைய முகத்தை நோக்குமிடத்து இவன் சத்ய
வர்தன் என்று அறிவாத குழந்தையாக் கூறிவிடும்.
இவன் இதுவரையிலும் கூறியதில் ஒரு அசுத்தியமும்
இல்லை என்று எனக்குத் தென்றுகிறது. மஹாராஜா,
தங்களே சற்று முன்பாக, இவன் சாதாரண கைதி
களைப்போல் காணப்பட வில்லை பென்று கூறினார்! அது
நிச்சயம், இவன்மீது என்ன குற்ற மிருக்கிறதெனப்
பார்க்க்போம். மித்திரவர்களோ, இவன் நான் தங்க
ளுடைய குமாரத்திலை அழைத்துச் சென்றவனென்று
நினைவாகக் கூற முடியாதெனக் சொல்லியிட்டார். வே
றொருவரும் சுந்தரியை இவன் அழைத்துச் சென்றார்
போது கண்டதாக சாசுதி சொல்லவில்லை. ஆதலால்
இவன் தான் குற்றவாளி என்று கூற அத்தாட்சி யில்லை.
அதுவுமன்றி, இவன் தனது கண்பன்தான் அல்லாறு
செய்ததாகக் கூறுகிறான். ஆதலால் மஹாராஜா, இவை
களை பெல்லாம் தீர்மானிப்பதன்முன், தங்களே சினிமா
விதிக்கலாகாது. அதுவுமன்றி, இவன் ஏதோ சபதஞ்
செய்திருப்பதாயும், அச் சபதம் நிறைவேறு மனவும்
தன்னுடைய பெயரையும், தன்னுடைய கண்பனுடைய
பெயரையும், வெளியிடலாகா தெனவும் கூறுகிறான்.
இதில் ஏதாவது உண்மை பிராமற் போகாது. ஆதலால்
மஹாராஜா, அப் பிரதிக்ஷை என்னைக்கு முடிவு பெறும்
எனக் கேட்டறிந்து, அதன்பின் விசாரித்தலே நான்

மெனத் தோற்றுகிறது. இப்பொழுது தாங்கள் கிணைக்கிதித்தல் நியாய மல்ல.

ம. மஹாராஜா, அவ்வாறு ஒருகாலஞ் செய்ய லாகாது. இவன் குற்றவாளி என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. இவன் தானாக ராஜ குமாரத்தினை அபகரித்துச் சென்றிராவிட்டாலும், அப்படிச் செய்தவன் இன்னுனெனத் தனக்குத் தெரியுமெனக் கூறுகிறான். ஆதலால் குற்றவாளி புடன் சம்பந்தப்பட்ட தப்பித்தத்திற்கு இவன் உட்படுகிறான். தான் பிரதிக்ளைச் செய்திருப்பதாகக் கூறுவதெல்லாம் பொய்யே! சந்தேக மில்லை. இப்படியாவது சில நாள் கழியட்டும், அதற்குள்ளாக எப்படியாவது தப்பித்துக் கொள்ளலாமெனப் பரர்க்கிறான். ஆதலால் மஹாராஜா, இவனுக்கு உடனே தண்டனை விதித்ததே சரியும்.

ச. [ஒரு புறமாக] ஐயோ! இன்னும் நான்கு மணி யாகவில்லையே!—மஹாராஜா, நான் அதிகமாகக் கேட்க வில்லை, இன்னும் அப் பிரதிக்ளை முடிவு பெற சிறிது காலத்தானிருக்கிறது. அப்புறம் நான் எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்துகிறேன், தாங்கள் அவசரப்படலாகாது. அவசரப்பட்டு ஏதாவது செய்விரானால் தாங்களே வருத்தப்பட வேண்டியதாக வரும்.

வி. அடே! என்ன சொன்னாய்? என்னை பயமுறுத்தப் பரர்க்கிறாயோ?

ச. அப்படி வல்ல, மஹாராஜா! நான் கூறுவது உண்மையே! நான் இப்பொழுது உயி ரிழப்பே னாயின், பிறகு நீர் அதற்காக உயி ரிழக்க வேண்டியதாக வரும். ஆதலால் அவசரப்பட்டு கிணைச் செய்வவேண்டாம், இப்பொழுதே சொன்னேன்!

வி. அடே! துஷ்டா! என்ன கூறினாய்! அற்புதகிரி என்னை பயமுறுத்துகிறது? இருக்கட்டும்! மந்திரி! இவன் குற்றவாளி என்பதற்குச் சந்தேகமே வில்லை. சேவகா!

இவ்வளவு அதனப் பிரசங்கப்பாசிய இவனை, என் கண் முன்பாகவோ, நமது அசன்மனையின் முற்றத்தில், வெம் டிவிடு சிக்கிரம்! தாமதித்தால் இன்னும் அதிகமாகப் பேசுவான், சிக்கிரம்!

க. மஹாராஜா! அவசரப்பட வேண்டாம்.

ச. ஐயோ! மஹாராஜா, நான் கேட்பதெல்லாம் இன்னும் ஐந்து நிமிஷந்தான்.

சே. அடே! பேசாதே! மூடு வாயை!

கோ. திரிசாதே வாயை இனி!

[அவன் பேசுவதைத் தடுத்த தர் பாலுக்கு முன்னால் உள்ள மூர் தந்திக்கு இழுத்துக்கொண்டு வருகிறான்.]

கோ. சேவகா, பெரிய வானை மொடுத்துவா, சிக்கிரம்!

ச. ஐயோ! இப்படியு மிருந்ததா என்னுடைய கிதி! இன் னும் நான்கு மணி யரகவில்லையே! நானினாலுணை வெளி லிட வாகாத—இனி என்ன இருக்கிறது? நான் இறக்க வேண்டியதுதான், ஐயோ! நா னிறப்பதற்கு அஞ்ச வில்லை. ஆயினும் என் காதலியின் கதி என்னவாகு மென்றே வருந்துகிறேன். அதுவுமன்றி, என் நண்ப னும்—இவகளைப்பற்றி இப்பொழுது யோசித்துப் படி மென்ன? நானினி உயிரோடிருக்கப் போகிறது கில நிமி ஷங்களை. இனி இவ் வுலகத்தைப்பற்றி நான் கருது வானேன்? சுவாஸியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண் டிருப்போம்!—

கோ. அடே! இங்கேவந்து எட்டகார்த்து தலை குனிந்துக்கொள்.

க. ஆ! சாதே! நான் உம்கூட வவ்வளவு நம்பி மிருக்கேன்! நீர் என்னை இத்தருணத்தில் இவ்வாறு கைவிட்டலாமோ? ஆயினும் என்ன? நீர் என்னை கைவிட்டபோதிலும் நானும்மை விடுவேனோ? இனி உமமுடைய நாமத்தை

ஸ்ரீமதித்துக்கொண்டே இறந்து உம்முடைய பாதத்தை வந்து சேர்கிறேன்.

[வந்தோற்றம் செய்கிறான். அது முடிந்ததும் அவன் நிலையை வெட்ட கொத்தகால் வானே துக்குகிறான். அச்சமயம் அவன் மனை தோபுர மணி சான்ற அடிக்கிறது. உடனே சத்ய வந்தன் எழுந்து கொத்தவா லின் கையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.]

ச. வீரசேனராஜனே ! வீரசேனராஜனே !

[வீரசேனராஜன் மந்திரிகள் மூவ ரியோர் அக் கூட்டினர் உட்கா ருவாரிக்குமிடம் விடைபெற்ற றனர்.]

வி. என்ன ! என்ன !

ச. மஹாராஜா ! இம் மோதிரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அப் புறம் என்னைக் கொல்லும்படிச் சட்டளையிடும்.

வி. கொத்தவால், சற்றே பொறு!—அப்பா ! இந்த போதி ரம் உனக் கொப்படி கிடைத்தது ? இது தெய்வந்த சக்ர வர்த்தியினுடையதாயிற்றே ! அப்பா, நீ யார் ? இப் பெழுந்தாவது உண்மையைக் கூறு ?

ச. மஹாராஜா, இனி நான் கூறலாம். பிரதிக்கொ செய்ந்து கொண்ட காலம் கழிந்துவிட்டது. இம் மோதிரம் தெய்வந்த சக்ரவர்த்தி யுடையதே. தெய்வந்த சக்ரவர்த்தி யின் குமாரராகிய அதிருபுரே உம்முடைய சுந்தரியை அழைத்துச் சென்றனர் ! அவருடைய நண்பனாகிய சத்ய வந்தனே உமது முன்பாக இப்பெழுந்து விற்கும் நான் !

வி. து ! து ! என்ன சொன்னாய் ! என்ன சொன்னாய் ! அதி ருபுர என்னுடைய குமாரத்தியை அழைத்துச் சென்ற வன் ? நீயா + தயவந்தன் ? ஆமாம் ! இப்பெழுந்து வனக் கு நன்றாக ஓரபகம் வருகிறது ? என்னுடைய முகமானது வனக்கு முன்பே எங்கேயோ பார்த்தது போலிருந்தது !

ஆ! சத்யவந்தா! நீ கூறுவது துண்மைதானோ? எங்களுடைய சக்ரவர்த்தியின் குபாரானோ சுந்தரியை அழைத்துச் சென்றாள்?

ச. ஆமாம்.

வி. அப்பா! சத்யவந்தா! அதிருபன் என்னிடம் நேராக வந்து கேட்டிருக்க லாகாதா? அதிருபன் சுந்தரியின் மீது காதல்கொண் டிருப்பதை அறிந்திருந்தால், தலை யால் நடந்து வந்து சுந்தரியை அவனுக்குக் கொடுத்திருப்பேனே! ஐயோ! இவைகளை யெல்லாம் நீ முன்பே என்னிடம் கூறியிருக்க லாகாதா?

ச. வீரசேன ராஜனே, நான் என்ன சொல்வோம்? நான்கள் செய்த பிரதிக்களையி னின்றும் தவறுவது நிலைய மல்லவே!

வி. ஆ! சத்யவந்தா! நான் உங்களை அறியாது செய்த பிழைகளை யெல்லாம் மன்னிப்பாய். ஐயோ! நான் உங்களை யறியாது அதிருபனுக்கும், உனக்கும் என்ன திவ்குகள் விளைத்தேன்! இப்பொழுது அதிருபனும் சுந்தரியும் எங்கிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?

ச. மஹாராஜா! எனக்குத் தெரியாது, என்கே போயிருக்கப் போகிறார்கள்? அந்த யுத்தத்தில் மாண்டிராவிட்டால் விதர்ப்ப தேசத்திற்குத்தான் போயிருப்பார்கள்.

ஒரு தூதன் ஒரு நிருபத்துடன் விரைந்து வருகிறான்.

சே. மஹாராஜா! போற்றி! ஜெயந்த சக்ரவர்த்தி இதை உம் மிடல் கொடுத்து சிக்கிரம் உத்தரம் யாங்கிக்கொண்டு வரச் சொன்னார்.

வி. ஐயோ! என்ன எழுதி வருக்கிறாரோ?—மக்திர், நான் என்ன சொல்வது? இதோ நிற்கும் சத்யவந்தன் கூறிய தெல்லாம் உண்மையே! அதிருபன் சுந்தரியை அழைத்துச் சென்றான் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. ஆயி

னம் அதிருபனை விதர்ப்ப தேசத்தில் காணாது தெடு
கிறார்களாம்! அதிருபன் ஒருவேளை அந்த வுத்தத்தில்
இறந்தானோ? அல்லது இப்பொழுது எங்கேயாவது
அலைந்து திரிகிறானோ? கனது சக்ரவர்த்தி எப்படியாவது
அதிருபன் எங்கிருக்கிறானென்று அறிந்து கூடிய சீக்
கரத்தில் எழுதும்படி சட்டையிட் டு நன்கொ. அவ
ருக்கு நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிவித்தால் மிக
வுன் கோபம் கொள்ளுவாரே! அவருக்கு நான் என்ன
எழுதுவது?

க. மஹாராஜா, நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் ஒன்றும்
ஒளியாது ஜெயந்த சக்ரவர்த்திக்குத் தெரிவிப்பதே
முற்றைய. அதுவுமன்றி, நாமெல்லோரும் தங்களுடைய
குமாரத்தையும் மருமகனும் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று
தேடி அறியவேண்டுமென்று எனக்குத் தோற்றுவித்தது.
மஹாராஜா, இதில் எதோ விசேஷ மிகக்கவையெண்டுமென்
து நான் முன்பே கூறினேன். இனி யொளிப்பதிற்பய
னென்ன? உடனே புறப்படுவேன்.

வி. அவிசாரி, அப்படியே செய்வோம். இனி ஒரு கணமும்
தாமதிக்க வசராகாது. இப்பொழுதே புறப்படுவோம்
வாருங்கள். சத்பவந்தா, நீயும் எங்களுடன் தேட வரு
கொயா என்ன?

க. அப்படியே, ஐயனே, இதோ வந்துவிட்டேன். எனக்
குக் கொஞ்சம் வேலை யிருக்கிறது. நீக்கெல்லோரும்
புறப்படுங்கள். அவ் வேலையை முடித்துக்கொண்டு
இதோ வந்துவிட்டேன். [ஒரு புதமாக]
நான் சாகரிகையிடஞ் சென்று அழைத்துச் செல்ல
வேண்டும்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

கடைசி முடிவது.

ஐந்தாம் காட்சி

ஓடம்—காட்டில் ஓர் வெளி நிலம்,
ஜெயந்தன், கமகி, வனிதை, முதவியோர்
தங்கியிருக்கின்றனர்.

விநாயகன் ஒரு புறமாக நிற்கினான்.

பரிவாரங்கள் குழ்த்து நிற்கின்றனர்.

ஜெ. ஆ! நாம் எல்லாவிடங்களிலும் தேடியாய் விட்டது. இன்னும் மிருதியானது அயிதா தோன்றும் படியான காடு ஒன்றே! அதை நானேத்தினம் பார்க்கவேண்டும். அதிலும் இல்லாவிட்டால் நாம் என்ன செய்வது? இவர், கனிருவரும் எங்கே போயிருப்பார்கள்?

வ. ஒரு வேளை கிதாஷகர் சொல்லுகிறபடி தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண் டிருந்தாது மிருப்பார்கள். அந்தந்த தேசத்து மஹாராஜாக்களுக் கெல்லாம் கிராரிக்கும்படி யெழுதுகிறது தானே?

ஜெ. நான் முன்பே எழுதி யிருக்கிறேன், ஆயினும் உத்தரம் மாத்திரம் இன்னும் அநேக விடங்களி யிருந்து வரவில்லை.

வ. ஆயினும் எனக்குச் சந்தேகமாகவே யிருக்கிறது. காட்டிலுள்ள துஷ்ட மிருகங்களால் அதிருப்துக்கு ஏதோ துன்பம் நேரிட்டிருக்கவேண்டும் என்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. நான் நானேத்தினம் ரூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன் என் குழந்தையைக் காணாவிட்டால் நான் செய்து கொண்ட சபதத்தின்படி தீயில் விழ் திறக்கப் போகிறேன்!

வி. அம்மா, அவ்வாறு செய்யவேண்டாம், நான் ஜயோதீஷம் பார்த்தேன்; தாங்களே இளவரசனா நானேக்குக் காண்பிரென்று எனக்குத் தெரியவந்தது. நான் சொல்லுவது பொய்யாமா? அரிச்சந்திரனுக்குப் பிற்பாடு பொய்

சே. சுவாமி என்னைத்தானே நிறப்பித்தார்!—அது யாரது, எவ்வளவு ஓடி வருகிறானே!

ஒரு நூதன் ஓடி வருகிறான்.

அப்பா! கொஞ்சம் நில் ஏன் ஓடுகிறாய்? கடன்காரன் தரத்திற்கொண்டு வருகிறானா என்ன?

[அவனைப் பிடித்தக் கொள்ளுகிறான்.]

சே. விடுமையா! விடுமையா! நான் சிக்கிரம் விதர்ப்ப தேசத் திற்குப் போகவேண்டும்!

வி. இரு அப்பா! பொறு! அவசரப்படாதே! விதர்ப்ப தேசத்தில் என்ன வேலை உனக்கு?

சே. மஹாராஜாவுக்கு மூக்கியமான நிருபம் ஒன்று எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்! விடுமையா!

ஜே. என்ன! என்ன நிருபம்? யாசிட் மிருந்து?

வி. பயித்தியக்காசா! எங்கே ஓடுகிறாய்? அதே நிருபக் கிருர் மஹாராஜா, கொடு நிருபத்தை.

சே. இவசா!—மஹாராஜா, மன்னிக்கவேண்டும். வீரசேன ராஜன் உம்மிடம் இந் நிருபத்தை கொடுத்துவிட்டு வரச் சொன்னார்.

ஜே. என்ன நிருபம் இது? [அதை படித்துப் பார்க்கிறான்.]

வி. பிராணகாதா, என்ன சமாசாரம்? நம்முடைய அதிருப பைப்பற்றி எதாவது எழுதி யிருக்கிறாரா?

ஜே. ஓ! நமது விதுஷகர் கூறியதே உண்மையானால் பேர் விருக்கிறதே!

வி. என்ன! என்ன! மஹாராஜா?

ஜே. வசமதி, அதிருபனும் சத்யவர்த்தனும் காட்டிலே வேட் டை பிடிப்பொழுது, வநி தெரிவாது வீரசேன மஹா ராஜனுடைய பட்டணத்தைச் சென்றது. அங்கே தாங்கள் ஒரு காரணம் பற்றி இன்னொன்று ஒருவருடனும்

ஒரு மாதம் வரைதில் தெரிவிக்கலாகாதென்று பிரதிக்
 னைச் செய்து கொண்டார்களாம். பிறகு அகஸ்மாத்தாய்
 அதிருபன் சுந்தரியைக் கண்டு காதல் கொண்டானும் ;
 அதிருபன் இன்னு னென்று அறிவாமல் வீரசேன மஹா
 ராஜன் சுந்தரியைக் கடிந்துகொண்டு சிறையிலிட, அதி
 ருபன் எப்படியேன சுந்தரியைச் சிறையினின்றும் தப்ப
 வைத்து அழைத்துச் சென்றனும். பின்பு வீரசேனை
 தனது பரிவாரங்களைப் பின் தொடர்ச் செய்ய அவர்கள்
 சென்று சத்யவந்தனை அதிருபனைக் கருதி பிடித்
 துச் சென்றார்களாம். பின்பு சத்யவந்தன் ஒரு மாத
 காலமானபின் இவ் விஷயங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்
 கூறி, சுந்தரியை மணந்தவன் அதிருபனைன்று மெய்ப்
 பித்ததாகவும், ஆயினும் அதிருபனும் சுந்தரியும்
 தற்காலத்திலிருக்கும் இடம் தனக்குத் தெரியாதென்
 றும், அவர்களைத் தேடத் தானும் தனது பரிவாரங்க
 ளுடன் புறப்படவுருப்பதாகவும், வீரசேன மஹாராஜன்
 எழுதி விருக்கிறான்—என்ன ஆச்சரியம் பார்த்தாயா ?
 கா மொன்று நினைக்க நடந்தது வேறொன்றாக இருக்
 கிறதே !

வி. நான் முன்னமே சொன்னேனே ! சாதாரணமாக ராஜ
 குமாரர்களைக் காணாமென்றால் எங்கே போயிருப்பா
 ர் ? வேறொரு தேசத்திற்கு. ஆங்கே போவானேன் ?
 அங்கேயிருக்கும் ராஜகுமாரத்தியை கவியாணம் பண்
 ணிக்கொன்ன ! இது தெரிந்த விஷயந்தானே !

வ. அந்தமட்டும் சுந்தியாவந்தான் ! ஆயினும் இப்பொழுது
 அதிருபன் எங்கே அலைந்துகொண் டிருக்கிறானே ?

ல. மஹாராஜா, சத்யவந்தன் இப்பொழுது எங்கே விருக்
 கிறானும் ?

ஜே. சத்யவந்தன் தானும் அதிருபனைத் தேடப் போயிருக்
 கிறானும்.

ஓர் சேவகக் வருகிறான்.

சே. மஹாராஜா! வீரசேனாராஜன் தனது பரிவாரங்களுடன் உம்மைக் காண வருகிறார்.

ஜெ. ஒவ்வொரு! அவரும் இங்கேயே தேட வந்தாற்போல இருக்கிறது!

வீரசேனார், மீத்திரவக முதலியோர் பரிவாரங்களுடன் வருகின்றனர்.

வீ. சகாவர்த்தியே! நான் தெரியாது செய்த பிழையை மன்னிக்கவேண்டும் நான் அதிருபதி இன்னுமென்று அறியாதபடியினால் ஸ்வமீலா இவ்வளவு கஷ்டம் நேரிட்டிருக்கிறது. அதிருபதி என் பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று தவறு செய்திருக்கிறேன்!

ஜெ. அதிருபதி அறியாதது உம்முடைய தப்பல்லவோ, அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்?

வீ. ஆயினும் என்னுடைய குமாரத்தையையும் மருமகனையும் கண்டுபிடித்தா ஸௌரிய என் என் பட்டணத்திற்குத் திரும்புகிறதில்லை யென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன்.

ஜெ. இன்றைக்கு இனிமேல் நா மெய்க்கே தேடுவது? பொழுது போய்விட்டதே. நீர் சற்றே இளைப்பாறி இரும். நாளைத்தினம் தேடுவோம்.

வீ. அப்படியே செய்வோம் [எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

பாட்டு முடிவாக.

ஆறாம் காட்சி

இடம்—தூர் காடு.

அநீதபன் சுந்தரியைத் தாங்கிக்கொண்டு
வருகிறான்.

- க. பிராணநாதா! இனி என்னால் ஒரு அடியும் எடுத்த
வைக்க முடியாது. என் மனமெல்லாம் சுழங்கிறது;
இவ்விடத்தைவிட்டு நான் பெயரேன். [பூமியில் சாய்கிறான்.]
பிராணநாதா! எனது அந்திய காலம் வந்துவிட்டாற்
போல் காண்கிறது. ஐயோ! என்னைப் பார்க்கிலும் தூர்ப்
பாக்கியசாலிக ஞாண்டா! என்னை மனம் புரிந்த நீர்
ஜெயந்த சுக்ரவர்த்தியின் சூம்சாணை அறிந்தார், அந்
நலத்தை அநுபவிக்கக் கொடுத்துவைக்காமற் போனே
னே! ஐயோ! இதே இவ் வுண்மையைப் பறிந்தாக் தனது
கோபமெல்லாம் மாறி, எவ்வளவு சந்தோஷம் சொன்
வார்! ஆ! பிராணநாதா! இதை நீர் முன்பே கூறி யிருக்க
லாகாதா?
- அ. கண்ணே, நான் சற்று முன்பாகக் கூறியதை மறந்து விட்
டாயோ? நாங்கள் செய்துகொண்ட பிரதிக்கை சற்று
முன்பாகத்தான் முடிந்தது. அதற்குள்ளாக எங்க
ளுடைய பெயரை வெளியிடுவ தெப்படி? நாங்கள்
பிரதிக்கை செய்துகொண்டபொழுது இம்மாதிரியான
விபரீதங்க ளெல்லாம் வருமென்று எண்ணினோமா
என்ன?
- க. ஆம்! ஆம்! நான் அதை மறந்து விட்டேன். என்னை மன்
னிக்கவேண்டும்—அதிருக்கட்டும், நா மிப்பொழுது
என்ன செய்வது?
- அ. கண்மணியே, நீ சற்று இளைப்பாறி, உன் தேகத்
தளர்ச்சி சிறிது நீங்கினவுடன், அமேதா இக் காட்டை
விட்டுச் செல்ல ஒரு வழி தேர்ந்துகொற்போலிருக்கிறது
அவ் வழியாகச் சென்று இக் காட்டைக் கடந்து, பிறகு

என் பிதா நகரத்திற்காவது, அல்லது உன் பிதா நகரத் திற்காவது எது அருகாமையி லிருக்கிறதோ, அதற்கு வழி யறித்து போய்ச் செல்வோம். இனி நான் இன்னு னென்று வெளியிடலா மல்லவா?

க. ஆம்! பிராணநாதா, அபிமானம் நாம் அப்படிச் செப்தல் மிகவுங் கடினம். இதுதான் இக் காட்டைக் கடந்து செல்ல வழிபென்று நாம் இதுவரையில் வந்தனாதாம் ஏமாந்தோம்! அதுவுமன்றி எனக்கோ எழுந்திருக்க வும் சக்தி யில்லை. நான் இவ்விடத்திற்குள்ளே இறக்க வேண்டுமோ என்னவோ வென்று தோற்றுகிறது!— பிராணநாதா, என்னைக்கு மிகவுந் தாக விடாயாக யிருக் கிறது. சீக்கிரத்தில் நான் குடிக்கத் தண்ணீர் வேண்டும்.

அ. கந்தரி, வருத்தவேண்டாம். இங்குதானே நீ ஐக்கிரதை யாக இரு; நான் இதோ சென்று ஒரு நிமிஷத்தில் தண் ணீர் கொண்டு வருகிறேன். [விவரத்து போகிறான்.]

க. ஆ! என்னுடைய துர்பாக்கியமே! துர்பாக்கியம்! நான் எனது காதலர் அநிருபரென்று முன்பே அறிவாய்த் போ னேனே! ஆ! இந்த சமயத்தில் சாகரிகை என தருகி லிருப்பா னானால் எனக்கு எவ்வளவு வதவியா யிருப் பான்? —என்ன, இன்னும் தண்ணீருக்குப் போனவர் திரும்பி வரவில்லை? ஐயோ என் நாவெல்லாம் உலருகிற தே! என் மனமும் சுழல்கிறது! ஓதேறா! என்னுடைய முடிவு காலம் நெருங்கிட்டாற்போ லிருக்கிறது! ஐயோ! இந்த காலத்தில் எனது பிராணநாதர் என் னருகி வில்லாமற் பேயினாரே! அவர் திரும்பி வருவ தற்குமுன் நான் இறந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? ஐயோ அவரைக்கண்டு வர்த்தையாய் பின்பிறக்கலாகா தா? நான் இறந்த பின் அவர் இங்கு வருவாரானால் அவர் எவ்வளவு துக்கப்படுவார்? பிராணநாதா! பிராணநாதா! அப்பொழுது உமக்கு யார் தேறுதல் சொல்லப் போகி றார்கள்? ஆ! மரமத்தில் வாழுக்குறிலே! தேய்கை விரித்

தாரும் மயிலே! அன்னப் பறவையே! வெருண்டோடும்
மானே! மற்றுமுள்ள வன விலங்குகளே! நான் இறந்த
பின் என் காதலர் இங்கு வருவாராயின் அவருடைய
நரமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டே நான் இறந்ததாகக் கூறி,
அவருக்குத் தேறுதல் சொல்லீர்களா!—ஆ! ஆ! பிராண
நாதா! [சூச்சியாகிறது.]

அ. [உள்ளே] இதோ வந்துவிட்டேன்! இதோ வந்துவிட்
டேன்!

வந்தபயி மறுபடி வருகிறது.

அ. இதோ கொண்டு வந்துவிட்டேன். கண்ணே!—ஆ!
யன்ன ஆச்சரியம்!—சுந்தரி! நாக விடாயால் மூர்ச்சை
வாயினுளா என்ன? சுந்தரி! சுந்தரி! ஆ! என்ன பேச்சு
மூச்சு ஒன்றையுங் காணோமே!—ஐயோ! சுந்தரி நான்
ஜலங்கொண்டு வருவதன் முன் தரகனிடையால் இறந்து
விட்டாள்!—ஐயோ! இறந்து விட்டாள் என் காதலி!
கண்ணே! கண்ணே! இது உனக்கு அடுக்குமே! இது
வும் நிபாயந்தானோ? அப்பாபி யமன் நான் வருமுன்
உனது பிணைக் கொண்டு சென்றானே! நீ இறக்கும் பொ
ழுது என்னை நினைத்தாயோ? சீக்கிரம் ஜலங்கொண்டு வர
வில்லை யென்று என்னைப் பழித்தாயோ? கண்ணே கண்
னே! இதோ ஜலங்கொண்டு வந்திருக்கிறேன், இதை நீ
என்மீது கருணை புரிந்து அருந்தலாகாதோ? ஐயோ!
நான் இங்கு வருந்தி அழுகிறேனே! எனக்குத் தேறுத
லாக ஒரு வார்த்தையாவது நீ கூறலாகாதா? கண்ணே!
என் கற்கண்டே! கனிரகமே! என் காதற் கிளியே! என
தாணசக் கற்பகமே! என்னை நீ மறந்தாயோ? சுந்தரி!
சுந்தரி! நான் உன்னை மறுபடியும் எந்த ஜன்மத்திலே
காணப் போகின்றேனடி? என் கண்மணியே! கண்மணியே!
இதுவோ உனக்கு நிதித்தவிதி!—ஆ! சுந்தரி!—சரி—
நான் இனி எவ்வளவு அழுதும் பயனென்ன? சுந்தரி
சென்ற இடத்திற்கு நானும் செல்லுகிறேன். கண்ணே!

பயப்பட வேண்டாம் இதோ உனக்குத் துணையாக நான் வருகிறேன்.

[சத்யவந்தன் உள்ளிருந்து ஆ! கண்பனே! கண்பனே! என்ற வசிக்கிறான்.]

ஆ! அது என் சத்யவந்தனுடைய குரலா?—ஓ! மனம் நினை! சத்யவந்தன் இவ் கொக்கு வரப் போகிறான்? அவனும் சுந்தரி சென்ற இடத்திற்கே சென்றிருக்கிறாள் என்பதற்குத் தடை யில்லை.

[சத்யவந்தன் உள்ளிருந்து 'கண்பனே! கண்பனே!']

இதென்ன! அவன் குரல்போல விருக்கிறதே! இல்லை இல்லை, காற்றில் இலைகள் அசைகிற சப்தம். அம்மாதிரியாகக் கேட்கிறது.—நான் இனி தாமதிப்பானேன்? உடைவாளே! வெளியில் வருவாய். சகனே! நான் சுந்தரியின் மீது கொண்ட காதல் உன்மையான காதலானால், நான்—

[தற்கொலை புரிய சட்டகத்தை நோக்கி வருகிறான். அச்சமயம் சத்யவந்தன் ஓடிவந்து அவைத்தெய்து அவன்மீது சட்டகத்தைப் பிடிவதில் கொள்கிறான். காதலனைப் பிடிவதற்குக் காரணமாக நாயகியைப் பிடிக்கிறான்.]

ச. ஐயனே! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன காரியஞ் செய்வது ஊணித்தீர்?

அ. சத்யவந்தன்! என் கையை விடு, நான் எதற்காக இவ் வளவு தயரமும் உழன்றேனோ, அதை நான் இனி பெறப் போகிறேன். நான் இனி இருந்தென்ன இறந்தென்ன? சுந்தரி அதோ இறந்து கிடக்கிறாள்!

ச. ஆ! ஆ! அப்படியா?

அ. ஆகவே! இல்லை! இல்லை! இல்லை! சுந்தரி இறக்கவில்லை! இதோ மூச்சு வருகிறதே!

ச. ஆமாம்! ஐயனே! இதோ காலைசைகிறது பாரும்.

அ. அப்படியா! எதோ? எதோ? இத் தண்ணீரைக் குடிக்கக் கொடு, சாகரிகா, — தாக விடாயால் முன்பு முர்ச்சையா யிருக்கவேண்டும்.

ச. அரசே, பிதா இதோ வருகிறார்!

[ஜெயந்தி, வசந்தி, வீரசேனன், ரித்திராக, விதாஷ்கு, பிரமரத்தேவன், புரிமா, கன் குழ வகுவின்றனர். ஜெயந்தன் அதிருபனைக் கட்டி யணைக்கிறான். வசந்தி பிறகு அவனைக் கட்டியணைக்கிறாள். வீரசேனன் கத்தியைக் கட்டி யணைக்கிறான்.]

வ. அதிருபா! அதிருபா! நான் உன்னை மறுபடியும் காணக்கிடைத்தே! இன்று நான் உன்னை மறுபடியும் பெற்றெடுத்தேன்! சுண்ணை! உனக்கு இத்தனை நான் வன்னைப் பிரிந்திருக்க எப்படி. மனம் வந்ததோ? பிராணாசாதா, எல்லாம் சுபமாகவே முடிந்தது! இதோ நமக் கொழு மருமகனும் வாய்த்தான் — சுந்தரி, என் னருகில் வா, என் அஞ்சுகிறாய்?

ஜெ. ஆ! சத்யவந்தா! என்னிடம் என்ன கூறிக் சென்றாய்? இது தானே கூடிய சிக்கரத்தில் பட்டணம் வந்து சேர்வது? அதிருக்கட்டும், அதிருபா, நீங்கள் லேட்டைடயாடப் போனது முதல் இதுவரையில் நடந்த செய்திகளை எனக்கு விவரமாகக் கூறுவாய். வீரசேன மஹாராஜன் சில விஷயங்களை எனக்குத் தெரிவப் படுத்தி யிருந்த போதிலும் உங்கள் வாயினால் எல்லாவற்றையும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

அ. ஐயோ, இவ் விஷயங்களை பெல்லாம் சுரியாக எடுத்துக் கூறத்தக்கவன் சத்யவந்தனே! — சத்யவந்தா, என்னை விட்டு நீ பிரிந்தவுடன், உனக்கு நேரிட்ட விஷயங்களை பெல்லாம் நானும் அறிவ ஆவலா யிருக்கிறேன். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் ஆதிபேரடந்தமாகக் கூறுவாய்.

ச. அப்படியே, — மஹாராஜா, தங்களிடம் கிடை பெற்று வேட்டைக்குச் சென்றபொழுது, வனத்தில் ஓர் பெரும் பன்றி புறப்பட, அதைத் தாத்திக்கொண்டு நாங்க ளிரு வரும் நெடுந்தூரஞ் சென்று ஓர் பூஞ்சோலைபு அடைந் தோம். அங்கு நாங்கள் சற்று இளைப்பாறிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, எக்களிளுநரும் ஓர் வாக்குவாத மூண்டாக, அதன் மீது ஒரு மாதம் வரையில் என்ன நேர்ந்தபேர்திலும் இன்னொன்று வெளியிடலாகாதென் று ஓர் பிரதிக்கொ செய்துகொண்டோம். பிறகு நான் தண்ணீருக்காகச் செல்ல, சுந்தரி அங்கு வந்து, அவர் உறக்கும்பொழுது அதிருபரைக் கண்டு காதல் கொண்டு, தன் மோதிரத்தை அவர் கையில் இட்டிச் சென்றான். நான் திரும்பி வந்தபொழுது, என் கண்பர் எப்படியாவது தன் கிரகிலிருந்த மோதிரத்தில் வெட்டப்பட்ட சுந்தரி பெண்ணும் பெயருடைய ஸ்திரி யாரென்று அறியாது கம் முடைய ஊருக்குத் திரும்ப லாகாதெனப் பிடிவாதமாகக் கூறினார். ஒரு கால் நீர் வினவின், தான் பலவந்தப்படுத் தினதாகக் கூறும்படி கட்டளை விட்டார். அதற்கும் நாலிசைவரத பொழுது ஏன்மீது கோபங் கொண்டு வேண்டுமாயின் நீ மாத்திரம் தனியாகச் செல், என்று கூறினார். மஹாராஜா, நான் அவரைத் தனியாக விட்டு வர மனமின்றி அவருடனே விருக்க பூச்சயித்தேன். அதுவுமன்றி, அவரை யழைத்து வராது நான் மாத்திரம் திரும்புவதில் பயனில்லையெனக் கருதி அங்கே நின்று விட்டேன். பிறகு ஒரு புரோவிறர் உதவியால், சுந்தரி கிரசேனாராஜன் புதல்வியெனக் கண்டறிந்தோம். அதன் மேல் அதிருபர் சுந்தரியை ஒருவரு மறியாதபடி காண் வேண்டுமென்று கூறி, நான் மூன்று தண்ணீருக்காகப் போனவிடத்தில் கண்டு காதல்கொண்ட சுந்தரியின் தோழியாகிய இதே நிற்கும் சாகரிகையைக் கொண்டு அதிருபர் சுந்தரியைக் காணும்படி செய்வித்தேன். இவ் விஷயம் கிரசேன ராஜனுக்கு மிக்ரவக மூலமாகத்

தெரியவர, அவர் அதிருபர் இன்னாரென் றறியாது, பா
ரோ ஓரூ அற்ப னெனக் கருதி, ஊரெங்குந் தேடும்படி
கட்டளை விட்டார். அப்பொழுது சாகரிகையின் உதவி
யால் மித்திரவகவை நான் சன்யாசி வேடம் பூண்டிருந்து
ஓர் கோணிப் பையில் அடைப்பித்தேன்.

லீ. ஆ! ஆ! அப்படியா சமாசாரம்!—ஆ! சாகரிகா!

பி. ஆ! திருட்டு சன்னியாசி!

லீ. ஏனையா? கோணிப் பையில் அடைக்கப்படும்படியான
பாக்கியம் வரவேண்டுமே! எல்லோருக்கும் கேசிமொ
அது?

க. பிறகு, வீரசேனராஜன் மிகவுங் கோபங்கொண்டு கந்தரி
யை அவருடைய காதலன் யாரென்று வினவ, கந்தரி
தன்னும் அதிருபர் இன்னா ரென்று அறியாமையால், உண்
மையாகவே தனக்குத் தெரியாது எனக் கூறியபொழுது,
கிணம் மூண்டு கந்தரியைச் சிறையி லடைப்பித்து, மறு
நான் உதயும், கந்தரியை மித்திரவகவுக்கு விவாகஞ்
செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்துவிட்டார். இவ் விஷயம்
நான் சாகரிகையின் மூலமாக அறிந்தேன். பின்பு எனது
கண்பருக்கு நான் ஓர் யுக்தி சொல்ல அதன்படியே
அவர் மாறு வேடம் பூண்டு கந்தரியைச் சிறையி னின்றும்
அன்றிரவே மீட்டித்தார். அதன் பின் பாங்கள் கால்வரு
மாக அன்றிலே அவ்வுரை விட்டு மதுருக்குத் திரும்பி
னோம்; அப்பொழுது ஒரு காட்டின் வழியாக வரும்
பொழுது, வீரசேன ராஜனும் எக்கனைப் பிடித்துக்
கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டு டுறப்பப்பட்ட சைனி
யங்கள், எம்மை எதிர்க்க, அங்கு நடந்த யுத்தத்தில்
நான் மூர்ச்சையாக, நான் தான் கந்தரியின் காதலனென்று
எண்ணி, என்னைச் சேவகங்கள் பிடித்துச் சென்று சிறையி
லிட்டார்கள். பிறகு நான் இவ்வால் தலை கிழக்குப்படி
விதிக்கப்பட்டது, அத் தண்டனையி னின்றும் நான்
தப்பியது, முதலான விஷயங்களை யெல்லாம் வீரசேன

ராஜனே உமக்கு எழுதி யிருக்கிறார். துடைசியாக நான் அதிருபரையும் சுந்தரியையும் தேடிக்கொண்டு இவ் வழியாக வரும்போது, தாக விடாயால் மூர்ச்சையான சுந்தரி உயிர் நீங்கினாளென எண்ணி, அதிருபர் தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளப் பிரயத்தனஞ் செய்தபொழுது, தெய்வ கடாசுத்தால் நான்-இவரைக் கண்டு அதனைத் தடுத்தேன். சுந்தரியும் சைத்தியோபகாரஞ் செய்ய மூர்ச்சை தெளிந்தவள். உடனே நீங்கள் எல்லோரும் வந்தீர்கள். மஹாராஜா, இவ்வளவே நடந்த விர்த் தாந்தம்.

அ. தந்தையே, சத்யவந்தன் இன்னும் ஒரு சுண்ணம் தராம தித்து வந்திருப்பானாயின் நான் எனதுயிரை மாய்த்துக் கொண் டிருப்பேன், நான் சுந்தரியைப் பெற்றது, கையி லில் என துயிர் நிலைத்ததும், அவனது உதவியினு லேயே!

க. மஹாராஜா, நான்க றிருவரும் கூடிய சீக்கிரத்தில் வேட் டை யாடி வருவதாக வாக்களித்து இத்தனை காலம் தராம தித்தது பெருக் தவறே. அதுவு மன்றி நான் இவ்வா சனை எப்படியும் சீக்கிரம் அழைத்து வருகிறேனென்ற தங்களுக்குக் கூறியபடி செய்பாதது, அதினும் பெரிய தவறும், ஆதலால் தாங்கள் என்ன தண்டனை விதிக்கிறீர்களோ அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளச் சித்தமா, யிருக்கிறேன்.

அ. மஹாராஜா, நான் செய்ததும் தப்பிதமேயாம், என்னைத் தாங்கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

ஜெ. உங்களுவரையும் நான் மன்னிக்கவே மாட்டேன், உங்களுக்கு இனி இவ்வாறு ஊருராகச் சுற்றுவண்ணம் தருத் த சைக்கை செய்யவேண்டும்! உங்களுக்கு நீக்கக் கூடாத விலக்குகளைப் பூட்டுவேனாயின் இனி இவ் வாறு செய்யமாட்டீர்கள், எங்கே விலக்குகள்? அம்மா,

கந்தரி, இங்கே வா, சாஸனிகர நீயும் வா.

[கந்தரியின் காதலை அறியுபவ்
கந்தரினும், சாஸனிகரின்
காதலை சத்யவந்தன் காத்
தும் வைத்து]

அதிருபர, சத்யவந்தா, இனி இவ்வாறான தப்பிதஞ்
செய்யமாட்டீர்கள் எல்லவா? நீங்க னிருவரும் நீழி காணம்
உங்கள் மனைவிகளுடன் வாழ்விர்களாக!

வி. மஹாராஜா, தப்பிதஞ் செய்வோருக்கெல்லாம் இவ்வா
றான தண்டனை தாங்கள் விதித்தால், அப்புறம் இந்த உல
கத்தில் எல்லோரும் குற்றவாளிகளாக விரும்புவார்களே
சரி, சமசரா விலகி சென்றால் இலேசான விலகலா
என்ன? அதையும் அனுபவித்தவர்களுக்கல்லவோ தெரி
யும் அதன் கஷ்டம்!

வ. பிராணநாதா, அதிருபதனுக்கும் சத்யவந்தனுக்கும்,
சுதந்திர தர்மப்படி விவாகம் நடந்திருந்தபோதிலும்,
காமெல்லோரும் கண்டு களித்துப்படி எல்லாத் தேசத்
தாசர்களையும் வரவழைத்து மிகவும் வைபவத்துடன்
விவாகஞ் செய்கிக்கவேண்டும்.

வி. கர்வவர்த்தியே, என்னுடைய கோரிக்கையும். அதுவே!

ஜே. அப்படியே செய்கிப்போம்.—எல்லாம் சுபமாகவே முடிந்
தது!—அப்பா, சத்யவந்தா, உன் உண்பதற்கு இங்
வளவு உபகாரஞ் செய்து, முடிவில் அவனது உயிரைக்
காப்பாற்றிய உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகி
றேன்? [எல்லோரும் பேசுகிறார்கள்.]

எட்டி முடிவது.

நாடகம் முற்றியது.